

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author
Jessica Clare



The rarest treasure
of all is love...

ROMANCING *the* BILLIONAIRE



❧ A Billionaire Boys Club Novel ❧

Bi LliOMai R

A Bi Ilionaire Bc'ys Cl ub Novel wcç--



Milyarder Erkekler Kulübü romanları için övgüler

YANLIŞ MİLYARDERİN YATAĞI

"Sadece düşünmek bile yüzümde bir gülümseme yaratıyor. Kısacası, bu gerçekten eğlenceli, keyifli, ilgi çekici bir kitap ve diğer milyarderlerin hikayelerini okumak (ve tekrar okumak) için sabırsızlanıyorum."

-Kahramanlar ve Kalp Kıranlar

"Kalbime dokunan ve ruhumu harekete geçiren harika bir hızlı okuma. Kemerlerinizi bağlayın ve yolculuğa çıkın; her zirvenin, vadinin, dönemecin ve dönemecin tadını çıkaracaksınız."

-Kokteyller ve Kitaplar

GÜZELLİK VE MİLYARDER

"Clare yine harikalar yaratmış. Bu seri saf ve mutlak bir zevkti."

-The Book Pushers

"Bu seriye aşığım." "Seksi ve

-Eğlenmek İçin Okumayı
Seviyorum

eğlenceli."

-Smexy Books

"Bu kitaba bayıldım."

-Kahramanlar ve Kalp Kıranlar

BİR MİLYARDERLE MAHSUR KALMIŞ

"Sevimli, tatlı bir aşk romanı. Sizi zenginler ve ünlüler diyarına götüren hızlı ve seksi bir okuma."

-Fiction Vixen

"[Clare'in] yazıları eğlenceli, seksi ve flörtöz. Stranded with a Billionaire milyarder kahramanlara olan aşkımı yeniden alevlendirdi."

-The Book Pushers

"Clare'in son çağdaş romanı, sevimli ama kusurlu kahraman ve kadın kahramanı [ve] seksi aşk sahneleriyle memnuniyet verici."

-Library Journal

Bluebonnet Romanları için Övgüler

BİR ALFA ERKEĞİNİN BAKIMI VE BESLENMESİ

"Cızırtılı! Jessica Clare bu erotik ve seksi romantizmde her şeyi doğru yapıyor. Bu kitabı mutlaka okumalısınız!"

-Romance Junkies

"Her şeyi yapan ve bu kadar iyi yapan bir kitap bulmak ne büyük bir zevk. Clare, sürekli şaşırtan, ateşli ve içten bir aşk hikayesi yaratmış.

Bol baharatlı. Bu kaçırılmaması gereken bir kitap ve seri."

-RT Book Reviews (4 1/2 yıldız)

"Çok tatlı ve çok seksi."

-Smexy Books

"[Clare] çok erotik bir hikâye yaratırken aynı zamanda ilişkinin çok inandırıcı bir şekilde gelişmesine izin vererek harika bir iş çıkarmış."

-Fiction Vixen

"Harika bir iyi kız/kötü çocuk erotik romanı. Süper baharatlı küçük kasaba romantizmlerinden hoşlanıyorsanız, Alfa Erkeğin Bakımı ve Beslenmesi kesinlikle tavsiye ederim!"

-The Romance Dish

KIZLARIN (ERKEK) AVLAMA REHBERİ

"Seksi ve komik."

-USA Today

"Hem erotik romantizm hayranlarına hem de açık hava meraklılarına hitap edecek bir roman. Teksas'ın küçük bir kasabası olan Bluebonnet'te geçen, vahşi doğada hayatta kalma okulu ve liseli iki sevgilinin eğlenceli ve ateşli romantizm dolu hikâyesi."

-Debbie'nin Kitap Çantası

"Clare'in açık havadaki cızırtılı karşılaşmaları, ortaya çıkan ısı nedeniyle kesin bir orman yangını potansiyeli taşıyor."

-RT Kitap Yorumları

"Eğlenceli, sevimli ve seksi bir kitap. Miranda'nın karakteri samimi ve ilişki kurması kolaydı ve Dane çok seksiydi! Bu ikisi arasındaki harika kimya, ateşli bir ve ateşli bir kitap ama aynı zamanda mizah ve harika bir yardımcı oyuncu kadrosuyla dolu."

-Nocturne Romance Reads

"Küçük kasaba ortamlarını ve aşık olunması kolay karakterleri seviyorsanız, bu kitap tam size göre."

-Under the Covers Kitap Blogu

Jessica Clare tarafından yazılan başlıklar

KIZLARIN (ERKEK) AVLAMA REHBERİ
ALFA ERKEĞİNİN BAKIMI VE BESLENMESİ BİR
ERKEĞİ ÇILGINA ÇEVİRMEK İÇİN UZMANIN
REHBERİ BAKİRENİN YARAMAZLIK REHBERİ

Milyarder Erkekler Kulübü

BİR MİLYARDERLE MAHSUR
KALAN GÜZEL VE MİLYARDER
YANLIŞ MİLYARDERİN YATAĞI
BİR ZAMANLAR BİR MİLYARDER
MİLYARDERİN ROMANTİZMİ

ROMANTİZM

BILLIONAİRE

JESSICA CLARE



BERKLEYBOOKSNEWYORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
LLC tarafından yayımlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014



ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

MİLYARDER ROMANI

Bir Berkley Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Telif hakkı © 2014 Jessica Clare'e aittir.

Jessica Clare tarafından yazılan Milyarder ve Bakire'den alıntıdır telif hakkı © 2014 Jessica Clare'e aittir. Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Berkley Books, The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır.
BERKLEY® Penguin Group (USA) LLC'nin tescilli ticari markasıdır.
"B" tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markasıdır.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin
Group (USA) LLC'nin bir bölümü,
375 Hudson Street, New York, New York 10014. e-

Kitap ISBN: 978-0-698-16548-9

YAYINCILIK GEÇMİŞİ
Berkley kitlesele pazar baskısı / Kasım 2014

"Mücevher" kapak fotoğrafı © sbayram/Getty Images.
Kapak tasarımı Sarah Oberrender'a aittir.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İÇİNDEKİLER

[Jessica Clare'in eserlerine övgü](#)

[Jessica Clare'in eserleri](#)

[Başlık](#)

[Sayfası Telif](#)

[Hakkı Yazarın](#)

[Notu](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ](#)

[BÖLÜM BEŞİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM YEDİ](#)

[BÖLÜM SEKİZ](#)

[BÖLÜM DOKUZ](#)

[BÖLÜM ON](#)

[ON BİRİNCİ](#)

[BÖLÜM ON İKİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ON ÜÇ](#)

[BÖLÜM ON DÖRT](#)

[BÖLÜM ON BEŞ](#)

[BÖLÜM ON ALTI](#)

[SONSÖZ](#)

[Milyarder ve Bakire'den Özel Alıntı](#)

YAZARIN NOTU

Bu kitapta, hikayenin amacına uygun olarak birkaç ufak tefek şeyi, özellikle de Thames Nehri'nin belirli bir yerdeki derinliğini değiştirdim. Umarım çok sarsıcı buluyor.

BİR



Violet DeWitt, üzerinde "Ölümünden Sonra Kızım Tarafından Açılacak" yazan zarfı tuttu ve parmaklarını Kenarlar boyunca.

"Eee?" diye sordu avukat, açıkça meraklanmıştı.
"Açmayacak mısınız?"

Ama Violet sadece babasının elindeki ortaçağ tezhiplerini andıran kaligrafik yazıya baktı. Süslü balmumu mührü inceledi. O kadar gereksiz bir şeydi ki Modern bir zarfın üzerindeki şey. Babasının yapabileceği bir şeydi.

Zarfı dikkatlice kucağına yerleştirdi ve masanın karşısındaki adama kibarca gülümsedi. "Hayır, değilim."

Adamın geniş alnı kırıştı ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ama bu babanızın son arzusu Bayan DeWitt. Bunu onurlandırmak istemez misiniz?"

"Ne yazdığını zaten bildiğimden oldukça eminim, Bay. Penning," dedi Violet, zarfı ellerinin altına sıkıştırırken sesini canlı ve neşeli tutarak. "Şimdi, babamın mirasıyla ilgili başka bir şey var mı? bana ihtiyacın var mı?"

Masasının üzerindeki kâğıt yığınının dönüp onları karıştırmadan önce ona bir kez daha şaşkınca baktı. Adamın ona nasıl baktığını anlamıştı. Çoğu insan avukatın gördüğü kişiler muhtemelen kederli ya da endişeliydi Miras alacakları para hakkında; Violet böyle bir şeyle ilgilenmiyordu. Sadece gitmek istiyordu.

"Baban harika bir adamdı," diye yorumladı Bay Penning, başka bir kâğıt parçası çıkarıp ona bakarken gözlüğünün arkasından.

"Evet."

"Çalışmaları çok saygıdeğerdi. Üç kitabını okudum ve sadece bir koltuk meraklısı olmama rağmen büyülenmeden edemedim. Ne kadar heyecan verici bir hayatı vardı. Gerçekten de harika bir adamdı."

"Bana öyle söylendi."

Şimdi Bay Penning şaşırmış görünüyordu. "Babanızı tanımıyor muydunuz, Bayan DeWitt? Ben öyle sanıyordum-"

"Onu tanıyordum," diye düzeltti, konuşmanın bu yönde ilerlememesini diliyordu. Emlak avukatı Muhtemelen işkolik babasının uzun süreli devamsızlıklarını, annesini terk edişini ve Dr. DeWitt'in Violet'e olan duygusuz muamelesi. Herkes efsanevi arkeolog Dr. Phineas DeWitt'in belgesel kameraları için olduğu kadar ailesi için de sevimli ve sevecen olduğunu varsayıyordu. Durum öyle değil, Violet kendi kendine düşündü. Durum hiç de öyle değil. Ama yüzüne sabırlı bir gülümseme yerleştirdi ve öne doğru eğildi, sanki Bay Penning'in elinde tuttuğu kâğıtta ne yazıyordu? "Mirası tamamen halledildi, değil mi?"

"Ah." Gözlüklerini düzeltti ve önündeki evraklara yeniden odaklandı. "Evet, aslında, sanırım Zarf ödenmemiş son kalem. Babanız, üzümlere söylüyorum, ölmeden önce epeyce borçlanmış. Bu birkaç kişisel keşif gezisini özel olarak finanse ediyor gibi görünüyordu ve ölümünden üç hafta önce banka tarafından alınan evi üzerinde birkaç ipotek vardı. ölüm."

Violet boğazından sempatik bir mırıltı çıkardı. Para ya da ev umurunda değildi ve hiçbir şey beklemiyordu. Sadece gitmek istiyordu.

"Neyse ki, babanızın ödenmemiş tüm borçlarını ödeyen anonim bir üçüncü taraf bağışçı vardı."

"Çok şanslı," diye onayladı Violet, yumruğunu sıkarak. Bağışçının kim olduğuna dair bir fikri vardı ve o pislikten nefret ediyordu.

İsimsiz, gerçekten. Şimdi onun minnettar olmasını ve minnettarlıkla kendisini ona atmasını beklerdi. Bu hayatta değil.

"Sanırım hepsi bu kadar, o zaman." Avukat ona son bir kez daha beklenti dolu bir bakış attı ve bakışları kadının kucağındaki zarfa kaydı. Kadın zarfı açmak için hiçbir hareket yapmayınca içeri çektı ve imzalaması için bir kâğıt uzattı. Kadın imzaladı ve adam ayağa kalkıp elini uzattı.

"Teşekkür ederim Bay Penning. Yardımcı olabileceğim başka bir konu olursa beni arayın," dedi. Sonra elini sıktı ve hukuk bürosundan ayrıldı, açılmamış elinde tuttuğu zarf.

Arabasına gittiğinde Violet motoru çalıştırdı, zarfı yolcu koltuğuna attı ve sonra durakladı. Alnını ovuşturdu, baş ağrısının geçmesini diledi.

gözlerinin arkasından uzaklaşmak için. Zarflar merhum Phineas DeWitt'in eski favorilerindendi. Sekiz yaşındayken babası doğum günü için ona bir zarf vermişti. İçinde bir Bu ipucu takip edilirse onu başka ipuçlarına götürecekti. O sırada çok heyecanlıydı ve her biri bir öncekinden daha karmaşık olan bir dizi zarf ipucundan sonra, hediyesine ulaştı.

The Encyclopedia on the Study of Antik Hiyeroglifler. Kullanılmış. İçindeki yazıtta şöyle yazıyordu: Phineas'a, harika bir öğretmen olduğu için teşekkürler.

Kabul, ilginç bir kitaptı ama sekiz yaşındaki hali bir Barbie istemişti.

Phineas, Violet on altı yaşına girene kadar onun diğer doğum günlerine hiç dikkat etmemiştir. Postayla bir zarf daha almış ve ilk baştaki endişesine rağmen heyecanlanmıştı. Ancak kovalamacanın sonunda hediyesi, babasının öğrencilerinden biri tarafından yazılmış bir doktora tezinin kopyası olmuştu.

Minoan freskleri. Üzerine bir not yapıştırmıştı: Öde

Dikkat, Violet. Baban için çalışmak istiyorsan böyle şeyler yazmalısın!

Yine, özellikle istediği bir şey değildi. Ama Phineas DeWitt iki şeye inanırdı: bilgi ve macera. Geri kalan her şey aptallıktı.

Fotokopisini çektiği tezi çöpe atmış ve babasının doğum günü hediyesi olarak verdiği korkunç fikirleri unutmaya çalışmıştı. On sekiz yaşına geldiğinde bir kez daha kandı ve aynı şekilde hayal kırıklığına uğradı. O zarfın sonu çirkin bakır bir yüzüğe götürdü.

Yeşil ve turistik bir dükkandan çıkmış gibi görünüyordu.

Bu, babasının ona bıraktığı şeyi bulmak için bir hafta boyunca çılgınca arama yaptıktan sonraydı.

Onun nelerden hoşlandığını, korkularını, umutlarını ve hayallerini hatırladı ve ona kızını gerçekten ama gerçekten anladığını gösteren bir hediye verdi.

O kadar da değil. Phineas DeWitt hediyeler veriyordu ama sonuçta her şey yine onunla ilgiliydi. Babasının oyunlarıla ilgili her şeyde olduğu gibi, başlangıçtaki heyecanının

kaçınılmaz bir hayal kırıklığına yol açacaktı. Zarflar ve meydan okuma, Phineas'ın hiçbir şey yapmadığı gerçeğini maskeleyerek içindi.

Tıpkı onun babası olmak için hiç düşünmediği ya da çaba harcamadığı gibi.

Ve bu son zarf oyununun neye -ve kime- yol açacağını bakmasına bile gerek kalmadan biliyordu.

Oh, Peder. Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Bu sadece bir daha küçük bir oyun ve bu sefer oynamaya niyetim yok. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey beni Jonathan Lyons'u bir daha asla.

Violet onun sert, affetmeyen bir tip olduğunu düşünmüyordu. İyi biriydi, lanet olsun, ve anlayışlıydı. Ama bir adam size güzel sözler söyleyip hamile bıraktıktan sonra sizi terk ettiğinde?

Babası ne isterse istesin, bunu affetmek ya da unutmak o kadar kolay değildi.

Bazı şeylerin peşini bırakamazsınız.

-

Müdür Esparza, Jonathan Lyons'a ilerideki kapıyı işaret ederek, "Burası onun sınıfı," dedi. "Emin misiniz Bayan DeWitt sizi mi bekliyordu? Bana bir ziyaretçi beklediğini belirtmedi ve burası kapalı bir kampüs." Müdürün sesi onaylamaz gibiydi ama onu dışarı atmamıştı. Pahalı bir takım elbiseyle ve özel korumanızla geldiğinizde yapabilecekleriniz inanılmazdı. Elbette doğru çevrelerde ünlü -ya da kötü şöhretli- olmak da işe yarıyordu.

"Beni bekliyordu," dedi Jonathan, takım elbise ceketinin önünü düzelterek. "Belki de sana haber vermeyi unutmuştur. Violet, Lyonses'lerin eski bir aile dostudur."

"Şey," dedi Bayan Esparza mutlu bir gülümsemeyle. "Arabalarınızın büyük bir hayranıyım, ancak kesinlikle bir tane alamam!" İlerlemiş yaşıyla çelişen bir kız gibi kıkırdadı.

Cilveli playboy milyarder rolüne bürünerek ona en iyi rakish sırıtışını verdi. "Size bir tane göndereyim mi?"

"Oh, hayır." Esparza yine kıkırdadı ve gri saç tutamını topuzunun içine soktu. "Bu okula aykırı politikası. Ama teklifiniz çok hoş." İlerledi ve neşeyle yazılmış Beşinci Sınıf Sosyal Bilgiler kapısını çaldı.

Jonathan boğazındaki düğümü yuttu ve ayaklarının üzerinde kaydı. Gergin olmak acınacak bir şeydi. Nepal'de uçurumlardan iple atlamış, köpekbalıklarıyla şnorkelle yüzmüş, kim bilir kaç tane mağarada kalmış ve bir keresinde Somalili korsanların saldırısına uğrayan bir gemide kalmıştı. Tüm bu durumlarda hiç gergin olmamıştı. Adrenalin yüklü müydü? Kesinlikle. Gergin mi? Kesinlikle hayır.

Ama bir beşinci sınıf sınıfının dışında durup on yıldır görmediği bir kadını beklemek? Avuçları terliyordu.

Violet neye benziyordu? Onunla ilgili anıları, bütün bir paket yerine belirli şeylerden oluşuyordu. O omzundan daha yüksek olmayan kısa boylu bir kızı hatırladı.

uzun, koyu renk örgüleri, hınzır bir gülümsemesi, zayıf bir vücudu ve sırtının alt kısmında Carpe Diem yazan bir serseri damgası vardı. Teninin kokusunu, boşalırken çıkardığı yumuşak, küçük, nefes nefese çığlıkları ve ağzının sikini sıkıca emişini hatırlıyordu.

Onu düşünmek bile bir yığın anıyı ve pişmanlığı yeniden ön plana çıkarıyordu. Birlikte geçirdikleri o son geceden, son saatten, son dakikadan pişmanlık duymadığı tek bir gün bile olmamıştı.

Evlenmek istemişti. Yunanistan'daki küçük yaz kaçamaklarının gerçek bir şeye dönüşmesini istemişti. Amerika'ya dönüp yuva kurmak için ısrar etmişti. Jonathan ise on dokuz yaşındaydı, üniversiteye bir dönem ara vermişti ve dinamik Dr. Phineas DeWitt'in gözlerini kamaştırmıştı.

her gün bir başka önemli gelişmenin eşiğinde görünüyordu. arkeolojik keşif. İkisi de yaz boyunca DeWitt'in son kazısına katılmışlardı ve bu kazı

Jonathan'ın şimdiye kadar yaptığı en heyecan verici şeydi. Büyürken,

Jonathan bir iş adamının küçük oğluydu.

umutsuzca bir mucizeye ihtiyacı vardı. Jonathan yıllar boyunca babasının zamanının her saatini bu iş için harcamasını izlemişti.

Cüzdanındaki her doları Lyons Motors'u yaşayabilir bir şirket haline getirmek için harcadı ama başarılı olamadı. Jonathan babasının araba işine olan takıntısını kıskanmıyordu; bu sadece omuz silkmek ve görmezden gelmek gereken bir şeydi.

Ancak Dr. DeWitt'te Jonathan'ın ne düşündüğünü önemseyen bir akıl hocası ve baba figürü bulmuştu. Birdenbire önem kazanmıştı ve bu sarhoş ediciydi.

Ama Violet hızlı ve kararlı bir şekilde fikrini değiştirdi. Arkeolojik kazılar ve macera dolu bir hayat istemiyordu. Ev ve bir aile istiyordu, sırasıyla. Artık macera yoktu, üniversite yoktu, hepsi on dokuz yaşındayken olacaktı. Ve birlikte geçirdikleri o son gece ona her şeyi bırakmasını önermişti.

ve onunla yuva kur.

Jonathan, kendini beğenmiş genç bir pislik olarak onun yüzüne gülmüştü.

Ona tokat atmış, gözyaşlarına boğulmuş ve hışımla hayatından çıkıp gitmişti.

O gece onu kaybetmişti ve bu çok uzun sürmemiştir. Zalimliğinden pişman olmadan önce. Violet'in yanında olmadığı Yunanistan aynı değildi. Aslında, hiçbir şey aynı değildi.

Onu, arkeolojik keşif gezisini sevdiği kadar yoğun bir şekilde özlemeye başladı ve Akıl hocası ve arkadaşı olarak gördüğü Profesör DeWitt'e özleminden bahsetti. Violet'in peşinden gitmeyi düşünüyordu.

Özür dilemek. Tekrar deniyorum.

Ama babası ona bunun bir hata olduğunu söylemişti. Ona göre, Violet eski erkek arkadaşıyla birlikte olmadan önce bir haftadır Amerika'daymış. Ve o da Jonathan üzüntüsünü gömmek için bir yığın saha notu aldı. Yıkılan Jonathan kendini işe verdi.

Birkaç hafta sonra, Dr. DeWitt üzgün olduğunu söylemişti, Violet'in evlendiğini ve hayatına devam etme zamanının geldiğini umutsuz Jonathan'a söyledi. Jonathan, Krallar Vadisi'nde yeni bir mezarın ortaya çıkarılmasında ona eşlik etmek istiyor muydu?

Yaptı. Yapmıştı. Ve kendini maceraya, arkeolojiye, ekstrem sporlara - Violet'i kaybettiği gerçeğinden uzaklaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya adanmıştı.

Babası öldüğünde ve ağabeyi

Lyons Motors'un aile yükünü istemeyen Jonathan, işleri başarıya ulaştırmaya kararlı bir şekilde devralmıştı.

On yıl sonra, sıkı çalışma, yaratıcılık ve

Bir parçası olduğu gizli işadamları topluluğu olan

Kardeşlik'i milyar dolarlık bir şirkete dönüştürdü.

Jonathan, işi ve dünyanın dört bir yanına yaptığı geziler arasında telaşlı, jet-set bir yaşam tarzı sürdürdü.

Dikkatini dağıtmayı asla tam olarak başaramadı.

Yine de kaybetmişti. On yıl sonra hâlâ Violet DeWitt'i ve onunla bir yuva kursaydı her şeyin ne kadar farklı olacağını düşünüyordu.

Ayak sesleri okulun muşamba zemininde tıkırdayarak onu şimdiki zamana geri getirdi. Sonsuz bir an sonra,

sınıf kapısı açıldı. Jonathan başını kaldırdı.

İşte oradaydı, ağır ahşap binanın yanında duruyordu. Sınıf kapısı, yüzünde belli belirsiz, hayal kırıklığına uğramış bir ifade, sanki onu görmeyi bekliyormuş ama aksini umuyormuş gibi.

Aynen böyle, avuç içleri yeniden terlemeye başladı.

Hatırladığından daha farklıydı. Bu beklenen bir şeydi; o artık on dokuz yaşında, cildi şüpheli ve göğüs kılları olmayan sıska bir çocuk değildi. Eğer

Her şeye rağmen Violet onu son gördüğünden daha güzelleşmiş ve daha sakinleşmişti. O çok sevdiği vahşi, şeytani görünüşü ve beline kadar uzanan, çizgili örgüleri gitmişti. Bu Violet hâlâ ufak tefekti ama Zayıf figür yumuşayarak yemyeşil kıvrımlara dönüşmüştü. Ağırbaşlı siyah etek ve krem rengi bluz, boyunda bir fiyonk ve uzun, kabarık kollar. Düz siyah bir elbisesi vardı. topuklu ayakkabılar giymiş, mücevhersiz ve uzun saçlarıyla Küçük bir kulağının arkasına sıkıştırılmış ve çenesine doğru sallanan asimetric siyah bir bob şeklinde kesilmişti.

Bu onun vahşi Violet'i miydi? Ona benziyordu ... ve yine de benzemiyordu. Evlilik hayatı ona yakışıyordu, bu çok açıktı. Onu son gördüğü zamanki kadar muhteşemdi ve hayatında başka bir adam olduğu düşüncesi içini sızlatıyordu. Onun yanında o olmalıydı, ama bencil bir pislik olmuştu.

"Jonathan," dedi düz, kibar bir sesle. "Ne hoş bir sürpriz." Sesi bunun ne sürpriz ne de hoş bir şey olduğunu gösteriyordu.

"Sadece bir hatırlatma, Bayan DeWitt, ziyaretçilerin gelecekte ofise giriş yapmaları gerekiyor," Müdür Esparza

Jonathan'a doğru dostça bir gülümseme daha gönderdi.

"Elbette. Özür dilerim," dedi Violet, her zamanki kibarlığıyla.

"İçeri gelmeyecek misin Jonathan?" Eliyle sınıfı işaret etti.

Kapıda tetikte durmak üzere dönen güvenlik görevlisine başıyla bir işaret yaptı. Jonathan değildi Neptune Ortaokulu'nda sorun çıkmasını beklemiyordu

elbette, ama önemli görünmenin her şeyi değiştirdiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

avuç içini yağlamaktan çok daha fazla yerde ve bazen daha fazla.

Violet odanın önündeki büyük masasına oturmak için geri döndüğünde küçük topuklu ayakkabılarını şaklattı. Adam kadının

oturmasını teklif etmedi ve köhne öğrenci sıralarına baktı. düzgün sıralar halinde dizilmişti. Sınıfı renkli ve cesurdu; egzotik yerlerin resimleri ve dünya haritaları, çizelgeler ve bayraklarla birlikte duvarları kaplıyordu. Çevresine rağmen okul eski ve karanlıktı, ahşap

Paneller eskidiği için eğrilmişti ve tavandaki fayansların su hasarı nedeniyle düşeceğinden emindi. "Güzel yemiş. Öğrencileriniz nerede?"

"Saat üç buçuk," dedi o fazla yumuşak, fazla kontrollü sesiyle. "Ders bitti. Bu cezadır."

Dönüp ona baktı ve geçmişte onu eritmekte asla başarısız olmamış olan en iyi flörtöz gülümsemesinin bu olduğunu umarak sıırttı. "Sanırım yaramazlık yaptım."

Violet ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Bay Lyons, sanırım ikimiz de neden burada olduğunuzu biliyoruz."

"Jonathan."

"Bay Lyons," diye yineledi, eşit bakışları neredeyse ona karşı çıkma cesareti veriyordu. Bir süre daha ona baktı, sonra masasının çekmecesine uzandı ve bir zarf çıkarıp ona uzattı.

Yaklaştı ve tanıdık zarfı ondan aldı, arkasındaki mührün hâlâ sağlam olduğunu fark etti.

"Açmadın mı?"

"Babamın küçük oyunlarına oldukça aşinayım. Oyuna gelmeyeceğimi bilmek için açmama gerek yok. Bunların hepsi henüz anlamadığım ve anlamak da istemediğim bir amaç için yaptığı bir oyun."

Jonathan onun buz gibi tavrını merak etti. Violet ona karşı düpedüz soğuk davranıyordu ve o hiçbir şey yapmamıştı. "Sen hala geçmişten gelen bir kin mi tutuyorsun?" Gözleri kısıldı.

Bu evet demek olurdu. "Bak, Violet. Ben çocuktum, sen çocuktun. Gençtik. Aptalca şeyler yaptık, aptalca hatalar yaptık. Bunu aşip birlikte çalışamaz mıyız?"

"Birlikte çalışmak mı? Ne üzerinde?"

Fioravanti takım elbise ceketinin iç cebinden kendi zarfını çıkardı ve ona uzattı.

Bir kaşını kaldırarak ona baktı.

Pekâlâ, bunu zor yoldan yapmak zorunda kalacaktı. Zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardı ve ona okudu. İlk satırda ortaokulun adresi yazıyordu. İkinci satırda şöyle yazıyordu: "Anahtar kızım Violet'te." Bu şifreli ifadeye tepkisini görmek için ona baktı.

Violet gözlerini devirdi.

"Eee? Sen ne düşünüyorsun?"

Violet, "Sanırım rahmetli babam dramatik bir aktör olarak çağrısını kaçırdı," dedi. "Eğer bulunacak bir anahtar varsa, o da Muhtemelen zarfımın içinde. Alabilirsin." Dürttü. Ona doğru yöneldi ve masasının köşesinden bir yığın kâğıt alıp önüne çekti. Sonra kırmızı bir kalem aldı ve sanki o orada değilmiş gibi not vermeye başladı.

Jonathan sonsuzmuş gibi görünen bir süre boyunca ona baktı. Gerçekten merak etmiyor muydu? Bilmek istemiyor muydu? "Babanın ne sakladığıyla en ufak bir ilgin yok mu?"

"Hayır." Başını kaldırıp bakmadı, sadece not vermeye devam etti.

"Öldüğünde sadece tüm günlüklerinin kayıp olduğunu değil, aynı zamanda son kazısından önemli bir şey çaldığı söylentilerinin de olduğunu duysanız şaşırır mıydınız?"

Violet hâlâ başını kaldırmadan, "Şaşırmazdım," dedi. Bir testin üzerine kırmızı bir not karaladı, ters çevirdi ve bir sonrakine geçti. "Eğer bir drama yaratabilirse ve Babam için gerginlik, o bunu yapardı."

"O benim kazımdı," dedi Jonathan. "Baban benden çaldı."

Kadın onu görmezden geldi.

"Umurunda değil mi?"

Bunun üzerine Violet başını kaldırdı ve ona bir kez daha soğuk bir bakış attı. "Umursamalı mıyım? Bana babamın ölümünün ardından kimliği belirsiz üçüncü bir şahsın tüm borçlarını ödediği ve bunların beni ilgilendirmedeği söylendi. Ayrıca bana minnettarım." Son kısımda ağzı sanki bir limonu ısırması gibi büzüldü. "Bunu da o halledilmiş borçlardan biri olarak görüyorum."

Yani onun işleri hallettiğini ve bundan memnun olmadığını biliyordu. Bu onu caydırmadı. "O günlükleri istiyorum. Daha da ötesi, kazımdan çaldığı steli istiyorum. Bu yeri doldurulamaz."

Tekrar testine baktı ve diğer eliyle zarfı dürterek biraz daha ona doğru yaklaştırdı.

"Lanet olsun, Violet. Konuş benimle, burada."

"Konuşuyorum," dedi aynı düzgün ses tonuyla.

"Bu konuda birlikte çalışmak istiyorum. O günlüklere ve çaldığı şeylere ihtiyacım var."

"Sana söyledim. Zarfımı almakta özgürsün."

Sinirlenen adam zarfı masasından kaptı ve yırtarak açtı.

İçinde ona tamamen yabancı olan bir sembolden başka bir şey yoktu. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu gerçekten benim sorunum değil." Ona hafifçe gülümsedi ve sanki gitmesini öneriyormuş gibi kapıyı işaret etti.

Onunla işinin bittiği açıktı, tıpkı Jonathan için bir yere varacaksa Violet'in yardımına ihtiyacı olacağı gibi. Violet, merhum Dr. DeWitt hakkında onun ulaşamayacağı bilgilere ulaşabilirdi. Hatıralar.

İçeriden bilgi.

"Bana bu konuda yardımcı olursan sana bir milyon dolar öderim."

Evrak işlerinden başını kaldırdı, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "Ciddi misin?"

"Artık bir milyarderim, yoksa duymadın mı? Lyons Motors'u devraldım."

"Yaşasın senin için." Yüzü ifadesizdi.

"Yani. Bir milyon dolar benimle olmayı kabul etmen için. Bunun ne anlama geldiğini çözene kadar çalışacağız." Mektubu havada salladı.

Violet sanki düşünüyormuş gibi kalemını kâğıtların üzerine vurdu.

Sonra başını salladı. "Hayır."

"Sen bir öğretmensin. Eminim paraya ihtiyacınız vardır." "Ben bir öğretmenim," diye kabul etti. "Ve bu orta

okul yılının sonuna kadar. Ayrılamam. Bu okul bölgesini büyük bir sıkıntıya sokar."

"Bu bir macera," diye kandırdı, eskiden böyle bir şey düşündüğünde gözlerinin nasıl parladığını hatırlayarak. Menekşesi de en az onun kadar heyecanı severdi.

Bu kez ona çevirdiği bakışlar çelik gibiydi. "Hayır, Jonathan."

"Neden?" Yumruğunu kâğıdın etrafında sıktı, öfkelenip odadan fırlamasına ramak kalmıştı.

"Babamın ikimizi tekrar bir araya getirmek için yaptığı küçük oyun umurumda değil."

Keskin bir nefes aldı. Demek babasının Bilerek mi ona atıyor? Evli bir kadına asılmak için buraya gelen bu adamın en kötü türden bir pislik olduğunu düşünmesine şaşmamalı. "Bak Violet, seni görmek harika olsa da-"

"Korkarım bu duyguyu paylaşmıyorum-"

"-Evliliğinizi mahvetmek için burada değilim," diye devam etti, kalbi ağrıyordu. Ne yapacağından emin değildi.

Ondan umduğum. Belki biraz şefkat? Eski anıların özlemi?

Bir zamanlar olabilecekleri dilemek

ikisi arasında ne olmuştu? Her ne olduysa artık öldüğü ve gömüldüğü açtı ve Violet

onunla bir ilgisi yoktu. Zaten evliydi. Mutlu bir evliliği olan bir kadının peşinden koşmanın anlamı yoktu. "Ben sadece Eski bir arkadaşımın benim için önemli bir konuda bana yardım etmesini istiyorum, tamam mı?"

Başını kaldırdı, hafifçe kaşlarını çattı ve bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

bir sürü anıyı geri getirdi. O düşünceli ifadeyi hatırladı ve arzu ve özlem geldi
ona geri dönüyor.

Aradan on yıl geçmişti ve Violet DeWitt'e hâlâ deliler gibi aşıktı, buz prensesi rolü falan. Onu korkutmak istemesine şaşmamalı.

"Ne dedin sen?"

Takım elbise ceketinin önüyle oynadı, ereksiyonun herhangi bir ipucunu gizlemek için düğmeli olduğu için şükretti.

onun o küçük jestinden etkilenmişti. "Hayatını mahvetmek için burada olmadığımı söyledim, tamam mı?"

Ayağa kalktı, eteğini düzeltti ve sonra onun yanına geldi. Elini uzattı. "Bir bakayım o mektup."

Sonunda bir yerlere varıyordu. Hevesli Jonathan ikisini de ona uzattı.

Violet harfleri gözden geçirdi ve sonra ona şaşkın bir bakış daha attı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Evli olduğumu nereden çıkardın?"

Şimdi şaşkınlık sırası ondaydı. "Affedersiniz?"

"Evli olmadığımı söyledim. Bunu da nereden çıkardın?
fikir?"

Jonathan'ın kulaklarında kan uğuldamaya başladı. Kadının bir tutam saçı diğer kulağının arkasına itmesini büyülenmiş gibi izledi. Her iki kulağı da dışarı çıkmıştı. nefret ettiğini hatırlıyordu ama o bunu sevimli buluyordu. Onun Violet.

Ondan uzun zaman önce vazgeçmişti çünkü yatağını terk ettikten sadece birkaç gün sonra biriyle evlenmişti ve O zamandan beri pişmanım.

"Sen-" Öksürdü, sesinin bu kadar kısık çıkmasından rahatsız olmuştu. Bütün kan yüzüne hücum etmiş gibi hissediyordu ... şey, o ve diğer bir uzvu. Boğazını temizleyerek tekrar denedi. "Düğünü iptal mi ettin?"

Yine ona meraklı bir bakış attı. "Ne düğünü?"

"Baban gittiğinde başka biriyle evlendiğini söyledi. Hemen."

Gerçekten mi dercesine iki kaşını da ona kaldırdı. "Ve sen ona inandın mı? Jonathan, ailen o zamanlar onun tüm kazılarını finanse ediyordu. Sana ineklerin uçtuğunu söylerdi."

"Seni onun yanında tutmak için ne gerekiyorsa yap."

Hepsine lanet olsun. Phineas'ın sinsi, yaşlı bir köpek olduğunu biliyordu ama bu kadar önemli bir konuda kandırıldığını hiç düşünmemişti. "Evli değil misin?"

"Seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum-" Adam onun elini avucunun içine aldığı anda kız irkildi. Hatırladığı kadar yumuşaktı, tırnakları kısa kesilmişti. Bu asla vazgeçemediği bir alışkanlıktı. Hiçbir parmağında yüzük yoktu.

Ona yalan söylenmişti.

Öfkeli olmalıydı. On yıl boşa gittiği, on yıl onları ayrı tuttuğu için öfke, nefret ve tiksintiyle dolmalıydı.

Ama Jonathan bunların hiçbirini görmedi. Tek gördüğü Violet'ti.

-Menekşesi, ona ulaşabileceği kadar yakın duruyordu. Uzun zamandır ilk kez dışarı çıkıp ona tekrar dokunacaktı ve tüm varlığı ağrıyordu. Violet, eli onun elinin içindeyken. Elini onun elinden çekmeye çalışmasına aldırımıyordu.

Violet'i buradaydı, önündeydi ve hiç evlenmemişti. Fırsatın kaçmasına izin verirse lanetlenirdi. tekrar parmaklarının arasından geçti.

Jonathan onun omuzlarından tutarak tamamen kendisine doğru çevirdi, eğildi ve ağzını sıkıca onunkine bastırdı. Onu on uzun, yalnız yılın tüm şiddetli tutkusuyla öptü. Kız karşılık vermiyordu ama sorun değildi. Adam İkisine de yetecek kadar ihtiyaç ve sevgi. Kendine gelecektir. Onu ne kadar özlediğini gösterecekti. Onu bir daha asla bırakmayacaktı. O-

Violet'in dizi bacaklarının arasından geçerek kasıklarına değdi.

Violet işten çıkıp markete gittiğinde, spor salonuna gitti, eve geldi ve küçük dairesini temizledi, hala kızgındı. Aslında, çok öfkeliydi.

Jonathan Lyons onun hayatına girmeye nasıl cüret eder? Babası öldü diye mi? Ona yardım etmek için her şeyi - hayatını, kariyerini- bırakacağını düşünmeye nasıl cüret eder?

Babasının Willy Wonka'nın arkeolojik bir versiyonu gibi bahsettiği vahşi bir kaz kovalamacası mı?

Jonathan ne cüretle onu öylece yakalayıp öpebileceğini düşünür? Sırf evli değil diye?

Evlilik yüzüğünün olmaması, onun kapılmaya hazır olduğu anlamına gelmiyordu; varlığının her zerresiyle ondan nefret etmediği anlamına da gelmiyordu. Öfkelenen Violet elindeki yiyecekleri buzdolabına fırlattı, sonra da süt kutusu devrildiğinde küfretti ve taze yıkanmış ıspanak kutusunun üzerine döküldü. Lanet olsun! Küfürler yağdıran Violet, kâğıt havluları kapıp buzdolabını temizledi ve ellerini yıkamaya gittiğinde hâlâ titrediklerini fark etti.

Saatler sonra hala öfkeden titriyordu, tırnakları hızla ısırılmıştı.

Bununla uğraşmak istemiyordu. Bunların hiçbirisiyle. Hayatı güzel ve bölümlere ayrılmıştı. Heyecan verici olmasa da güvenli ve emniyetliydi ve sürprizler yoktu. Violet sürprizleri sevmezdi. Her zaman hayal kırıklığıyla sonuçlanırlardı.

Duş aldı, pazen pijamalarını giydi, yatakta gizemli bir roman okudu ve uyumaya gitti. Ya da uyumaya çalıştı. Tüm vücudu öfkeli bir sinir yığınının dönüşmüştü ve gözlerini tavana dikmiş, hayal kırıklığıyla dolup taşıyordu.

Jonathan Lyons onu öpmüştü.

Sanki on yıl önce, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmemiş gibi hayatına geri dönmüştü. Hala Bunca yıldan sonra bencilce. Bazı insanlar hiç değişmiyordu. Onu taşaklarından vururken yüzünde beliren ifadeyi düşündü. Aslında tatmin edici bile değildi. O sadece

Çok kızgındı ve çok şaşırmış görünüyordu.

Ve acı.

Sanki Menekşe'sinin ona zarar vereceğine inanamıyormuş gibi.

Bu da onu öfkeden daha da çıldırttı. Sanki mantıksız olan kendisiymiş gibi. Hayal kırıklığıyla seğiren Violet Yorganı arkaya attı ve yatak odasını geçip oturma odasına doğru hışımla yürüdü. Dağınık dairesi küçüktü ama o çok fazla şeye ihtiyacı yoktu. Sadece bir çalışma alanına ve bir yatağa ihtiyacı vardı.

Kitaplarla dolu raflarına yöneldi ve kişisel fotoğraf albümlerini sakladığı bölüme gitti. Onun Annemin albümleri rafın çoğunu dolduruyordu, ama en sondan çekip tozunu üflediği küçük bir albüm vardı.

Kapak bir Yunan anahtarı tasarımıyla süslenmişti ve üzerine kalın, stilize harflerle AKROTIRI 2004 yazmıştı. Yatak odasına döndüğünde battaniyeye kıvrıldı ve fotoğrafları karıştırmaya başladı.

Serseri babasına yardım etmek için yaptığı ilk ve tek seyahatti. Annesi buna karşı çıkmıştı ama Violet gitmek için o kadar heyecanlıydı ki, yazı zeki ve ünlü babasıyla geçirme düşüncesi gözlerini o kadar kamaştırmıştı ki sonsuza dek sürecekmış gibi dört gözle bekledi. İnsanlar babasının Jacques Cousteau gibi bir şey olduğu konusunda şaka yaptılar.

arkeoloji. Jacques yirmi yıl boyunca ailesini ihmal etmiş ve karısını içkiye sürüklemiş olsaydı, bunun uygun olacağını düşündü.

Violet o yazı düşünerek fotoğrafları karıştırdı. Burada kendisinin ve babasının kazı alanının yakınında, bir duvar parçasını gösterip gülümsedikleri bir fotoğraf vardı. Her ikisinin de yüzü yazdan dolayı kahverengileşmişti ve saçları iki uzun, koyu renk örgü halindeydi. İğrenç bir güneş gözlüğü ve kolsuz bir tişört giymişti. Fotoğrafta arkasında, eli belinde Jonathan Lyons vardı.

Tanrım, ona o kadar aşık olmuştu ki. İnanılmaz aptalca ama aşıktı. Santorini'ye gider gitmez

Babasıyla geçirdiği zaman zarfında, onun yaz gezisine bir dizi öğrencisini de davet ettiğini keşfetmişti. Babasının gözünde özel biri olduğunu düşündüğü için başlangıçta incinmişti ama incinmesi kısa sürede

Jonathan Lyons'la tanıştığında ilgisini çekti. Lyons Motors, hızla bir şaka haline gelen bir araba serisiyle ünlüydü -ya da kötü şöhretliydi- ve ailesiyle ilgilenmiyordu.

hiç iş. Zayıf, biraz inek ve dünyadaki her şey hakkında son derece hevesli olan Jonathan'ın sevimli olduğunu düşünmüştü.

İnanılmaz derecede coşkulu bir şey vardı ve Sevdiği Jonathan hakkında çok ciddiye. Oysa her Babasının yaptığı her hareket tamamen hesaplanmış gibiydi, Jonathan anı yaşıyor gibiydi ve buna bayılıyordu. Kazı için duyduğu heyecan tartışılmazdı. Her sabah kazı alanına ilk o gelir ve en son o ayrılırdı. Eğer bir şeyin araştırılması gerekiyorsa, Jonathan Kendini bu işe kaptırdı.

On dokuz yaşında çekici bir üniversite öğrencisinin içinde yüzde yüz yoğunluk vardı.

Onun için karşı konulmaz biriydi.

İlk haftanın sonunda birlikte çok zaman geçiriyorlardı. İkinci hafta, adam onu öptü ve onu yatağına atmış ve tavşanlar gibi sevişmişler. Aradan bir ay geçtiğinde aşık olmuştu.

İkinci ay geçtiğinde? Onun bebeğine hamileydi.

Dikkatli olmadıklarından değildi. Öyleydiler. Her seferinde prezervatif kullandılar, ama prezervatifler bile yanılmaz değildir,

Gençlik ve coşku doluydular ve bazen prezervatif takmadan önce birkaç kez okşuyordu, çünkü her ikisi için de çok iyi hissettiriyordu. Jonathan sekse de hayata yaklaştığı kadar yoğun yaklaşıyordu; doymak bilmez ve doyumsuzdu.

Fotoğrafına bakarken, onun kendisini diğer erkekler için neredeyse mahvettiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Başka hiçbir cinsel deneyim yanına bile yaklaşmamıştı.

Ki bu berbattı.

Ondokuz yaşındayken, daha önce hiç üzülmemişti. hamile kaldı. Jonathan'a sırlıslıkla aşık, ve zihinsel olarak soyadlarını birbirine bağlayıp bebek için isimler seçti. Erkek olursa adını Theseus DeWitt-Lyons, kız olursa Ariadne DeWitt-Lyons koyacaktı, Girit labirenti efsanelerine dayanıyor. O Jonathan'la evlenip üniversite eğitimini tamamlamak ve ailesini büyütmek için Amerika'ya dönmeyi hayal ediyordu. Babasının ona bir kız evlat olarak değil, sadece bir öğrenci olarak baktığı açıktı ve o bir aile istiyordu - gerçek bir aile. Hiç işleyen bir ailesi olmamıştı ve mutlu bir yuva hayali sarhoş ediciydi. Violet'in akli arkeolojik buluntularla ilgili hayaller kurmak yerine kreşler ve başlangıç evleriyle dolu. Bir koca, bir eş ve her iki ebeveyn tarafından da üzerine titrenen ve tapılan bir çocuk.

Bu onun yeni hayaliydi ve Jonathan'la işe başlamak için sabırsızlanıyordu.

Ama Jonathan'ın onunla sadece bebek için evlenmesini istemiyordu. Onunla evlenmesini istiyordu çünkü onu seviyordu ve onunla evlenmek istiyordu. Ne de olsa bu da fantezinin bir parçasıydı. Nasıl bir şey olduğunu ilk elden görmüştü,

Ebeveynler aşk için değil de bebek için evlendiklerinde. Onun Ailesinin parası vardı ve evlenmelerinin kendi fikri değil, onun fikri olmasını istiyordu.

serveti için kazıyordu. Gerçekte Violet, Lyons ailesinin sahip olduğu araba imparatorluğunu hiç umursamıyordu. Onun mükemmel hayatı, bir yerlerde ev gibi bir yazlık, hem çocukları hem de kocasıyla aile yemekleri ve onu öpmekten ibaretti.

Eşi o gün işe giderken. Bazı kadınlar Violet ise çekirdek, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailenin hayalini kuruyordu. Çocukluğundan sonra tek istediği buydu.

Annesinin depresyonu ve sefil gizli içki alemleri ve babasının uzun süreli yokluğu. Tek istediği Sevgiyle çevrili.

O zamanlar ne kadar da saf bir aptalmış.

Violet sinirlenerek kitabındaki bir sonraki fotoğrafa geçti. Jonathan'ın bir başka fotoğrafı, Santorini sahilinde dururken yanaklarını birbirine bastırmışlardı. O geceyi hatırlıyordu. O gece her şey değişmeden önceki geceydi. Bir hafta sonu izinleri vardı ve bunu birlikte geçirmeye karar vermişlerdi. Romantik bir akşam yemeğinin tadını çıkarmışlar, geceyi Fira'da bir otelde geçirmişlerdi ve Violet yatakta ona umutlarını itiraf etmişti. Onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemediğini. Bir aile kurmak.

"Gelecek için hiç de fena bir fikir değil," demişti Jonathan ona dalgınca, uzun saçlarıyla oynarken.

On dokuz yaşında ve hamile Violet'in duymak istediği şey bu değildi. Yatakta ona dönmüştü. "Biz bu kazıdan çıktıktan sonra ne yapacaksın? Bize ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sormuştu.

Bunu açıklamak zorunda kaldığı için mutlu değildi. "Buradan ayrıldığımızda ne yapmayı planlıyorsun?"

Omuz silkti. "Derslere geri dön. Bir sonraki döneme başla. Dr. DeWitt'in bir sonraki davetini bekle."

Duymak istediği şey bu değildi. "Peki ya ben?"

Ona o yürek parçalayıcı gülümsemesini vermişti. "Birkaç yıl içinde belki ikimiz de aynı üniversitede çalışıyor olacağız."

Birkaç yıl içinde mi? Birkaç yıl mı? On dokuz yaşında, birkaç yıl.

bir ömür gibi geldi. "Ama . . . Birlikte olmamızı istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum." Üzgün görünüyordu.

Hayır, anlamıyordu. Onun koluna yapışmıştı. "Buradan ayrıldığımızda birlikte olmamızı istiyorum. Bir aile kurmamızı istiyorum. Birlikte." Son iki kelimeyi vurgulamıştı, ne istediğini anlamasını ve coşkuyla atlamasını umuyordu.

Seninle bir aile kurmak mı, Violet? Tanrım, başka bir şey istemiyorum. Hadi yapalım şu işi!

Seninle bebek sahibi olmak isterdim, Violet. Senin yanından hiç ayrılmak istemiyorum, Violet.

Bunun yerine, sanki saçma sapan şeyler söylüyormuş gibi kaşlarını çattı. "Bir aile kurmak mı? Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

Gülmüştü. Gülmüştü! Ve yaptığı milyonlarca şeyi sıraladı. Dartmouth'a dönmesi gerekiyordu. Dr. DeWitt'e bir sonraki kazısına sorgusuz sualsiz gitmek istediğini söylemişti. Sonra da varis olan kardeşinin yanında cıraklık yapması için bekleyen aile üyeleri vardı. Bu Jonathan'ın bir yuva kurması ve aile hakkında düşünmesi bile yıllar alacaktı ve bunu düşünmek için çok gençti.

Her kelime Violet'in kalbini biraz daha kırıyordu. İhanete uğramıştı, yüzünü tokatladı ve kaçtı. Hışım la odalarından çıkmış ve onu Fira'da bırakıp kazıya geri dönmüştü. Sonra, o gece ağlayarak uyumuşt u çünkü beyaz çitleri istiyordu ve Beyaz Atlı Prens'in başka planları vardı.

Ertesi gün onu tekrar tekrar aramayı denedi. Onu görmeyi denedi, ama kadın ondan kaçtı. Bunun yerine, tüm kalp acısını bir mektuba döktü. Ona bebekten bahsetmek ve bunu onu kendi tarafına çekmek için bir araç olarak kullanmak istememişti ama başka seçeneği yoktu. Mektubun son paragrafını hâlâ hatırlıyordu, kâğıt üzerinde nasıl görüldüğüne kadar.

Eğer beni seviyorsan Jonathan, lütfen benimle eve gel. Bebeğimizi birlikte büyütmek istiyorum. Eğer beni önemsiyorsan. baba olmak hakkında, lütfen benimle gel. Lütfen, lütfen. Seni çok seviyorum.

Kendisini seçmesi için ona neredeyse yalvarmıştı ve o cevap verme zahmetine bile girmemişti. Violet'in ağzını ekşi bir tat doldurdu

Resme bakarken fotoğraf albümünü kapatıp odanın diğer ucuna fırlattı.

Peri masalları saçmalıktı. Beyaz atlı prens mektubunu görmezden gelmişti. Eve gitmiş, iki hafta boyunca ağlamış ve bir ay sonra bebeğini kaybetmişti. Bu da onu daha çok ağlatmıştı.

Sonra kendini toparladı, üniversiteye döndü ve mutluluğunun bir daha asla başkalarının planlarına bağlı olmayacağına yemin etti.

Zihninin gözünde Jonathan'ın şu bakışını canlandırmaya devam etti
o günün erken saatlerinde. Düğünü iptal mi ettin? Evli değil misin?

Violet yumruğunu öfkeyle yastığına vurdu, sonra yatağa uzandı, bir an önce uyumaya kararlıydı.

o gece. Jonathan bunu duyunca şok olmuştu.
evli değildi. Yani aziz Dr. DeWitt en sevdiği öğrencisine yalan mı söylemişti? Tanrım, şok oldum. Babası ölü annesinin sırtındaki gömleği bile satabilirdi.

Bir proje için fon bulmak. Violet bunu hayatı boyunca biliyordu. Jonathan bunu nasıl fark etmemiş olabilir?

Kısa bir süre, mektubunu alıp almadığını merak etti.

Sonunda fark etmedi. Bebek kartını oynamak sahip olduğu tek kozdu ve bir ay sonra bu pazarlık kozunu da kaybetmişti. Jonathan onun evinde kalmayacaktı.
ne olursa olsun. Başka planları varken değil.

Her şeyin en iyisi için çalıştığını düşünüyordu. Eğer Jonathan onu geri çevirmeseydi, o piçle sefil bir evlilik yapabilirdi ve o da istemediği bir bebek yüzünden bir evliliğe hapsolabilirdi. Onun gerçek bencilliğini görmüştü.

Evet, hayat her zaman olması gerektiği gibi işliyor, dedi kendi kendine tekrar yatağına yerleşirken.

Ama yine de o gece uyumakta zorlandı.

İKİ



TErtesi sabah, Violet alarminin çalmasına beş dakika kala uyandı, gözleri kan çanağı gibiydi ve perişan haldeydi. Başucunda bir mesajla vızıldayan telefonuna baktı ve onu eline aldı.

Personel toplantısı sabah 7'de kafeteryada. ZORUNLU. Orada olun!

Violet inleyerek yastıklara gömüldü. Sabahın yedisinde doğaçlama bir personel toplantısını kim planlamıştı ki? Sadece iki saat uyuduğu düşünülürse, özellikle berbat bir gün olacaktı.

Ugh. Kendini yataktan dışarı atan Violet hızlı bir duş aldı ve işe gitmek için hazırlanmaya başladı.

Kırk dakika sonra, elinde büyük boy bir kahve ve zonklayan bir baş ağrısıyla okulun otoparkına girdi. Otopark zaten doluydu, bu da tüm personelin bu erken toplantı için burada olduğu anlamına geliyordu. Oh, ne güzel.

Aceleyle okulun içine girdiğinde, ön taraftaki yangın şeridine park edilmiş üstü açık bir Lyons arabası olduğunu fark etti.

Elbette bu bir tesadüftü, değil mi? Pek çok zengin adam Lyons kullanıyordu. Gösterişli roadster'lardan birine sahip olmak birkaç yıl önce bir statü sembolüne dönüşmüştü. yüksek oktanlı araba filmlerinden birinde yer aldı. Ondan sonra Lyons Motors şaka olmaktan çıkıp başarıya dönüşmüştü. Şirketinin ne durumda olduğunu takip ettiğinden değil. Her halükarda, orada

yollarda Lyons arabaları vardı. Bu, o pisliğin hâlâ burada olduğu anlamına gelmiyordu, değil mi?

Violet gözlerini kısarak kahvesini eline aldı ve personel toplantısı için kafeteryaya yöneldi.

Saatin erken olmasına rağmen masalar açılmış ve öğretmenler koltukları doldurmuştu. Esparza'nın portatif küçük kürsüsü odanın ön tarafındaydı ve arkasında bir sıra koltuk doluydu.

Jonathan koltuklardan birine oturdu.

Violet'in eli şiddetle sıkıldı ve kahvesi kâğıt bardaktan fışkırarak eline, beyaz koluna ve yere sıçradı.

Bir tıslamayla fincanı bıraktı ve acı kahveyi dışarı atmak için elini salladı, o sırada arkadaşı Kirsten elinde bir yığın kâğıt havluyla koşarak geldi. "İyi misin?"

Violet topuklu ayakkabıları ve eteğiyle çömelip dağınıklığını toplarken, "Harika," dedi. "Neler oluyor? Toplantıda ne var?"

"Finansmanla ilgili bir şey," diye mırıldandı Kirsten, Violet'in kahveyi silip süpürmesine yardım ederken. "Okul bölgesinin bir süredir zararda olduğunu biliyorsun."

Oh, hayır. Eğer kaldırımdaki gösterişli araba olmasaydı, Violet bunun bir işten çıkarma olduğunu düşünecekti. ya da daha fazla programın kesileceğine dair bir duyuru. Ama Jonathan'ın -Daddy Warbucks'ın- pahalı takım elbiselerinden biriyle odanın önünde oturduğu gerçeği?

Bu ona kötü bir his verdi. Gerçekten kötü bir his.

Odanın arka tarafına oturdu ve Jonathan'ın yoğun mavi gözlü bakışlarının kendisine doğru sabitlendiğini fark etti. Allah kahretsin. Muhtemelen onun içini döktüğünü görmüştü.

Her yerde kahve vardı. Onun varlığından etkilenmemiş ve soğukkanlı görünmek istiyordu. Bunun için çok geç. İyi o zaman. Ona uzaktan bakmak mı istiyordu? Violet arabaya doğru eğildi.

onun yanında oturuyordu. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Koç Trammel başını salladı. Yakışıklıydı ama zaten bir erkek arkadaşı vardı ve Violet'in uzun süredir arkadaşıydı. "Hiçbir fikrim yok. Ya senin?"

"Hiçbir şey," dedi, ona doğru gülümseyip güldüğünden emin olarak. Jonathan'a dönüp baktığında, onun

Yüzünde öfke ve sahiplenme vardı. Güzel. Nasıl hissettirdiğini bana anlat, Johnny-boy. On yıl önce hakından vazgeçtin.

"Herkes burada mı?" Esparza mikrofona seslendi ve ardından toplanan öğretmenlere gülümsedi. "Uzun sürmeyecek ama iyi haberi vermek için tüm öğretmenleri bir araya getirmek istedim."

Oh, hayır. Oh, hayır, hayır, hayır.

Esparza ellerini birbirine kenetlemiş, küçük kürsünün arkasında adeta heyecanla dans ediyordu. "Hepinizin bildiği gibi, Neptune Okul Bölgesi son birkaç yıldır finansman konusunda sorunlar yaşıyor. Spor salonunun onarımının oldukça pahalıya mal olduğunun hepiniz farkındasınız.

öğrenci sayısını azaltmamız gerekecek diye endişeleniyorduk. zenginleştirme programları ve bu da bir ya da iki yıl daha eski ders kitapları anlamına geliyor." Gülümsemesi ıslıl ıslıl oldu. "Ancak, Lyons Motors'dan Bay Jonathan Lyons'un bir iş teklifi aldığını duyurmaktan mutluluk duyuyorum. Neptune Okul Bölgesi'ne ilgi duymaktadır ve Bizi kara geçiren ve hatta ihtiyacı olan öğrenciler için iPad satın almamızı sağlayan son derece cömert bir teklif."

Dinleyicilerden birkaç nefes sesi duyuldu ve bazı öğretmenler heyecanla alkışladı. Neptune, çok sayıda düşük gelirli ailenin yaşadığı, bölgelerindeki en yoksul okul bölgelerinden biriydi ve zor durumda oldukları bir sır değildi. Violet'in kendi maaş çeki de zor durumda olduklarını gösteriyordu. Üç yıl önce işe başladığından beri hiç zam almamıştı. Ama durum buydu.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde okul yönetim kuruluyla bir araya gelerek fonları en iyi şekilde nasıl tahsis edeceğimizi belirleyeceğiz, ancak hepinizin bu konuda ne kadar heyecanlı olduğumuzu bilmenizi istedim." Esparza o kadar coşkuyla alkışladı ki bir an için balık bekleyen hevesli bir fok balığına benzedi. "Ayrıca, okulun adının Jonathan Lyons Ortaokulu olarak değiştirilmesi için bir önerge sunuyoruz."

Violet ağızına kusabileceğini düşündü. İsteddiği son şey Jonathan'ın adının her yerde geçmesiydi. kariyerinin geri kalanı için döndü. Tanrım, sırf onu hatırlatan şeylerden uzaklaşmak için okul bölgelerini değiştirmesi gerekecekti.

Jonathan'a baktı.

Hâlâ ona bakıyordu. Violet'in gözleri Seyirciler tekrar konuşmaya ve heyecanla alkışlamaya başladı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Jonathan neden bu kadar okuluna olan ilgisini?

Okulunda, onu reddettikten ve ona eşlik etmesinin mümkün olmadığını söyledikten bir gün sonra mı?

Hayır, hayır, hayır.

Toplantı bu şekilde sona erdi. Violet, kalabalığa karışmak umuduyla diğer personel gibi ayağa kalktı.

"Bayan DeWitt," diye seslendi Müdür Esparza çatırdayan mikrofondan. "Lütfen birkaç dakika kalabilir misiniz? Sizinle konuşmam gerekiyor."

Violet öfkeden neredeyse hırlayacaktı. O sadece Bunun ne hakkında olduğunu tahmin et.

-

Jonathan, Violet'in aşağı yukarı tepinerek Müdür Esparza'nın yanında. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu ve bluzunun soluk beyaz kollarından birinin artık kahveyle lekelenmiş olduğunu fark etti. Göğüsleri Yine de kollarının üzerinde muhteşem bir şekilde sallanıyordu ve bir okul çocuğu gibi onlara bakmamak için kendini zorlaması gerekiyordu.

Onun yerine, yanında oturduğu adama nasıl eğildiğini ve ona nasıl gülümsediğini düşündü. Ona gülmüştü. miydi Erkek arkadaşı mı? Eski sevgilisi mi? Şimdiki sevgilisi mi? Jonathan'ın eli böğründe kenetlendi ve Kıskançlık içinde kükredi. Onun lanet gülümsemelerine sahip olan tek kişi olmak istiyordu.

Şu anda gülümsediğinden değil. Aslında onu şişlemek istiyormuş gibi görünüyordu. Adam kibirli bir şekilde sırıttı.

bundan sonra olacaklardan nefret edecekti. Menekşesi kontrolün kendisinde olmamasından nefret ederdi.

Ve tekrar onun olacaktı.

"Müdür Bey," dedi Violet keskin, neredeyse soğuk bir sesle. Jonathan'a bakmayı reddetti. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu biraz alışılmışın dışında," dedi Esparza, sesi biraz fazla yatıştırıcı ve anaç olmaya başladı. "Ama umarım beni dinler ve yargılamadan dinlersiniz, tabii ki."

"Dur tahmin edeyim," dedi Violet kesin bir ifadeyle. "O dağıtıyor
Önümüzdeki birkaç hafta onunla seyahat etmem karşılığında para."

Jonathan, Violet'in zekice gözlemine ve Esparza'nın Violet'in her şeyi çoktan anlamış olmasına şaşırmış bir şekilde sıçramasına gülümsemekten kendini alamadı. Ama onun Violet'i her zaman zeki olmuştı.

"Sizi temin ederim ki, Bayan DeWitt, her şey kurallara uygun."

Esparza başladı. "Bay Lyons'un aradığı tek şey Tarih konusunda uzman ve okulun bütçesi bu kadar kısıtlıyken-"

Zavallı kadının bu kadar telaşlandığını görmekten nefret ediyordu. Ayağa kalkan Jonathan ellerini ceplerine soktu ve "playboy milyarder pozu"nu takındı.

eğilerek zarafet. "Sevgili müdürün yapmaya çalıştığı şey Violet, eski bir dostumdan seyahat için eşlik etmesini istedim. Bana, evini terk edemeyeceğini söylemiştin.

Okul zor durumdaydı ve yedekler için para yoktu. Ben olmasını sağladım. En azından paramın bir kısmını hayırsever bir jest için harcayabilirim."

Violet ona döndü, gözleri adeta hançer saplıyordu. "Sanırım seninle gelmezsem, bu büyümlü hayırseverlik parasının hiçbirisi okul bölgesine ulaşamayacak, değil mi?"

Aslında olurdu ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Hayır," diye yalan söyledi. "Ve iyi bir otoriteden aldığım bilgiye göre, sömestr sonunda birkaç kişi işten çıkarılacak.

bütçe devam ediyor. Ve çocuklar için iPad ya da müzik aleti yok. Zavallı, zavallı çocuklar." Başını iki yana salladı. "Tüm

Bir öğretmenin benmerkezci ihtiyaçları yüzünden daha iyi bir eğitimden mahrum bırakıldı."

Violet'in elleri iki yanında kenetlendi. Çivi tükürmeye hazır görünüyordu. Ya da ona saldırmaya. Hangisi olduğu umurunda değildi. Her ikisi de ona sunduğu soğuk kayıtsızlıktan daha iyiydi.

Dün. Kendisinden nefret eden, ateşli, alıngan bir Violet'e katlanabilirdi. Kendisi yokmuş gibi davranan bir kadınla hiçbir şey yapamazdı. "Yani kısacası, gitmem için bana şantaj yapılıyor.

ve kulağına tarihi gerçekleri cıvıldar mısın?"

"Evet," dedi Jonathan tembelce. "Bunu yapacak mısın?" "Başka seçeneğim yok, değil mi?" Violet sustu.

"İstiyorsun. Ama bencilce bir seçim yaparsan acı çekecek tüm çocukları düşün."

"Bay Lyons," diye araya girdi Müdür Esparza, kaşlarını çatarak

Çizgili yüz. "Her şeye rağmen bunun uygun olup olmadığını gerçekten bilmiyorum."

"Sorun yok Betty," dedi Violet ve sesi yorgun çıkmıştı.

"Bu sabah onu gördüğüm anda böyle bir şey deneyeceğini anlamıştım. Ben de onunla gideceğim. Sorun değil.

Sadece parayı yazılı olarak aldığınızdan ve sözleşmenin sağlam olduğundan emin olun." Jonathan'a baktı, açıkça kaynıyordu. "Ne zaman gidiyoruz, ey hayırsever olan?"

Muzaffer sırtışını pek gizleyemedi. "Yarın."

-

O akşam Jonathan aklını bir öğretmenden alamadı.

Yarın. Violet yarından itibaren yine onun olacaktı. Şoförü oteline doğru yola çıkarken Lyons sedanının arka koltuğuna uzandı, yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

Elbette onun yanında olmak istemiyordu ama Eninde sonunda yola gelecekti. İlk karşılaşmalarda hep huysuz

olurdu. Onunla ilk tanıştığı zamanı hatırlıyordu,

Uzun, güzel saç örgüleri ve mayhoş bir ağzı olduğu zamanlar. On dokuz yaşındayken aptallara tahammülü yoktu ve kesinlikle aptal bir çocuktü, sadece onun huzurunda olmak bile başını döndürüyordu. O zaman da Violet ona ters davranmıştı. Violet'in kalbinin etrafına bir zırh giydiğı ve kimsenin yaklaşmasına izin vermediğı açıktı.

Violet ona arkadaşlarından birini, Hunter'ı hatırlatıyordu ama Hunter yaralarını dışarıda taşıyordu. Bu yüzden Violet'le arkadaş olmaya karar vermişti çünkü Violet çok güzel ve akıllıydı ve o da on dokuz yaşında azgın bir gençti. Violet'e açılmasını ve savunmasını indirmesini sağlamak yaklaşık bir haftasını almıştı ve sonra Violet sıcak, alaycı, lezzetli bir kız olmuştu.

Sanki kimsenin bilmediğı bir sırrı biliyormuş gibi gülümseyişini hatırladı.

Bu gülümsemeyi bugün erken saatlerde toplantıda yanında oturan başka bir adama da yapmıştı. Jonathan'ın eli telefonunu sıktı, içinden öfke fıskırıyordu. Violet evli olmadığını söylemişti. Ama bu biriyle görüşmediğı anlamına gelmiyordu. İcini kıskançlık kapladı. Eğer evli değilse, hâlâ adil bir oyundu. Onu tekrar yumuşaklığa, kendisine böyle gülümsemeye ikna etmesi gerekiyordu.

Onu istiyordu. Saf ve basit. Violet'i hep istemişti. Hiç durmadı.

Araba otelin önüne yanaştı ve Jonathan hâlâ düşüncelere dalmış bir halde arabadan indi. Detroit'te olduğunu düşünmek

Yılda birkaç kez otomobil endüstrisi toplantılarına katılıyor ve Menekşe'sinin burnunun dibinde olduğunu hiç bilmiyordu,

Yerel bir okulda öğretmenlik yapıyorum.

Kader gizemli bir şekilde işliyordu.

Jonathan tanıdık otel odasına doğru yöneldi. İş için sık sık Detroit'e gitme eğilimindeydi ve muhtemelen burada bir konut satın almanın mali açıdan daha akıllıca olacağını düşündüğü için Townsend'de kaldı. kök salmakla uğraştı. Bir ev istemedi.

Eve döndüğünde onu bomboş ve boş bulacaksa olmaz.

Süite girdiğinde, eşyaların yerleştirilmiş olduğunu fark etti istediği şekilde, sormasına gerek kalmadan. Buraya o kadar sık geliyordu ki, asistanı programını otelin müdürüne fakslıyor, müdür de Jonathan'ın her ihtiyacının o istemeden karşılanmasını sağlıyor ve ona ödeme yapıyordu bunun için cömertçe. Bu nedenle yatağının başucunda fazladan yastıklar, en sevdiği sudan şişeler ve bornoz yerine banyo çarşafları vardı.

Ayrıca yatağında bir fahişe vardı. Her zamanki gibi.

O odaya girdiğinde kadın doğruldu ve kravatını çıkardı. Jonathan ona zar zor baktı. Bakmak zorunda değildi. Kızın neye benzeyeceğini biliyordu. Aldığı bütün kızların bir profili vardı: Kısa boylu. Koyu saçlı. Jonathan romantik ilişkilerden hoşlanmazdı. Violet'ten beri hiç kız arkadaşı olmamıştı. Hızlı bir sevişme için birine para verip sonra da gitmesini sağlamak çok daha kolaydı.

Üzerinde sadece kalça ve korseden başka bir şey olmayan kadın ona doğru yürüdü. Memeleri kocaman ve muhtemelen sahteydi ama güzel bir yüzü vardı.

"Merhaba," diye mırıldandı, gömleğinin düğmelerini açmasına yardım etmek için yanına geldi. "Benim adım Sally," dedi ona alçak, boğucu bir sesle. "Ve benim güvenliğim kelime 'Kitty'. Yapmak isteyebileceğin her şeye açığım." Ve onun sikine uzandı.

Bileğini kavrayarak onu durdurdu. "Bu gece yorgunum, Sally."

Önce şaşırmış, sonra da incinmiş görünüyordu. "Oh. Sen um, ajansı aramamı ve onlardan başka biri mi?"

"Bu gece kimseyi istemiyorum," dedi nazikçe. Aslında belli birini istiyordu ama muhtemelen şu anda onun voodoo bebeğine iğneler batırıyordu. Düşünce Violet yerine Sally'yi becermek hoş değildi. siyah bir takımla kahverengi ayakkabı giymek. Bunun bir yansıması olmayacaktı ama yine de doğru gelmiyordu.

Önündeki kız parlak kırmızı dudaklarını ısırıldı. "Oh."

Sally hâlâ incinmiş görünüyordu ve kendini bir pislik gibi hissediyordu. Daha önce hiçbir kızı geri çevirmemişti ve ajans Tam da onun sevdiği şey. Muhtemelen onu mutlu ederse, düzenli olarak onu istemeye başlayacağına dair hikayelerle doluydu ve iyi bahşiş veriyordu.

Jonathan, Sally'nin muhtemelen sikini alamadığı için değil de para için üzüldüğünü tahmin etti. Bu yüzden o cüzdanını çıkardı ve para klipsinden yüz dolarlık banknotlar çıkarmaya başladı.

Bir elini kaldırarak onu durdurmaya çalıştı. "Oh, Bay Lyons, ajans bana ödeme yapıyor-"

"Biliyorum. Ve onlara bu geceki hizmetinizden çok memnun kaldığımı söylemenizi istiyorum. Çok memnun kaldım." O

Çantasından toplam iki bin dolar çıkardı ve ona uzattı.

"Şoförüm aşağıda. Resepsiyona söyle gecenin geri kalanında onun hizmetinde olmanı istiyorum. Ve benimle alışverişe çıkmanı çok isterim. Bu benim Özür dilerim." Parayı ona doğru salladı.

Sally önce kağıda, sonra ona baktı ve memnuniyetle gülümsedi. "Teşekkür ederim, Bay Lyons." Parayı ondan aldı ve giysilerini düzgün bir yığının üzerinden aldı. Yakındaki sandalyeye.

"Keyfini çıkarın," dedi ona, kadın giysilerini giyip bir süre sonra çıkarken.

O zaman yalnızdı. Tanrıya şükür.

Ceketini silkerek yatağın ayakucuna attı ve oturdu. Düşünerek çenesini ovuşturdu. Sonra iPad'ini çıkardı ve Violet'in babasından aldığı mektubun PDF'sini getirdi. Görüntü için internette ters arama yaptı ama tanıdık bir şey çıkmadı. Hah. Hayal kırıklığına uğramış bir halde tableti bir kenara fırlattı ve arkasına yaslandı, Violet'i düşünerek.

Yatağındaki yastıklar Sally'nin parfümü gibi kokuyordu. Violet'in kendi kokusundan çok farklı, yoğun, misk gibi bir kokuydu. Violet kahve ve kâğıt gibi kokuyordu. Komik

Bunu nasıl da tahrik edici bulmuştu. Yine Violet'i düşündü, Ama bu kez, dün ona verdiği soğuk tepki yerine, öfkeyle kuduruyordu; öfke, ona dokunduğunda şiddetli bir açlığa dönüşüyordu.

Aklında Violet varken pantolonunu çıkardı ve mastürbasyon yapmaya başladı.

-

Ertesi sabah, Violet evinin penceresinden dışarı baktı. bir limuzinin dışarıda beklediğini gördü. Gördüğü manzara karşısında gözlerini devirdi ama bavulunu ve çantasını kaldırdı.

Burada bir şey yok.

Bütün gece Jonathan'ın küstahlığına içermişti ama bugün kabullenme duygusuyla doluydu. Bununla savaşılabirdi ya da Jonathan'ın onu alt etmişti ve sadece bir pislik gibi davranıyordu. Her şeyi kabul edebilir, üstesinden gelebilir ve sonra hayatına geri dönebilirdi. Öyle de yapacaktı ve dişlerini sıkarak gülümseyecekti. tüm zaman boyunca.

Dairesini kilitledi ve asansörden inerek sokağa çıktı. Binadan çıkarken limuzinin şoför mahallinden bir adam indi ve ona doğru yaklaştı. "Bayan DeWitt?"

İçini çekti ve çantasını ona uzattı. "Teşekkür ederim."

Adam başıyla onayladı ve limuzinin arka kapısını açtı, kadın da bindi.

Jonathan'ın limuzinin arka koltuğunda bekliyor olması onu şaşırtmamıştı. Her nasılsa bu yolculuğun her saniyesinde onu rahatsız etmek için orada olacağını tahmin etmişti. "Merhaba Bay Lyons," dedi soğuk ve kibar bir sesle. Adamın bu sabah oldukça rahat giyindiğini fark etti, mavi bir Superman T-gömleği ve kot pantolonu vardı. Koyu renk saçları hafif dağınıktı, sanki o gün nasıl görüldüğünü umursamıyormuş gibiydi.

Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Onun bir parçası süper pahalı takım elbise giyen, kusursuz bakımlı ve pahalı Jonathan'a sahip olmadığı için mutluydu.

kol saati ve daha da pahalı ayakkabılar. Ama onunla birlikteyken nasıl görüldüğünü umursamamak? Saçını bile taramamak? Gerçekten mi? Hiç mi Kendine bakım yapma izni mi?

"Günaydın Violet," dedi ve ona kapaklı bir fincan uzattı. "Üç şekerli, ekstra kremalı, değil mi?"

Gözleri kısıldı. Kahvesini nasıl sevdiğini bile hatırlıyor muydu? Tüm bunlar onu tekrar yatağına çekebilmek için miydi? Hiç şansı yoktu. "Teşekkürler." Fincanı aldı. ama içmedi.

Bunu fark etti. "Onu ben zehirlemedim, biliyorsun."

"Tabii ki hayır. Bir milyarder için bile bir cesedi saklamanın zor olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu ve sen canlı olarak benim için çok daha yararlısın." Kendi fincanını dudaklarına götürdü. "Hazırsan doğruca havaalanına gidiyoruz."

"Hazır mısın?" Kadın homurdandı. "Beni kaçırın sensin."

"Bu bir kaçırma değil, Violet. Baban bir tane çaldı-kazılarımdan birinden bir tür stel-

" "Bir stel mi?"

"Evet. Hani şu üzerinde törensel bir yazı olan taş tabletlerden biri-"

"Stelin ne olduğunu biliyorum Jonathan!" Sanki eğitimsizmiş gibi. Bu ne cüret.

"Evet, o zaman bunun benim için çok önemli olduğunu biliyorsun.

Onu nasıl geri alabileceğimizi bilebilecek tek kişi sizsiniz."

"Senden çaldığını söyleyip duruyorsun." Phineas DeWitt kalpsiz bir hıyardı ama arkeolojiye düşküncü ve müzelerin büyük bir destekçisiydi. Violet bu "hırsızlık" meselesini yuttuğundan emin değildi. "Neden?"

"Asıl soru bu, değil mi? Çoğunlukla önemli Çünkü geldiği yer Kadiz. İşte." Bir dizüstü bilgisayar çıkardı ve yazmaya başladı. Bir dakika sonra kamerayı açtı ve bir arama yaptı. "Orada mısın, Sergio?"

Dizüstü bilgisayarın hoparlörlerinden geri bildirimle karışık İspanyolca bir ses geliyordu. Ekrandaki resim ileri geri sallanıyordu. Jonathan sesi ayarlarken Violet irkildi ve kulağını ovuşturdu.

"Sergio, Bayan DeWitt arabada benimle birlikte," diye bağırdı Jonathan kameraya. "Ona kayıp stelin nereden geldiğini gösterebilir misin?"

"Delikte mi?" Sergio kalın aksanıyla bağırdı. Kamera sanki biri yürüyormuş gibi baş döndürücü bir şekilde zıpladı.

"Evet, deliğe!"

"Delikte mi?" Sergio tekrarladı, Jonathan'ın komutlarını açıkça kaçırmıştı.

"Lanet deliğe!"

Violet'in dudakları eğlenerek seğirdi. "Delikler hakkında çok fazla bağıırıyorsunuz. İkinizi özel bir görüşme için yalnız bırakayım mı? an?"

Jonathan ona sakinleştirici bir bakış fırlattı.

"Tamam, deliğe," dedi Sergio ve havladı

Birine İspanyolca bir şeyler söyledi, sonra Jonathan'a hitap etmek için tekrar İngilizceye döndü. "Başlığı ben takarım."

"Teşekkür ederim," dedi Jonathan ters bir ifadeyle.

Kamera tekrar değişti ve Violet kamera dönmeden önce kehribar rengi gözleri ve kıvrıcık siyah saçları olan altın tenli bir adamı bir anlığına gördü. "Kamera açık. Yapabilir miyim

Beni duyuyor musun?"

Jonathan Violet'e baktı ve sonra başını salladı. "Seni duyabiliyoruz."

Meraklanan Violet öne doğru eğilerek her adımda zıplayan dizüstü bilgisayardaki görüntüyü izledi. Buna rağmen

Bulunduğu yerde sabahtı, güneş resimde öğleden sonra parlaktı. Pikseller etrafa sıçrarken Sergio kalabalık bir kampta manevra yaptı.

"Nerede o?" Violet bilgisayarın mikrofonunun duymaması için sesini alçaltarak sordu. Buldu Jonathan'a olan kızgınlığına rağmen ilgisini çekti.

"Bir arkadaşımın ortaklaşa sponsor olduğumuz bir kazı. Atlantis'in kalıntıları olabilecek şeyleri arıyoruz."

"İspanya'da mı?"

"Evet. Son veriler kıyı ovasında çok büyük bir uygarlık olduğunu ve doğru zamanda bir tsunami nedeniyle yok olduğunu gösterdi. Bu uygarlığı Atlantis'e bağlayacak herhangi bir şey arıyoruz, mesela Tarşış'e değil. mevcut teori. Baban geçen yıl kazıya nezaret ediyordu, ta ki devam edemeyecek kadar hastalanana kadar."

"Mmm," dedi Violet kayıtsızca. Bunun kendisine yönelik bir iğneleme olması mı gerekiyordu? Çok geç olana kadar babasının kanser olduğunu bilmiyordu. Son zamanlarda onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. ve durumunu ancak o öldükten sonra öğrenebilmişti. Daha sonra, onu son bir kez görmesini engellemesine içlerlemişti. Phineas DeWitt için ailenin önemli olmadığından hep şüphelenmişti ama kızının eski babasıyla son kez vedalaşmasına izin vermemek? Bu onu mantıksız bir şekilde üzdü ve üzüldüğünde duygularını kilitledi ve soğudu.

Şu anda yaptığı gibi.

O da kameranın zıplamasını izledi ve şöyle dedi Resim sallanıp dar, karanlık bir sürünme boşluğuna bakana kadar hiçbir şey yoktu. "Bu da ne?"

"İşte delik bu," dedi Jonathan. "Bir mağaraya açılıyor kehanet amaçlı ve ibadet için kullanıldığına inandığımız bir yer bulduk. Giriş birkaç ton kaya ve çamurun altında gömülü, ancak birkaç metre aşağı kazmayı ve yukarıdan içeri girmeyi başardık."

"İçeri giriyorum," diye seslendi Sergio. Küçük bir sarsıntı oldu ve ardından Sergio gıcırtilı metal bir merdivenden dar, karanlık bir tünele inerken kamera kayalık duvara baktı.

"Cesur adam," diye yorumladı Violet. "Ona iyi para ödüyor olmalısınız."

Jonathan, "Aslında Sergio üniversiteden bir gönüllü," dedi.

"Ve böyle bir deliğe atlamaya istekli mi?"

"Tabii ki. Arkeoloji böyle bir şeydir." Jonathan ona sırtıttı. "Sırtının alt kısmına 'carpe diem' dövmesi yaptırmış bir kız hatırlıyor gibiyim. Nerede kaldı senin macera mı?"

Violet, "Uzun zamandır benden dayak yiyordum," dedi. onaylamayan bir sesle. "Bir hayat için yeterince macera yaşadım."

"En dipteyim," diye seslendi Sergio ve resim tekrar sallandı. "Avluya doğru gidiyorum." Daha fazla ses geldi ve sonra karanlıkta bir ışık yandı. "Bölgede," diye seslendi Sergio ve kamera değişti. "Görebiliyor musun?"

Violet Jonathan'a baktı, tek kaşı sorgulayıcı bir şekilde kalkmıştı.

Jonathan bilgisayar ekranını işaret etti. "Görüyor musun Duvardaki şu resim? Bir duvar resmini zar zor seçebiliyorsunuz ama büyük ölçüde tahrip olmuş." Parmağı ekranı gözden geçirdi. "Bu bir boğa ve bu kişi de burada bir festival dansçısı.

Kımıldama, Sergio."

"Özür dilerim," diye tiz bir ses geldi ve kamera durdu.

"Senin sözüne güveniyorum," dedi Violet. "Bu ne benimle ne ilgisi var?"

"Duvar resminin altında," dedi Jonathan ve parmağıyla biraz daha koyu bir çizgiyi işaret etti, "iki yazılı taş levha bulduk - iki stel. Biri el büyüklüğünde, diğeri daha büyüktü. Büyük olan hiyeratik dilinde yazılmıştı ve büyük bir festivalden bahsediyordu. İkincisi ise Etrüsk dilindeydi ve daha önce hiç görmediğimiz bir varyantı vardı. Bir şeyin anısına dikilmişti.

Adamlarımızdan biri bunu büyük bir sel ya da su felaketi olarak yorumladı."

"Mmm."

"Atlantis."

Gözlerini devirdi. Ne söylemesini istiyordu ki?

Jonathan onu izlemeye devam etti. "Baban küçük taş karbon tarihleme ve kataloglama için götürdü ve o zamandan beri kimse onu görmedi. Karbon tarihlemesi için laboratuara götürüldüğünü de kimse kaydetmemiş." Tekrar taşa döndü

bilgisayara baktı, ekrana dokundu ve sonra kaşlarını çatı. "Teşekkür ederim, Sergio. İhtiyacım olan tek şey buydu."

"Her zaman," diye geri aradı Sergio, sesi bozuktı. Başka bir şey daha söyledi ama bağlantı koptu ve arama kesildi.

Jonathan dizüstü bilgisayarını kapattı ve Violet'e dikkatli bir bakış attı. "Eee?"

"Çok güzel bir masaldı ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Babanın tarihi eserleri çalması hakkında bir şey biliyor musun?"

"Babamla son on yılda neredeyse hiç konuşmadım. Nereden bilebilirim ki?" Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

"Ona bu kadar aşık olan sendin. Bunu bilmesi gereken kişi sensin."

"Sanırım onu isteyeceğimi bildiği için çaldı."

Jonathan ona meraklı bir bakış attı. "Ve sanırım peşinden gelip sorular sormamı bekliyor."

"Eğer bu onun ana planının bir parçasıysa, acınacak bir plan. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ya da seninle, bu konuda." "Yine de, işte buradayız." Jonathan'ın yoğun bakışları

onu ürpertti. "Stelimi ve onun günlüklerini bulmama yardım edeceğini söylemiştin."

"Bana fazla seçenek bırakmadın," diye karşılık verdi. "O benim babam değil," dedi Jonathan.

Öyle de olabilirdi. Violet kesinlikle

Dr. DeWitt'e yaklaştı. Parmaklarını yere vurdu. "Şu işi bir an önce bitirelim, tamam mı?"

"Dediğim gibi, doğruca havaalanına gidiyoruz. Ben de zaman kaybetmek istemiyorum. Onsuz geçen her gün o stel, izler daha da soğuyor."

"Pasaportum yanımda." Sesini eşit tuttu ve bakışlarını ondan ayırmadı.

Başını salladı. "Pekala. Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?"

Kaşlarını çatı ve ona baktı. "Neden bana nereye gittiğimizi soruyorsun? Bu senin küçük gezin!"

"Babanın bıraktığı sembolü anlaması gereken kişi sensin." Bir tablet çıkardı ve üzerine dokunmaya başladı, sonra tableti ona uzattı. Orada, taranmış olarak, harflerden birinin üzerindeki sembolün bir kopyası vardı.

Doğru. Bütün bunlar babasının, Phineas DeWitt'in projelerini ölümünden sonra bile finanse etmeye devam edebilmesi için Jonathan'ın gözünde kalmasını sağlamak amacıyla tasarladığı küçük bir oyundu. "Evet, nerede olduğunu biliyorum."

"Paylaşmak ister misin?"

Tereddüt etti. "Ben büyürken Antik Roma çalışmalarına çok meraklıydım. Romalıların batıl inançlarından biri de lanet tabletleriydi. Birini lanetlemek istediğinizde, laneti bir tablete yazdıktan sonra kimsenin bulamayacağı bir yere sakladığınıza inanırlardı. Dokuz yaşındayken Etch A Sketch'ime bir lanet yazdım ve çocukluğumun geçtiği evin arka bahçesine gömdüm. Ve çünkü ben Daha sonra bulmak istediğim için bu sembolü ağacın üzerine kazıdım." Kâğıttaki sembolü işaret etti.

Tableti ondan geri aldı ve gözlerini kısarak baktı. "Bunun bir hiyeroglif olduğunu sanmıştım."

"Bu bir şeytan."

Tableti çevirdi, hâlâ ona bakıyordu. "Emin misiniz? Beş uzuv ve üç göz var. Belki de bir çeşit böcektir?"

"Ne çizdiğimi biliyorum," diye tersledi Violet onu. "Ve oymacılıkta pek iyi değildim, tamam mı?"

Dudakları eğlenerek seğirdi. "Peki, kimi lanetledin?"

"Babam. Annemi yine terk etmişti ve annem depresyondaydı." O günlerde annesini çok terk etmişti.

"Onu neyle lanetledin?"

Bu kez Violet'in ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı, çocukluk öfkesini hatırlayarak. "Sanırım onun pipisinin düşmesini talep etmiştim."

"Bacak bacak üstüne atıp senden daha da uzaklaşmak için inanılmaz bir istek duyuyorum."

"Elinin altında bir Etch A Sketch olmadığı için şanslısın."

Güldü, gülümsemesi o kadar parlaktı ki tüm yüzünü aydınlattı. O anda, gözüpek ve iş adamı Milyarder Jonathan Lyons değildi. Sadece on dokuz yaşında, kalbini pır pır ettiren Jonathan'dı.

Sanki şu anda çırpınıyormuş gibi.

Kahveden büyük bir yudum aldı ve ağzının içeceğin sıcaklığıyla yanmasını umursamadan pencereden dışarı bakmaya başladı. İsteddiği son şey Jonathan'la tekrar yakınlaşmaktı. "Her neyse," dedi sesini tekrar o soğukkanlı haline döndürerek, "Alamagordo, New Mexico'ya gitmemiz gerekiyor."

"Büyüdüğün yer orası mı?"

"Evet."

"Etch A Sketch hala orada mı?"

"Hayır. Annem bana kazdırdı ve birkaç ay sonra döndüğünde babama anlattı. O da umursamadı. Aslında, hatırladığım kadarıyla beni küfürüm konusunda düzeltti ve Romalıların asla lanetin amacını bozduğu için böyle bir noktayı işaretledi."

"Yani bunu bir derse mi dönüştürdü?"

"Gerçeklerin zaten farkındaysanız bu bir ders değildir."

"Yani bilerek mi işaretlediniz? Onu bulmasını mı istedin?"

Bu mu?"

O istemişti. Babasının onu terk ettiği için ne kadar öfkeli ve kırgın olduğunu ve annesinin bütün gününü yatakta ağlayarak ve bir şişe rom içerek geçirdiğini anlamasını istemişti. Öfkesini dışa vuracak bir şey bulamayınca, babasının ertesi gün eve dönüp bu sembolü soracağını umarak öfkeyle ağaca o sembolü kazımişti. Bu nedir, Violet? O zaman ona gösterebilirdi.

Ama aylar sonrasına kadar eve dönmemişti ve ağacı hiç fark etmemişti. Annesi, kocası eve döndüğü için heyecandan sersemlemişti ve

Violet'in lanetini gündeme getiren ona dikkatini verdi.
Violet'ımız için ne kadar değerli, değil mi?

Bütün çocukluğu bu şekilde geçmişti. Babası giderdi.
Annesi içerdi. Violet öfkelenirdi. Babası geri dönerdi.
Annesi onu şefkatle boğardı. Sonra yine giderdi. Tüm
bunlar boyunca Violet, zeki ve kusurlu babasına karşı kin
besledi.

"Violet?" Jonathan kısık bir sesle sordu. "İyi misin?"

"Alamagordo," dedi açıkça. "Rehberiniz olmayı kabul
ettim, eğlenmeniz olmayı değil."

Adam teslimiyetle içini çekti ve kadın kendini biraz
pislik gibi hissetti.

ÜÇ



Violet, limuzinin Detroit Metro Havaalanı'na gitmediğini, bunun yerine bir havaalanına gittiğini görünce oldukça endişelendi.

daha küçük bir havaalanı. "Nereye gidiyoruz?"

Ona, sinirlerinin bozulmasına neden olan o ukala bakışını attı. "Havaalanı."

Dişlerini sıktı. "Burası hangi havaalanı?"

"Özel bir havaalanı."

Açıkça. Pencereden dışarı, küçük hangara baktı. "Ticari bir uçuş yapmıyor muyuz?" Çok sayıda yolcunun olmasını ve uçak içi dergilerin dikkatini arkadaşından uzaklaştırmasını umuyordu.

"Madem New Mexico'ya gidiyoruz, ben de bizi oraya uçururum diye düşündüm."

Korku gözlerinin açılmasına neden oldu. "Ne? Gerçek bir pilotumuz olmayacak mı?"

O gergin, ukala bakışını ona çevirdi. "Ben gerçek bir pilotum, Violet. Uçaklarımı her zaman uçururum."

"Evet, ama ..." Sözüünü yarıda kesti. Hayatımı senin ellerine bırakmak istemediğimi söylemek oldukça kaba görünüyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Reddedebilir ve arkasını dönüp gidebilirdi ... ve o zaman okul bölgesindeki herkes ona kızgın.

Evet, sanki bu bir seçimmiş gibi. Violet iç çekti. "Eğer kaza yaparsan çok kızarım."

"Bunu dikkate alacağım."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona keskin bir bakış attı ama ... şaka yapıyor gibi görünmüyordu. İç çekerek bakmaya devam etti

pencereden dışarı baktı ve küçük bir uçağa binmekle ilgili yorumlarını ya da endişelerini geri aldı.

Yarım saat sonra uçağın kendisini gördüğünde Violet sıkıntıyla inledi. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Çok küçük."

"O kadar da küçük değil. Bu, sınıfının en büyüklerinden biri." Jonathan ona sevgiyle bakıyormuş gibi görünerek şöyle dedi. "Socata TBM 850. Turboprop. New Mexico'ya kadar durup yakıt ikmali yapmak zorunda kalmadan gidebilecek kadar yakıtımız olacak."

Violet önce ona, sonra Jonathan'a baktı. "Ve sen de pilotsun."

"Ben pilotum."

Adam uçağa binmesi için küçük merdiveni çıkarırken başını salladı. Uçak kırmızı beyazdı ve gövdeden aşağıya doğru inen üç pencere saydı. O sırada tırmandığında, bir başka korku inlemesini daha bastıramadı. İçerisi yaklaşık hatchback'i büyüklüğündeydi, tamamen bej deriydi ve içindeki kova koltuklar için ancak yeterince büyük görünüyordu. "Bu şeyin içinde uçtuğumuza inanamıyorum."

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi Jonathan. "Sadece bin artık."

İsteksizce de olsa bunu yaptı ve arka koltuklardan birine yöneldi. "Ön tarafa," dedi Jonathan. "İhtiyacım olacak Uçarken beni uyanık tutacak bir şirket."

"Umarım şaka yapıyorsundur," diye tersledi. Adam ona sadece göz kırptığında, içini çekti ve ön tarafa yöneldi, yolcu koltuğuna sıkıştı. Ön taraftaki devasa kontrol panelini ya da ikiz direksiyon şeylerini görünce rahatlamadı. Bu onu daha da üzdü.

Ya Jonathan uçamazsa ve o devrilmek zorunda kalırsa? Kesinlikle ölürlendi; bir uçağın nasıl uçurulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Diğerleri gibi özel bir jetiniz olamaz mı? milyarlar mı?" diye homurdanırken, adam onun yanında öne doğru kaydı.

"Kendi oyuncaklarını uçurmak daha eğlenceli," dedi ona sırtarak ve kemerini bağladı. "Onları gerçekten takdir ediyorsun."

"Takdir etmek aklımdan geçen kelime değil," diye mırıldandı Violet ve emniyet kemerinin sıkıca takılı olduğundan emin oldu. Sonra gözlerini kapadı ve tırnaklarını yemeye başladı, dua ediyordu uçuşun yakında biteceğini söyledi.

-

Birkaç eyalet boyunca hava harikaydı, Uçuşun kendisi de çocuk oyuncağıydı. Jonathan ilk başta Violet'le konuşmayı denedi ama Violet'in kaygıdan somurttuğu anlaşılınca onu yalnız bıraktı ve Violet uyuyakaldı. Onun yerine, yardımcı pilot koltuğuna yığılmış uyuklayan Violet'i izlemekle yetindi.

Hâlâ inanılmaz derecede güzeldi. Tüm huysuz tavırlarına rağmen, hayatının geri kalan her dakikasını Violet ile yaşamak ve ondan bıkmamak. Bir kere, Violet'in koyu renk kirpiklerinin kalın saçakları onu büyülemişti. Onlar

unutamadığı o güzel koyu kahverengi gözlerini saklıyordu. Çenesinin inatçı kıvrımı tıpkı hatırladığı gibiydi ve oraya öpücükler kondurduğunu hatırlıyordu.

Şimdi bunu yapmasına izin vereceğinden değil. Ondan nefret ediyordu.

Jonathan, yıllar boyunca ona karşı açıkça nefret beslediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Elbette, dağınık bir ayrılık yaşamışlardı ama zaman geçmişti ve ikisi de yetişkindi. Eve kaçtığı ve onu terk ettiği için kin tutmuyordu. Bir gecede ne istediğine dair fikrini değiştirdiği ve bunu talep ettiği için kin tutmuyordu.

Bir aile kurmuşlar ve bu fikir hoşuna gitmeyince de annesinin yanına kaçmışlar. İkisinin de O zamanlar genç ve aptaldılar, şimdi ise yetişkin olabilirler. Hiç değilse arkadaşlık. Ama o sanki ölümcül düşmanymış gibi davranıyordu ve adam bunu anlamıyordu.

Onu tekrar kazanmak zorunda kalacaktı.

Onu bir kez kazanmıştı, kız içine kapanık bir gençken.

Konuşmuş, gülümsemiş, flört etmiş ve

O yıkılıp cevap vermeye başlayana kadar kendini aptal yerine koyuyordu. Aynı şeyi sert ve öfkeli bir Violet'e de yapabilirdi. Patlayıp onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu söyleyene kadar konuşmaya ve onu rahatsız etmeye devam edebilirdi.

Kahretsin, bunu düzeltmek için her şeyi yapardı. Hiç istememişti.

Violet dışında herkes. Violet onun her şeyiydi. Neye mal olacağı umurunda değildi.

Violet sanki onun düşüncelerini duyuyormuş gibi koltuğunda kıpırdandı, deriye daha da sokuldu, yanağını emniyet kemerine yasladı.

hala muhteşem olan göğüslerini ayırdı. "Mmm, Jonathan."

Gösterge paneline bakarak dondu kaldı. Artık önündeki göstergeleri ya da camları dolduran gökyüzünü görmüyordu. Aklı Violet'in uykulu iniltisindeydi.

Belli ki rüya görüyordu. Besbelli. Bunu zihninde tekrarladı, ama bir türlü tutmuyordu. Aleti saniyeler içinde kaya gibi sertleşmişti. Rüyasında ne görüyordu?

Onun ne yaptığını hayal ediyordu? Elleri boyunduruğu sıkıca kavradı, çift çubuk ona her şeyden önce sikini kavradığını hatırlattı. Siktir. Siktir. Sanki şu anda mastürbasyon yapmayı düşünmesi gerekiyormuş gibi? Sadece

Uykusunda onun adını inlediği için mi?

"Mmm," dedi Violet yine uykulu bir şekilde ve adam ona sertçe baktı. Onunla dalga mı geçiyordu? Ama Violet kıpırdamadı. Düzgün bluzunun ince kumaşına rağmen meme uçları sertleşmişti.

Oh, Tanrım.

Jonathan terlemeye başladı. O uyurken ona bakmayacaktı. Bunu görmezden gelecekti. O leziz meme uçlarının, dokunulmak için yalvarırcasına, ince bluzun içine doğru sokulduğu gerçeğini görmezden gelecekti. O göğüsleriyle oynanmasından ne kadar hoşlandığını, adam göğüsleriyle oynadığında nasıl ağladığını ve çırpındığını hatırladı.

dudaklarıyla meme uçlarını çekiştirdi. Alnını sildi, terle kaplanmamış olmasına şaşırdı. Violet her zaman

Uykusunda konuştuğunu hatırladı. Önemli bir şey değildi. Sadece rüya görüyordu.

Duydun mu, sik kafalı? Sadece rüya görüyor. Şimdi siktir git. Uyanırken hala bizden nefret ediyor.

Tabii ki aleti de Violet kadar iyi dinliyordu. Socata'nın kokpiti küçüktü. Çok küçük, diye düşündü. Hain zihni ona uzanıp bir elini kalçasına koymasını, eteğini yukarı kaydırmasını ve ıslak olup olmadığına bakmasını söylüyordu.

O zaman ondan gerçekten nefret ederdi, değil mi? Jonathan elini yüzünde gezdirdikten sonra tekrar boyunduruğa koydu ve acımasızca önüne baktı. Yapması gereken tek şey onu görmezden geldi. Bu yüzden büyüyen aletini normale döndürecek şeylere odaklandı. NYC kasabasında çalışan buruşuk yaşlı hizmetçisi gibi şeyler ev. Kaldığı otelin dışında bekleyen paparazzileri fark etti. Yeni spor araba serisinin limon olarak piyasaya sürülmesi. Uçaktan atlarken paraşüt ipinin tepki vermemesi.

Birkaç dakika sonra tekrar kontrol altına alındı. Güzel.

Koltuğunda yeniden kıpırdandı, eteği kalçalarına doğru yükseliyordu. "Mmm, oh, evet-"

"Violet," diye bağırdı. Tanrım. Bir adam ancak bu kadarına dayanabilirdi.

Küçük bir homurtuyla sarsılarak uyandı, kolları bacakları biraz oynadı.

Sonra etrafına bakındı, gözleri uykudan donuklaşmıştı.

"Huh?"

"Uyan," dedi homurdanarak.

Bir elini kaldırdı ve yüzünü ovuşturdu. "Uyumaya çalışıyordum, biliyorsun."

"Evet ama arkadaş istiyorum," diye yalan söyledi. Onu uyandırmasının gerçek nedenini bilse çılgına dönerdi.

"Konuş

Ben."

"Büyü artık," diye mırıldandı, koltuğunda doğrulurken.

"Canın sıkıldığı için beni uyandırdığına inanamıyorum."

Ona baktı, kollarını dikleşmiş meme uçlarını gizlemek için kavuşturduğunu ve yanaklarının kızardığını fark etti. Onun hakkında kirli rüyalar gördüğünün farkında mıydı? İkisinin de dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Söylesene, babanın gönderdiği mektubu neden hiç açmadın?"

Onun bakışlarından kaçınarak sağındaki pencereden dışarı baktı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Daha fazlasını bilmelisin

Babamla aramızın hiçbir zaman tam olarak iyi olmadığını çoğu insandan daha iyi biliyorum."

"Hiçbir zaman göz göze gelmediniz. Bunu hatırlıyorum." "Az bile söylemişsin," dedi kesin bir ifadeyle.

"Yine de, ölümünden sonra bir tür çöpçü avı düzenlemek için onca emek harcadığına göre sizi oldukça sevmiş olmalı. Sanırım aradığımız şeyi çocukluk evinizde bulamayacağız?"

"Hayır," diye söze başladı. "Bu bizi bir ipucuna götürecektir, bu da bizi başka bir ipucuna götürecektir, bu da bizi nihayetinde hayal kırıklığına götürecektir. Bu konuda bana güvenin."

"Bundan pek emin değilim." Dr. DeWitt hasta ve ölmek üzereyken bu iş için çok çaba sarf etmişti. Bu durum Jonathan bir heves olarak. Bu gezinin sonunda onun steli ve Violet'in arkadaşlığı olduğu sürece, Jonathan'ın kitabında bir kazanç olacaktı.

"Eminim," dedi Violet kesin bir ifadeyle. "Bahsettiğimiz kişi benim babam. Onun için her şey her zaman bir hayal kırıklığıydı."

"Evet, ama ikimize de mektup gönderdiğine göre, bu açıkça bunun üzerinde birlikte çalışmamız gereken bir şey olduğunu ima ediyor." "Ya da tüm bunlar babamın seni fonlamaya devam etme planının bir parçası. o öldükten sonra onun projeleri. Beni burnunuzun dibinde sallandırıyor ve siz de onun için önemli olan şeylere para akıtmaya devam ediyorsunuz."

"Bunun doğru olduğunu bilmiyorsun."

"Sana bir liste gönderdi, değil mi? Kendisi öldükten sonra da devam etmesini istediği vakıfların ve projelerin listesini?"

Bunun üzerine Jonathan'ın ağzı hafifçe aralandı, ama yine de gülümseme tehdidini geri püskürttü. Yaşlı adamı iyi tanıyordu. Aslında Dr. DeWitt, Jonathan'a kalbinde yer eden ve görmeye devam etmek istediği nedenlerin bir listesini göndermişti

ölümünden sonra destekledi. Ama yaşlı adam Jonathan'ın kendisini desteklemesini sağlamak için Violet'i Jonathan'ın yoluna atması gerekmediğini biliyordu. "Onun isteklerini zaten yerine getirdim."

"Elbette öyleydin," dedi açıkça. "Her zaman onun küçük kuklası oldun, değil mi?"

Jonathan'ın zihninde kızgınlık titreşti. Onun iğneleyici sözlerini görmezden geldi. Violet ona saldırabilirdi, ama o aynı şekilde karşılık vermezdi.

O yüzden sadece "Birazdan ineceğiz." dedi.

-

Violet sedanın arkasında giderken sessizdi.

Alamagordo sokaklarında. Seçkin bir şehir değildi -

Alamagordo'da öyle bir şey yoktu- bu yüzden

Küçük özel havaalanına indiklerinde Jonathan'ın onları bekleyen bir şoförü olduğunu görünce şaşırdı.

Görünüşe göre gerçekten etkili asistanları varmış.

Bunu söylemekten nefret ediyordu ama kendini suçlu hissediyordu. Birazcık. Uçakta Jonathan'a saldırarak ve ona babasının kuklası diyerek onun duygularını incittiğini söyleyebilirdi. Bu adil değildi, bunu biliyordu. Babası o güne kadar tanıdığı en çıkarıcı adamdı. Arkadaş canlısıydı ve

Etrafında olmak hoş ve dinamikti çünkü istediğini elde ettiğini biliyordu. Çok çok sonrasına kadar kendi isteklerinizi ayaklar altına aldığını fark etmediniz.

Çoğu insan Phineas'ın bir zamanlar

ama Violet çoğu insan gibi değildi.

Jonathan'ın yaşlı adamın cazibesine tamamen kapılması anlaşılabilir bir şeydi.

Yani, evet, uçakta ona karşı bu kadar kısa davrandığı için kendini biraz pislik gibi hissetti.

Sadece ... çok rahatsız edici bir rüya görüyordu. Violet dalgınca tırnaklarını yedi,

Hatırlamak. Jonathan'a karşı tuttuğu şeylerden biri

-Pek çok şeyden biri de

Yatakta inanılmazdı. Neredeyse her zaman yoğun bir şekilde titreyiyordu ve bu yoğunluğun onun zevkine odaklanması her seferinde çoklu orgazmik bir deneyim olmuştu. Jonathan'dan sonra mı? Birkaç sevgilisinden memnun kalmamıştı, çünkü beyni lapa olana kadar boşalmasını sağlamak için zaman ayırmamış ya da özen göstermemişlerdi. Hayır.

Jonathan'ın yaptığı gibi. Bu da onu rahatsız eden başka bir şeydi.

-Onu terk eden bir pislikle cinsel olarak zirveye ulaştığını.

Ve görünüşe göre vücudu onun yatakta ne kadar iyi olduğunu hatırlıyordu, çünkü uyurken ona bunu hatırlatıyordu. Onunla ilgili çok erotik bir rüya görüyordu.

Jonathan'ın vücudunun kendi vücudu üzerinde duruşunun görüntüleri hâlâ zihnini dolduruyordu. Zevkten çılgılık atana kadar onu arkadan delmesi. Onu ters çevirmesi ve daha fazla dayanamayana kadar amını yemesi için yalvarması.

Onu sırtüstü ittiğini ve tam da bunu yaptığını.

Boğazını temizledi ve kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak sessizce pencereden dışarı baktı. Aptal meme uçları yine tepki veriyordu ve külotunun ıslak olduğunu biliyordu, hepsi o rüya yüzünden. Bundan nefret ediyordu. Belinin, geçmişte ona ne kadar kötü davrandığını hatırlamaya ihtiyacı vardı.

"Neredeyse geldik," dedi şoför, eski bir alt mahalleye dönerken.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Jonathan. Violet'e doğru baktı. "Ben önden gideyim mi?"

Sanki yetkili olmak istiyormuş gibi. "Misafirim ol."

Başını salladı ve onlar konuşurken gözle görülür bir şekilde gerildi.

eski evine yaklaştı. Jonathan'ın eski bir anısı yükseldi

onun zihninde. Son derece odaklanmış bir insandı, ama Heyecan duyduğu bir görev verildiğinde, yoğunluğu artıyor gibiydi. Bunu hatırlıyordu ve omuzlarının kararlı duruşu bir sürü anıyı geri getiriyordu unutmak istedi.

Evin önünde durdular ve Violet çocukluğunun geçtiği eve baktı. Daha küçük ve çok daha eski görünüyordu. hatırladığından daha fazla. Ev mavi renkteydi. Orada yaşamıştı ve şimdi pencerelerinde yıkık dökük perdeler olan neşeli bir sarıydı. Ön bahçede hatırladığı ağaç artık bir kütükten başka bir şey değildi.

"Gidelim," dedi Jonathan, kapısını açtı ve şoför onun için kapıyı açmadan arabadan indi.

Violet tereddüt etti, ama Jonathan onun yanına gittiğinde ve kapıyı açtı, o da onu takip etti. Anılar sadece anılardı. Onlar için üzülmeye gerek yoktu.

Yine de çocukluğunun geçtiği evi görmemek zordu.

Annesini içeride, depresyon ve mutsuzluktan hıçkıra hıçkıra ağlarken hayal etti. Ağlamadığı zamanlarda da içiyordu. Violet hangisinin daha kötü olduğunu hatırlayamıyordu.

Jonathan sanki sosyal bir etkinliğe gidiyorlarmış gibi ona kolunu uzattı.

Ona boş boş baktı ve görmezden geldi. "Hadi gidelim, tamam mı?"

Omuz silkti ve ön kapıya yöneldi. "Konuşmayı ben yaparım."

Bu onun için sorun değildi. Onunla birlikte yürüdü ve ön kapıyı çalarken sessizce durdu. Bu, şey, çocukluğuna doğru yürümek ona garip geliyordu.

Eve gidip kapıyı çalmak ve bir yabancıнын kapıyı açmasını beklemek. "Evde kimse yoksa ne yapacağız?"

Bir an için düşündü. "Arka bahçeye girelim ve yakalanırsak polise rüşvet mi verelim?"

Ona bakakaldı. Şaka mı yapıyordu? Jonathan'a bunu söylemek zordu. Bazen ölümcül derecede ciddiye.

en garip şeyler. "Bizi burada görsem kapıyı açmazdım. Birine bir şey satmaya çalışıyormuşuz gibi görünüyoruz."

Ona bir sırtış fırlattı. "Arka bahçeye girmeme izin verirlerse sahibine bir dolara spor araba satarım."

"Tabii ki yaparsın," diye mırıldandı.

Zincirin sesini duyduklarında ikisi de sustu ve kapıya geri döndüler.

Çiçekli bir muumuu giymiş ve saçları bigudilerle toplanmış buruşuk, yaşlı bir kadın kapıyı açtı ve onlara tatlı bir gülümseme. "Size yardımcı olabilir miyim?" Bakışları Violet'ten Jonathan'a kaydı ve orada oyalanır gibi oldu. "Siz . . . ?"

Elini uzattı. "Jonathan Lyons, hanımefendi. Beni duymuş muydunuz?"

Kadın kıkırdadı ve parmaklarını Jonathan'ın eline yerleştirdi. "Aman Tanrım. Sen şu arabaları olan adamsın, değil mi?"

"O benim."

"Bu televizyon için mi?" Etraflarında kamera olup olmadığına baktı ve hiçbirini göremeyince hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Jonathan sırtıttı. "Hayır, hanımefendi. Sizden bir iyilik isteyeceğim. İçeri girebilir miyiz?"

İki dakika sonra, Jonathan ev sahibiyle konuşup neden ziyaret ettiklerini açıklarken Violet'in çocukluğunun geçtiği evdeydiler. Violet rahatsız bir şekilde etrafına baktı. Bu evle ilgili anıları karanlık zeminler, sıkıca çekilmiş perdeler ve hüzündü. Bu evin içi de dışı kadar şirindi. Açık, havadar renkler ve açık pencereler oturma odasını güneş ışığıyla dolduruyor ve Duvar boyunca uzanan zarif rafları dolduran bibloların üzerindeki gölgeler. Kraliçe Anne sandalyeleri olan küçük bir masa

Pencerelerden biri ve bir bez halı, yeniden döşenmiş mutfak zeminini süslüyordu.

"Yani arka bahçedeki bir ağacı mı kazmak istiyorsun?" Jonathan'a merakla baktı ve sonra yüzü aydınlandı. "Geçen yıl buraya gelen o hoş adamla birliktesin, değil mi?"

Violet bunun üzerine döndü. "Geçen yıl mı?" Babası her şeyi o kadar geriden mi planlamıştı?

Kadın başını salladı. "Bir beyefendi bana arka bahçedeki ağaçlardan birinin altına bir şey gömüp gömemeyeceğini sordu.

Kızına bir şeyler ifade ettiğine dair hoş bir hikâye anlattı." Omuz silktilti. "Biraz kaçık ama zararsız biri olduğunu düşünmüştüm."

Violet'in yüzüne isteksiz bir gülümseme yayıldı. "Guguk kuşu babam için iyi bir tanımdı." Zararsız olduğu konusunda o kadar emin değildi.

"Bana gelecekte seni beklememi söyledi. Çok hoş bir adam." Violet'e tatlı bir gülümseme verdi. "Güzel kızı hakkında da çok güzel konuştu." Violet daha alay edemeden kadın devam etti. "Hadi o zaman. Benim için fark etmez. Ne istersen yap, sadece gündüz zambaklarıma dokunma."

"Yapmayacağız," diye güvence verdi Jonathan.

Arka bahçeye çıktılar ve orası da Violet'in anılarındaki haline dönüştü. Kalbinin durduğu bir an için ağacın yok olacağından endişelendi. Elbette umursadığından değil, ama Jonathan'ın ağacın

bir sonraki ipucunun nerede olacağını bulmaya çalışırken onu yanında tutmak için başka bir tür plan buldular.

onları almak. Ama Violet ağaçları saydı ve çocukken gözüne kestirdiği ince pamuk ağacının aslında hâlâ orada olduğunu, sadece daha kalın ve uzun olduğunu fark etti.

Violet ona doğru yöneldi ve gençken yaptığı işareti aramaya başladı. Jonathan da arkasından onu takip etti ve ağacın yanına vardığında parmaklarını kabuğun kabarık çıkıntıları boyunca gezdirdi. Orada, sırtların arasında belli belirsiz, çizdiği resim vardı. Ezilmiş bir böceğe benziyordu. Sadece birazcık. Violet kendi kendine gülümsedi. Hah.

"Ağaç bu." "Tabanını kazmamızın bir sakıncası var mı?"

Jonathan ağacın sahibine sordu. "Hiç durmayın," dedi kadın kıs kıs gülererek.

"Bunun televizyon için olmadığına emin misin?"

"Eminim," dedi Jonathan kıkırdayarak. "Küreğin var mı?"

Violet, Jonathan'ın sahibinden birkaç bahçe aleti almasını bekledi ve sonra ağaca geri döndü.

Violet ona ağacın ön tarafını göstererek, "Burayı kaz," dedi. Çocukken Etch A Sketch'ini sakladığı yer orasıydı, yukarı doğru kalkmış iki kök arasına.

Geri çekildi ve Jonathan'ın kazmasını izledi, tüm sıradan samimiyeti bir kez daha onun karşısında kayboldu. odaklanmış yoğunluk.

Uzağa gitmesine gerek yoktu. Violet da öyle düşünmüştü. Ne de olsa babası bulunmasını istemişti. Birkaç kürek dolusu toprakla Jonathan bir şeye çarptı ve üçü de durakladı ve ortaya çıkardığı şeyi görmek için eğildi. Eğilip küçük bir metal kutunun üzerindeki kiri temizledi, sonra kutuyu çıkarıp Violet'e uzattı. "Sen onurlandırmak ister misin?"

Eliyle onu uzaklaştırdı. Violet kendisinin de biraz meraklı olduğunu asla kabul etmezdi. "Bu senin partin. Sen devam et."

Kutuyu havaya kaldırarak bir süre inceledi. Violet'in gözüne sade bir kilitli kutu gibi göründü. O yarım-İçeride bir Etch A Sketch bulup bulamayacaklarını merak etti ve kalbi acıyla çarptı.

Ama kutuyu açtığı anda, Jonathan içine uzandı ve üzerinde babasının tanıdık kırmızı balmumu mührü olan iki kalın krem rengi zarf çıkardı. "Birinin üzerinde benim adım, diğerinde de senin adın yazıyor."

Violet üzerinde adının yazılı olduğu zarfa baktı. Öne doğru uzanıp zarfı adamın elinden aldığı anda elinin titrememesine şaşırdı. Zarfı açmadı. Henüz açmadı. Onun yerine, Jonathan'ın gözleri karanlık, keskin ve yoğun bakışlarıyla Violet'i ürperten zarfı yırtarak açmasını bekledi ve önceki rüyalarını hatırlar.

Kâğıdı çevirip açtı, taradı ve neredeyse hayal kırıklığına uğradı. "Sadece bir kelime. GLIRASTES. Ne olduğundan emin değilim.

" Ona kâğıdı gösterdi ve bakışlarını ona çevirdi. "Seninki ne diyor?"

Violet isteksizce onunkini ters çevirdi ve mührü yavaşça açtı. Babasının aşına olduğu, bazı harfleri kalınlaştırılmış el yazısını görünce kalbi küt küt attı. Sekiz satırlık bir yazı vardı ve Violet yazıyı taradıktan sonra okumaya başladı.

"Antik bir ülkeden gelen bir gezginle **tanıştım**
Kim demiş: "İki büyük ve gövdesiz **taş** bacak çölde
duruyor. Yanlarında, kumun üzerinde,
Yarı batmış, paramparça bir çehre yatıyor, çatık
kaşları, buruşuk **dudağı** ve soğuk bir emirle
küçümsemesi, heykeltıraşının bu tutkuları iyi
okuduğunu söylüyor
Hala hayatta olan, bu cansız şeylerin **üzerine**
damgalanmış, Onlarla alay eden el ve besleyen kalp."

Violet kaşlarını çatarak kâğıda baktı. "Şiir mi? Gerçekten mi?
Sen
uydurma bir kelime var ve ben şiir var? Babam son
günlerinde uyuşturucu mu kullanıyordu?"

Başını kaldırıp baktığında Jonathan'ın yüzünün tanıdık bir
ifadeyle aydınlandığını gördü.

"Ne?" diye sordu ihtiyatla.

"Jonathan ayağa kalkıp kot pantolonunun tozunu
alırken, "'Ve kaidenin üzerinde şu sözler belirir,' diye
mırıldandı. Yoğun bakışları onunkileri tutuyordu. "'Benim
adım Ozymandias, Kralların Kralı: eserlerime bakın, ey
kudretliler ve umutsuzluğa kapılın!"

Kaşları yukarı kalktı. "Ozymandias mı?"

"Shelley," dedi heyecanla ve elleriyle kızın kollarını
kavrayarak onu kollarının arasına çekti. "Bu Shelley!"

Tam açıklamasını isteyecekti ki, adam onu yakaladı ve
hızlı bir heyecan öpücüğüyle kendine doğru çekti. Kadın
onu azarlayamadan, adam sırtarak ondan uzaklaştı ve
dönüp yaşlı kadını yakaladı

ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Shelley!" diye
tekrar telaffuz etti.

Yaşlı kadın titredi.

Violet gülmedi. Önemsiz bir öpücüktü. Sadece heyecan.

Yine de Violet'in yanakları daha önceki rüyasını ve Jonathan'ın bacaklarının arasındaki ağzını hatırlayınca kızardı. Dışarıya karşı kayıtsız kalmak için kendini zorladı. "'Shelley' derken neyi kastettiğinizi açıklayabilir misiniz?"

Jonathan geri döndü ve ona parlak bir gülümseme verdi, ciddi yüzü ondan başka bir yere bakmayı imkânsız kılacak şekilde aydınlandı. "Percy Bysshe Shelley," diye açıkladı. "Londra'da Büyük Ramses'in bir heykelini gördüğünde 'Ozymandias' şiirini yazdı."

"Yani," dedi düşünceli bir şekilde, elindeki kâğıda vurarak. "Babamı tanıyorsam, ya Shelley'nin izini takip edip Londra'ya gideceğiz ya da Büyük Ramses'i araştıracağız. Senin ipucunun bunlarla ne ilgisi var?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jonathan, yüzünde hâlâ o çocuksu gülümseme vardı. "Ama bir yerlerde bir bağlantı olduğuna eminim. Sadece bunu çözmemiz gerekiyor."

"Mmmhmm." Violet kâğıda bakarak başını salladı. Parmağını yazıların üzerinde gezdirdi. "Bunlardan bazıları karakterler diğerlerinden daha karanlık. Bu da ipucunun bir parçası olmalı." Mektubu katladı; bunu daha sonra çözecekti. Şu anda, adamın dudaklarını kendi dudaklarına bastırışını düşünmeden edemiyordu. Kahretsin, onun nesi vardı? Onunla bir gün geçirdi ve ağzından salyalar akıyordu. sırf iyi bir amcık yedi diye mi? Tanrım. Hiç mi ahlakı yok? Onu on dokuz yaşında ve hamileyken terk etmişti. Bir şey hakkında heyecanlandığında gözlerinin parlaması ya da harika öpüşmesi neden umurundaydı ki? Korkunç bir insansa bunların hiçbir önemi yoktu, ki öyleydi.

Tıpkı babası gibiydi, insanları kendi çıkarları için kullanıyordu.

Adam ona gülümsediğinde, kadın ona buz gibi baktı, cazibesine kapılmamaya kararlıydı. "Yani şimdi beni Londra'ya sürükleyeceksin, öyle mi?"

Coşkulu ifadesi yavaşça kayboldu, yüzü yumuşadı. "Mısır'dan başlamamız gerektiğini düşünmüyorsanız tabii?"

Violet omuz silkti. "Ben sadece kiralık yardımcıyım. Kararları veren sensin."

Düşüncelere dalmış bir halde başını salladı ve mektubu ceketinin içine soktu. Ev sahibine döndü ve ona bir kez daha büyüleyici bir gülümseme verdi. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır, hanımefendi."

"Bana şu sattığın süslü arabalardan birini verebilirsin," dedi ona ve sonra ciğer lekeli elinin arkasından mırıldandı, bukleleri sallanıyordu.

Bir emre karşılık verir gibi elinin üzerine eğildi. "Tamamdır. Bir tane teslim ettireceğim."

Gözleri iki daire şeklinde açıldı. "Ben-Ben Bay Lyons, öyle demek istemedim, sadece takılıyordum-"

"Biliyorum," dedi. "Ama ısrar edeceğim." Kadının elini avucunun içine aldı, arkasından öptü ve sırtıttı. "Kiraz kırmızısı mı?"

Şaşkınlıkla başını salladı.

Violet yine gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Adam karşılaştığı her kişiye bir araba verecek olsa, günler içinde beş parasız kalırdı. Bir iş böyle yürütülmez, diye düşündü Violet huysuzca.

Kadına bir kez daha teşekkür ettiler ve Jonathan onun bilgilerini asistanına mesaj attı ve sonra bekleyen arabaya doğru yola çıktılar.

İçeri girdiklerinde Jonathan onu yakaladı ve koltuğun üzerinden kendisine doğru sürükledi.

"Jonathan-"

Ağız onunkıyla kapandı ve onu tekrar öptü. Adam Violet'i kendine doğru çekerken ve dudakları Violet'in dudaklarını ayırırken Violet donup kaldı. Hatıralar patladı

öpücüğüyle birlikte içinden geçti. Onun anıları Kazıdaki heyecan; hiç bu kadar tahrik olmamıştı

nefes kesici bir keşif yaptıklarından daha fazla. Adrenalin, ister arkeolojiden ister başka bir şeyden kaynaklansın, onu kaya gibi sertleştiriyordu. Görünüşe göre adrenalin Şu anda içinden pompalıyordu ve ondan nefret ettiğini unutmuştu.

Kadın geri çekilmeye çalıştı ama adamın dili kadınıninkine sürtündü ve kadın zayıfladı. Ağzının içine girdi, sert, kararlı itişler en az adam kadar yoğunlu.

Kendini. Eli Violet'in ensesine gitti ve onu kendine doğru çekerek sıcak, ateşli öpücükler arasında adını inledi.

"Violet. Tanrım, Violet."

Adını söyleme şekli meme uçlarının sertleşmesine neden oldu. Ağzı onunkinin altında açıldı ve büyüüne kapıldı. Adamın tadı ağzında tatlıydı, hafif bir nane tadı vardı. Dudakları onunkilere karşı sertti, onu kavrayışı kadar ısrarcıydı. Dili kızın ağzına girdiğinde ve sonra da kendisinin boyunca kıvrıldı, inledi. Tanrım, her zaman çok iyi öpüşmüştü. Kadının damarına nasıl basacağını biliyordu-

Violet ne yaptığını fark ederek nefesini tuttu. Diğer tüm erkeklerden daha çok nefret ettiği adamı öpüyordu. Ona ihanet eden ve dünyada hiçbir şeyi umursamadan onu terk eden adamı.

Sarsılarak ondan uzaklaştı ve geriye doğru çekildi.

"Hayır, Jonathan!"

"Violet," diye mırıldandı ve gözlerindeki bakış şehvetten uyuşmuştu.

Yüzüne bir tokat attı.

Bu onun dikkatini çekti. Kızın şiddetli tepkisi karşısında açıkça şaşırarak geri çekildi. Onu serbest bıraktı ve eli çenesine gitti. "Özür dilerim. Bu kadar sinirli olduğunu fark etmemiştim. isteksiz."

"Sana karşı her zaman isteksiz olacağım," diye tısladı.

"Hayatıma elini kolunu sallayarak girebileceğini ve hiçbir şey olmamış gibi beni yatağına atabileceğini mi sanıyorsun?"

Gözlerindeki bakış yeniden yoğunlaştı. "Seni şu anda yatağıma atabilseydim ve orada kalacağını bilseydim? Gözümü kırpmadan yapardım, Violet."

"Hayır," diye öfkeyle bağırdı. "Bana dokunamazsın! Bir daha asla!"

Bir elini saçlarında gezdirdi, belli ki sinirliydi. "Kötü ayrıldığımızın farkındayım Violet, ama lanet olsun. Biz iki kişiydik

Aptal çocuklar. Bu konuda yetişkin gibi davranamaz mıyız?"

"'Bu konuda yetişkin olun' mu?" Güldü, sesi histerikti. "Her fırsatta beni mıncıklayan sensin."

"Seni seviyorum Violet," dedi sessizce, sesi ölümüne ciddiydi. Jonathan için yüksek sesle sevgi çığlıkları atmak yok; sadece sessiz, ciddi bir yoğunluk. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Asla. Seni geri istiyorum."

Titredi, içinde dönen duyguların gücüyle tüm vücudu şiddetle sarsıldı. "Beni terk ettiğinde sevgimi de kaybettin."

Başını iki yana salladı. "On dokuz yaşındaydım, Violet. Ne oldu?"

"On dokuz yaşındaki bir çocuk yuva kurmak ve bir aile kurmak ister mi?" "Bunu beni evlendirmeden önce düşünmeliydin."

Hamile!"

Sustu.

Nefesini içine çekti. Adamın yüzündeki ifade kasvetiyle korkunçtu.

"Ne dedin sen?" Gösterdiği tüm duygular için granitten oyulmuş olabilirdi.

"Hamileydim ve sen yine de beni terk ettin," dedi Violet yumuşak bir sesle, çünkü böyle bir durgunluk karşısında ona bağırarak ... doğal görünmüyordu. "Hamileymişsin gibi davranma bilmiyordum."

"Ben yapmadım." Sesi sönmüş gibiydi.

"Sana eve gidip bir aile kurmak istediğimi söylemiştim. hemen. Bu yeterince açık olmayınca da size bir not bıraktım."

"Hiç not almadım."

Bu yanıt karşısında ne düşüneceğini bilemedi.
"Endişelenmene gerek yok. Bebeği bir ay sonra kaybettim, yani Nafaka için sana vurmayacağım." Tüm öfkesi onu tüketiyordu. O kadar uzun süre taşımıştı ki Şimdi kusmak sadece cansız hissettiriyordu. Başını iki yana salladı. "Bak. Sadece hayatımdan çıkmanı istiyorum, tamam mı? Aramızdaki her şey on yıl önce öldü. Bunun bitmesini istiyorum, böylece seni bir daha görmek zorunda kalmayacağım."

Ona baktı.

O kadar uzun süre, hiç kıpırdamadan ona bakmaya devam etti ki, kadının sinirleri bozuldu. "Ne?" diye tersledi.

"Bir bebek mi vardı?" Kelimeler sakın ve düzdü.

"Bu oyuna başlama Jonathan," dedi yorgun bir sesle.

"Sadece başlama. On yıllık nefreti biraz rol yaparak tersine çeviremezsin, tamam mı? O yüzden deneme bile."

Kadın onu izledikçe, gözlerindeki renk, ışık ve yoğunluk kayboluyor gibiydi.

Violet'ın gözleri önünde ölüyor gibiydi. Arkasına yaslandı, bir süre daha ona baktı ve sonra şoföre döndü - Violet'ın dehşetle fark ettiği üzere şoför tüm konuşmayı dinliyordu. "Otel, lütfen," dedi Jonathan kısık sesle.

Violet koltuğunda arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ağzı öpücükten hâlâ morarmış bir halde pencereden dışarı bakarken çocukluk evinden uzaklaştılar.

Neden burada kötü adam gibi hissediyordu? Haksızlığa uğrayan taraf oydu, Jonathan değil.

DÖRT



Nondan neden nefret ettiğini biliyordu.

Jonathan, Violet'in otelin lobisindeki yürüyüşünü izledi. Violet'in arkasından bakakaldı. giriş yaparken özlemle ona kızgın bir bakış fırlattı ve sonra asansörde gözden kayboldu.

Kasvetli bir şekilde, tekrar hayatından çıktığını düşündü.

Odasına çıkıp mini barı boşaltmayı düşündü. Acısını içerek dindirmeyi. Ama minibarda onu uyuşturmayaya yetecek kadar içecek yoktu. Onun yerine otelin barına yöneldi.

Barmen genç, güzel ve kıvrırcık siyah saçları olan bir kadındı. Ona takdir dolu bir bakış attı. "Sana ne getireyim güzelim?"

Bara oturdu. "Viski." "Buzlu mu?"

"Şişenin içinde." Barın önüne vurdu. "Sadece getir."

"Kötü bir gün mü?" Ona sempatik bir bakış attı ve şişeyi almak için döndü.

"En kötülerinden biri," diye kabul etti. Violet'in onu terk ettiği günden sonra ikinci sırada geliyordu. Kadının doldurduğu bardağı aldı

Önüne koydu, kapağını kapattı ve tekrar doldurmasını bekledi. Normalde kendini kaybedecek kadar içmezdi. Duyularının körelmesinden hoşlanmazdı. Ama bugün? Bugün sadece

Unut gitsin.

Bir bebek vardı.

Alnını ovuşturdu. Bir bebek olduğunu bilmeliydi. Tahmin etmeliydi. Şimdi anlaşıyordu. Kaygısız, inatçı, bağımsız Violet'in neden yazın tadını çıkarmaktan vazgeçip onunla birlikte üniversiteyi bırakmasını ve hemen bir aile kurmasını istediğini.

O kadar aptaldı ki. Kendini Dr. DeWitt'e yardım etmeye o kadar kaptırmıştı ki, bunun nedenlerini hiç düşünmemişti bile.

Violet'in Yunanistan'ı terk edip Amerika'ya dönmek için neden bu kadar üzgün ve hevesli olduğunun arkasında.

Hamileydi. Ve onu istemişti . . . ve onu istemişti.

Ve onu terk etmişti. Onu istediğini söylemek için peşine bile düşmemişti. Onun evli olduğunu ve ulaşamayacağını düşünmüştü ama bu bir yalandı, bir yalan Violet'in babası söylemişti.

Bugün her şeyini
kaybetmişti.

Dr. DeWitt'i her zaman bir akıl hocası ve baba figürü olarak görmüştü. Yaşlı adamın kurnaz bir piç olduğunu biliyordu ama istediğini elde etme konusundaki azmine her zaman hayranlık duymuştu.

Buna rağmen adama güvenmişti, çünkü Jonathan onun en yakın arkadaşlarından biriydi, aralarında bir saygı düzeyi vardı.

Meğer hepsi saçmalıklmış. DeWitt, Violet hakkında ona yalan söylemişti, sırf kalmasını ve işleri finanse etmeye devam etmesini sağlamak için ve o da bunu seve seve yapmıştı.

Bu arada, hamile ve korkmuş olan sevdiği kadını terk etmişti.

Bebeklerini kaybetmiş ve bunun için onu suçlamıştı.

Bir bardak viski daha içti, sonra sadece barmenden şişeyi aldı ve içmeye başladı.

Violet ondan nefret ediyordu. Violet'in evli olmadığını, hiç evlenmemiş olduğunu öğrendiğinde çok sevinmişti çünkü bu, bir yerlerde, bir şekilde Violet'i hâlâ kendisinin yapabileceği anlamına geliyordu.

Şimdi, o rüya gitmişti. Bunu düzeltemezdi. O onu tekrar sevmesini sağlayamazdı, bir gölge bile

düşük - onun hatası olan bir düşük - aralarında.

Onu sonsuza dek kaybetmişti ve bu kez bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Jonathan viskiyi yudumladı. Tadı bok gibiydi ama ne önemi vardı ki?

Hiçbir şeyin önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ertesi Gün

Violet otel odasındaki televizyonu kapattı ve telefona baktı.

Bir dakika düşündükten sonra resepsiyonu aradı.

"Merhaba. Bay Lyons'u arıyorum. Beni odasına bağlayabilir misiniz?"

Operatör onu bağladı. Telefon birkaç dakika boyunca çaldı, tıpkı dün gece olduğu gibi. Kimse açmadı. O da cevap vermiyordu.

Endişelenmeye başlamıştı. Jonathan'ın surat asması ve onu görmezden gelmesi değil -bu umurunda değildi- ama onunla hiç iletişime geçmemesi. Hissetti ki Büyük itirafından sonra Violet DeWitt'in içi boş bir kabuğu gibi duygusal olarak tükenmişti. Artık kızgın bile değildi, sadece yorgundu. Çok yorgundu. Her şeyden çok, onunla işinin bitmesini ve güzel, sakın hayatına geri dönmeyi istiyordu.

Bu aptal çöpçü avını birlikte yapmaları gerekmiyor muydu? New Mexico'da bir odada oturmak büyük bir zaman kaybı gibi görünüyordu ama ne yapabilirdi ki? Öylece kalkıp Detroit'e dönerse, okulun önünde sallandığı parayı geri alacağından ve kızın anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmediğini söyleyeceğinden emindi.

Anlaşma. Onlara paraya mal olsaydı okul ne yapardı? Mutlu olmayacakları kesindi, özellikle de bir dahaki sefere bütçe kesintileri söz konusu olduğunda.

Ama cidden, tam olarak ne kadar süre odasında kalıp Ev Avcıları'nın bölümlerini izlemesi gerekiyordu?

Onu mu bekliyorsun?

Bir an sonra uzaktan kumandayı kapattı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. İyi. Eğer telefonlarına cevap vermeyecekse, belki o aradığında cevap verirdi. kapısına geldi ve ona neler olup bittiğini açıkladı. Violet bir çift ayakkabı giydi ve tişörtünün üzerine bir kazak geçirdikten sonra lobiye indi.

Resepsiyona yaklaştı ve kadına kibarca gülümsedi. "Lütfen bana Bay Lyons'un odasının hangisi olduğunu söyleyebilir misiniz? Kendisiyle bir proje üzerinde çalışıyorum ve şu anda onunla bağlantı kuramıyorum."

Resepsiyondaki kız dudağını ısırdı.

"Ne?" Violet sordu.

"Size hangi odanın ona ait olduğunu söyleyebilirim," dedi sessizce, "ama o odada değil."

Violet'in damarlarında alarm zilleri çalıyordu. "Nerede o zaman?" "Barda."

Bar mı? Bu Jonathan'ın yapacağı bir şey değil. O değildi Sosyal ortamlar dışında pek içki içmezdi. Başlangıçta ona aşık olmasının nedenlerinden biri de buydu; o bir Alkolik annesine göre ferahlatıcı bir değişiklik. Menekşe duvardaki saate baktı. Saat sabahın onuydu. Bu da ne böyle? "Emin misin?"

Kız başıyla onayladı. "Dün gece geç saatlerde vardiyama başladığımdan beri orada."

Bütün gün mü? Violet kaşlarını çatarak ona teşekkür etti ve otelin barına yöneldi. Bar alanı erken saate rağmen karanlık ve atmosferikti ... ve terk edilmişti.

Sandalyeler

masaların üzerinde ters dönmüştü ve biri halıların üzerinde elektrik süpürgesi gezdiriyordu. Violet odayı taradı ve en arkadaki bir kabinin hâlâ yarı sarhoş şişelerle kaplı olduğunu görünce durakladı.

Masanın bir köşesinde bir yığın çamaşır vardı.

Çamaşırlar hareket ettiğinde Violet bunun bir insan olduğunu fark etti. Jonathan. Violet dudaklarını bükerek ilerledi. Boş votka şişelerini, masanın üzerinde duran ve kırmızı renkte karıştırılmış sayısız bardağı zihnine not etti.

Pipetler ve ağız kenarlarındaki kalıntılar, geçmişteki karışık içkilerin kalıntıları. Neredeyse boşalmış birkaç Crown Royal şişesi, tanımadığı birkaç likör daha vardı ve bu şişe denizinde Jonathan uyuyor gibiydi, başı masanın üzerinde duruyordu. Ceketini üzerine çekmişti. Yüzünü güneş ışığından saklamak istercesine. Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Bir sarhoştan daha kötü bir şey olamazdı.

Başboş sarhoşlarla ilgili çok fazla deneyimi vardı. Annesi de onlardan biriydi ve Violet çocukluğunu annesinin davranışları için bahaneler üreterek geçirmişti. Nefret ediyordu

Normalde bu kadar canlı ve zeki olan birinin içki yüzünden köreldiğini görmek. Bu onu çaresiz bir öfkeyle doldurdu.

Şişelerin üzerine uzandı ve ceketini kaptı. "Jonathan?"

İnledi ve bir sarsıntıyla doğrulup ona baktı. Gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü, yüzü tıraşsızdı ve saçları dağınıktı. Takım elbisesi buruş buruştu ve onu son gördüğünde giydiğine şüpheli bir şekilde benziyordu. Bakışları ona odaklandı ve o keskin ifadesi yüzüne geri döndü. "Ah, lanet olsun. Violet."

"Neyin var senin?" diye tıslayarak ceketini ona fırlattı.

Ağızı yana doğru kıvrıldı. "Daha iyi bir soru sormak gerekirse, bende yanlış olmayan ne var?"

Bunu görmezden geldi. "Bütün gece içtin mi?" "Bilmiyorum."

Omuzlarını silkti ve bir tanesine uzandı.

hala içinde alkol olan şişelerden. "Umurumda değil."

"Benim umurumda."

İnce ince gülümsedi. "İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz, Violet."

Tırnaklarını ısırды, düşünüyordu. "Bu anlamsız küçük çöpçü avına devam edebilmemiz için Mısır'a gidip senin stelinini aramamız gerekmiyor mu?"

"Az önce söylediğin gibi," diye mırıldandı. "Bu anlamsız." Kadehini ona doğru kaldırdı ve sonra yudumladı.

Parmaklarını koluna vurdu. Bu Jonathan'a göre değildi. Küçük keşifler için heyecanlanmak mı? Kovalamak

Aşağı maceralar mı? O Jonathan'dı. Önündeki umursamayan bu zavallı sarhoş mu? O Jonathan değildi. Eğer

Jonathan Lyons'u bir şeyle suçlayabilecek biri varsa, o da çok fazla önemseyen ve kendini fazla kaptırdığıdır.

Kendi kendine kaşlarını çatı. Aslında bu da her zaman doğru değildi. Onu terk etmişti, değil mi? Bu çok fazla önemseyen bir adamın yapacağı bir hareket değildi. Tabii her şey

yalan olduğunu düşünmüştü.

Her iki durumda da, iyi ya da kötü, işleri bitene kadar onun ortağıydı. "Jonathan, lütfen. Buna devam etmemiz gerekiyor. Babamın çevirdiği dolaplar umurumda olduğu için değil ama geri dönmem gereken öğrencilerim var ve sen beni bırakmadan bunu yapamam. Beni burada tutuyorsun."

"Keşke sana sarılıyor olsaydım," dedi ve ses tonunda öyle bir kasvet vardı ki, kadının nefesini kesmesine neden oldu.

"Çok komik Jonathan," dedi, sesinin titremesinden nefret ederek. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu iş bitene kadar ben buradayım, hadi gidelim."

Ama hareket etmedi. Bunun yerine, kirli bardağın kenarında bir parmağını gezdirdi ve sonra ona asık suratlı, kırmızı gözlü bir bakış attı. "Hayır Violet, sana sahip olduğumu hiç sanmıyorum."

"Eğer böyle devam edersen, odama geri döneceğim," diye uyardı.

Omuz silkti, kirli bardağına bir içki daha doldurdu ve kadehini kaldırdı. "Dip yukarı."

Violet öfkeli ve şaşkın bir şekilde uzaklaştı. Neden böyle davranıyordu? Ona söylediği şey Sürpriz. Öyle miydi? Ona sorsa bile, söylediklerinin doğru olduğuna güvenebilir miydi?

Birdenbire, artık bilmiyordu.

-

O gece yine resepsiyonu aradı. "Hâlâ barda mı?"

"Öyle," diye teminat verdi resepsiyon görevlisi. "Gitmesini sağlayamıyoruz. Barmen alkol zehirlenmesi yaşamaması için ona bardak bardak su veriyor ama biz endişelenmeye başladım."

"Bir dakika içinde aşağıda olacağım," dedi Violet. Bunun sona ermesi gerekiyordu.

Eğer içerse böbrekleri zarar görecek. dikkatli değildi. Telefonu kapatıp lobiye indi, sonra da bara doğru ilerledi. Yeterince emin, Jonathan hâlâ orada, her zamanki yerindeydi. Daha önce içtiği likörlerin yerini yeni şişeler almıştı. Görünüşe göre şimdi tekila içiyordu. Bir elinde shot bardağı, güçlkle dik duruyordu. Süpermen gömleğinin önü alkolle lekelenmişti.

Kadın yaklaşırken başını bile kaldırmadı, sadece şişelerden birine asık suratla baktı.

"Jonathan," dedi Violet, masasının yanında durup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Bu onun en iyi Öfkeli Öğretmen pozu verir ve öğrencilerinin dikkatini çekmeyi asla başaramazdı. "Buna bir son vermeliyiz." Cevap vermeyince uzanıp çenesinden tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Jonathan!"

Jonathan ona baktı ve gözleri o kadar yaralıydı ki kadının içi sızladı. "Violet."

"Buna bir son vermelisin. Ciddiyim."

Ağzı yavaşça tembel bir gülümsemeye dönüştü. "Neden?"

"Öncelikle, bar gibi kokmaya başladın. İkincisi, bu hiç sağlıklı değil."

"Fark eder mi?"

"Lütfen," diye yalvararak ses tonunu değiştirdi. Belki farklı bir taktik denerse ona ulaşabilirdi. "Beni korkutuyorsun Jonathan."

"Ne fark eder ki? Benden nefret ediyorsun, Violet." Gözlerindeki bakış keskindi. "Bunu açıkça belirttin."

Bir parça acıma hissetti. "Bu istediğim anlamına gelmiyor ölene kadar içmeni izleyeceğim. Şimdi, lütfen. Yatağa gel."

Bir an için gözleri parladı ve masadan ayağa kalktı, uzun bedeni sallanıyordu. "Senin yatağın mı?"

"Hayır!"

Tekrar yerine oturdu.

Violet ona bıkkın bir bakış attı. "Gerçekten mi Jonathan?" Onu görmezden geldi ve bir içki daha doldurmaya başladı.

Kadın uzanıp şişeyi adamın elinden aldı ve adam ona ters ters baktı. "Durman gerek. Bu sen değilsin."

Jonathan başını yavaşça salladı, dağınık saçları alnının üzerinden kayıyordu. "Nereden biliyorsun Violet? Sen Beni on yıldır görmedin. Belki de sen beni terk ettikten sonra içmeye karar vermişimdir."

Bardağı dikkatlice adamın parmaklarından çekip aldı. "Duyuları körelttiğini söylemiştin ve sen kendi duyularının körelmesinden hoşlanmıyorsun. Bunu hatırlıyorum."

Ona bakmadan başını salladı. "Şu anda hiçbir şey hatırlamak istemiyorum."

Bir acıma hissi daha. Lanet olsun. "Jonathan, hadi ama. Seni odana geri götürelim ve yatağına yatıralım, tamam mı?"

Başını masanın üzerine koydu ve suratsızca şişelerden birine baktı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı hanımefendi?"

Garsonlardan biri geldi. "İsterseniz onu odasına götürmenize yardım edebilirim."

"Hayır, iyiyiz," dedi küçük bir takdir gülümsemesiyle. "Hep böyle miydi?"

Adam başını salladı. "Ağlamadığı zaman."

"Ağlamak mı?" Violet dehşete kapıldı. Daha önce hiç Jonathan ağladı. Bunu hayal bile edemiyordu. Kavga ettiklerinde bile, o acımasız, için için yanan gözlerle ona bakmıştı.

"Evet. Birinin öldüğünü düşündük. Sürekli onu kaybettiğini söylüyor." Adam omuz silkti. "Faturasını ödeyecek misin? Büyük bir fatura."

Kalbi tekrar sızladı. Birisi ölmüştü. Fakat Jonathan bebeği umursamamıştı, değil mi? O

düşünceden sıyrıldı. "Hayır, onu buradan çıkaracağım. Faturasını kendi ödeyebilir. Resepsiyondaki kız bunu odasına ekleyebilir." Cebinden para çıkardı ve bahşış olarak ona uzattı. "Yardımanız için teşekkür ederim, Yine de."

Adam başıyla onayladı ve yirmiliği aldı. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Kadın Jonathan'ın masasının yanında diz çökerken adam oradan ayrıldı. Uzun bir süre onu inceledi, adamın sözlerini düşündü. Sanki birini kaybetmiş gibi ağlıyordu. Onu kaybetmiş gibi. Kadın Uzanıp eliyle kolunu okşadı ve sesi bu kez daha yumuşaktı. "Jonathan. Hadi gel. Seni odana götürelim, tamam mı?"

Jonathan ona döndü ve başını koluna dayayarak ona doğru baktı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, Violet?" Sesi yumuşaktı.

"Biliyorum. Ama bu uzun zaman önceydi."

Başını hafifçe salladı. "Benim için hiç değişmedi," dedi, kelimeleri ağır ağır geveleyerek. "Hiç durmadım. Ama artık çok geç."

Onu kaybettiğini söyleyip duruyor.

Şimdi ağlamak istiyordu. On yıllık nefretini bir gecede gömemezdi ama bir adama acıyabilirdi. açıkça mutsuzdu. "Eğer beni seviyorsan, odana çıkmayacak mısın?"

"Seni sevip sevmememin bir önemi yok," diye mırıldandı. "Nasıl olsa seni kaybettim."

Violet bir an düşündü. "Eğer odana çıkıp yatağına girersen seni öperim."

Yavaşça ayağa kalktı ve kadın gülme isteği duydu. Demek eşiği baştan çıkaracak havucu bulmuştu, öyle mi?

"Ama benden nefret ediyorsun, Violet."

"Burada sarhoş olmandan daha çok nefret ediyorum. Teklifim geçerli."

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Sen odana çık, ben de seni öpeyim. Eğer yapmazsan, burada kalabilirsin. şişelerinizle birlikte."

Jonathan masadan o kadar hızlı kalktı ki neredeyse masayı devirecekti, cam eşyalar gürültüyle takırdadı. O ördü

Ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordu ama yoğun bakışları yine kızın üzerindeydi. "Gel öp beni o zaman."

"Uh uh," dedi ona. "Önce odana çık." Tekrar kamburlaşmaya başladığında, bir kolunu beline doladı ve nefesini iyice kokladı. "Odana çık, biraz gargara yaptıktan sonra yani."

Adam sarhoş bir kahkaha attı ve kollarını kıza dolayarak onu önüne doğru sürükledi. Burnunu onun saçlarına gömerek derin bir nefes aldı. "Ne kadar güzel koktuğunu unutmuşum." Sözleri neredeyse saf bir sevinç iniltisiydi ve vücuduna bir şok dalgası gönderdi.

"Sarhoşsun," diye hatırlattı koluna vurarak. "Şimdi bırak da seni yukarı çıkaralım, tamam mı?"

Yavaşça ilerlerken ona ağır bir şekilde yaslandı. -Lobideki asansöre doğru. Resepsiyondaki kız Violet geçerken ona minnettar bir bakış attı ve Violet ile eli sopalı, sarhoş arkadaşı onu tutmaya ve nasıl olduğunu haykırmaya devam ederken asansörü onlar için açık tuttu. saçları harika kokuyordu. Sonunda onu odasına götürdü ve anahtar kartını odasından çıkarmayı başardı. cüzdanı ve kapıyı.

"Neredeyse oldu," diye cesaretlendirdi. "Neredeyse öpüşmeye mi?"

Onun sesindeki çakırkeyif umut karşısında kahkahasını bastırdı. "Neredeyse."

Odasından yatağına doğru sallana sallana ilerlediler ve o da bir iniltiyle sırt üstü yere yığıldı.

Violet, adam onu da kendisiyle birlikte aşağı sürüklemeyi önce tam zamanında geri çekildi, ancak çene hizasındaki saçları uçtu. "Ooof."

"Yatakta," dedi, sanki bir şey başarmış gibi gururluydu. Kollarını kaldırdı, belli ki onun kollarına atlamasını bekliyordu.

Homurdandı. "Büyük şans." Adamın bacaklarına baktı ve sonra ayaklarını işaret etti. "Şu ayakkabıları çıkaralım."

Sen, tamam mı?" Violet eğildi ve bağcıklarını çözmek için eğildi. Tonlarca parası olan bir milyardere göre, gerçekten de kirli spor ayakkabıları vardı.

"Bana kızgın olman umurumda değil, biliyorsun."

Bağcıklardaki bir düğüm üzerinde çalışmaya devam etti. "Bu iyi bir şey o zaman, çünkü sana çok kızgıyım."

"Beni görmezden geldiğin zaman dayanamıyorum. Benden vazgeçtiğinde ve beni dışladığında. Sanki tekrar gitmişsin gibi oluyor ve bundan nefret ediyorum."

Kahretsin, adam için üzölmeyi bırakması gerekiyordu. Adamın ayakkabısını şiddetle çekerek çıkarmayı başardı ve yere fırlattı. Bir süre sonra çorabı da onu takip etti. "Şimdi diğer ayak."

"Seni özledim," dedi usulca.

Onu görmezden gelerek diğer ayakkabısını çıkardı, sonra da çorabını çekti. "İşte böyle. Muhtemelen ceketini de çıkarmalısın. Gömleğin de çok kirli. Gel hadi."

Yavaşça doğruldu ve kadın giysilerini çıkarmasına yardım etti. Gömleği çıktığında inledi ve göğsünü kaşıyarak yatağa geri düştü. "Dostum, bu çok iyi."

Kadın şaşkınlıkla adamın göğsüne baktı. Kadın Uzun boylu, sırık gibi Jonathan'ın zayıf, çocuksu bir göğsü olduğunu ve göğsünde kıl bulunmadığını hatırladı. Dolgunlaşmıştı. Kolları bronzlaşmış ve kaslanmıştı, kaslarla yırtılmıştı. Göğüs kasları hafif koyu renk göğüs kıllarıyla kaplıydı ve

Karnından aşağı inen izler takip edilmek için yalvarıyordu. Violet parmaklarını adamın kas tellerinde gezdirmek ve göründükleri kadar sert olup olmadıklarına bakmak için tuhaf bir istek duydu. Oh, Tanrım. Hatta süper düz bir karnı ve kalçalarında küçük gergin çıkıntıları vardı. Oh, bu çok seksiydi.

Tanrım, bu hiç adil değildi. Aradan on yıl geçmişti. İğrenç ve kel olmalıydı, onu hiç görmediği kadar ateşli değil.

Kız onun bronzlaşmış tenine şehvetle bakarken, adam yüzündeki o sersem, sarhoş gülümsemeyle ona bakıyordu, sıkı karın kasları. Adamın kolunun üst kısmında siyah, çirkin bir kafatası ve para dövmesi gördü. "Rio'da sarhoş bir gece mi?"

"Hayır." Ve ona sadece gülümsedi. "Şimdi öpücüğümü alabilir miyim?"

"Oğlum, buna kafayı takmışsın, değil mi?" Violet mırıldandı ama uzun bir süre onu düşündü. Şurada En azından o lanet bardan çıkmıştı. "Önce dişlerini fırçala." "Peki, hanımefendi."

"Evet, Bayan DeWitt," diye küstah bir sesle düzeltti, sonra da sarhoş eski sevgilisiyle flört ettiği için kendini tokatlamak istedi. Berbat bir fikirdi Violet. Bu adam kötü haberd. O

Sadece kendine bunu hatırlatmaya devam etmesi gerekiyordu. "Devam et." Parmaklarını banyoya doğru salladı.

"Fırçala."

Yataktan fırladı ve duvara çarparak neredeyse kafasını kırıyordu. Bir kıkırdamayı bastırdı ve o yoluna devam ederken yatağın kenarına oturdu, Tökezleyerek banyoya gitti ve şiddetle dişlerini fırçalamaya başladı. Hâlâ yatakta olduğundan ve kaçmadığından emin olmak istercesine ona dönüp bakmaya devam etti.

Eğer Jonathan'dan başka biri olsaydı, çok eğlenirdi.

Ama Jonathan olduğu için kafası karışmıştı.

Kavga ettikleri için o kadar üzgündü ki içmeye başlamıştı ve şimdi kız onunla birlikteyken, sarhoş da olsa sersem bir çocuk gibi davranıyordu. Bu hiç mantıklı değildi, Gerçekten.

Tabii onun hakkında düşündüğü her şey yalan değilse.

Belki de bebekten gerçekten haberi yoktu. Belki de Ona bunu sormak, ondan gerçek, doğru, dürüst bir cevap almak istiyordu ama sarhoşt. Sarhoş bir adamı sorgulamanın bir anlamı yoktu. Beklemek zorundaydı. Kadın

ellerini kavuşturdu ve ağzını çalkalamasını izledi, sonra büyük bir iştahla gargara yaptı ve ağzının öpüşmeleri için yeterince temiz olduğundan emin olmak için çalkaladı.

Sonra sallana sallana odaya geri döndü ve ona kısıp gözlerle gülümsedi.

yorgunluk ve alkol. "Beni Şimdi öpecek misin?"

"Uzan," diye emretti, yataktan kalktı ve bir yastığı okşadı. Adam aşağı yukarı sendeleyerek yatağa girdi ve sonra ona bakarak bekledi. Kadın eğildi ve son anda onu alnından öptü.

"Hile," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı.

"Daha fazlasını takdir edemeyecek kadar sarhoşsun," dedi ona.

Onaylama olabilecek bir ses çıkardı ve daha battaniyeleri üzerine çekmeden uyudu.

Düşünerek ona baktı. Onunla ne yapacağını bilmiyordu. Ya da ne düşüneceğini. Jonathan hâlâ onu mümkün olan her şekilde çıldırtıyordu. Neden bu kadar On yıl arayla sonsuzluk gibi geldi ... ve aynı zamanda dün gibi hissettirdi?

Yatakta yuvarlandı ve yastığa sarıldı, kışını ve cebinden çıkan cüzdanını gösteriyordu. Doğru ya. Uyurken onu rahatsız etmemek için uzanıp kot pantolonundan çıkardı ve komodinin üzerine koymaya niyetlendi. Bunun yerine, bir süre cüzdana baktı. ve sonra ona bir kez daha baktı. Hâlâ derin uykundaydı.

Merakına bir an daha karşı koyamayarak adamın cüzdanını açtı.

İçi para doluydu. Bu onun için sürpriz değildi; adam bir milyarderdi. Bu onu cüzdanda başka ne olduğundan daha az ilgilendiriyordu. Prezervatiflerle mi doluydu? Başka kadınların resimleri? Yapılacak en boktan şey olduğunu bildiği halde umursamadan etrafı karıştırdı. Birkaç platin ve siyah kredi kartının arkasına saklanmış bir resim buldu. Aha.

Ama onu çıkardığında, ona bakan kendi yüzüydü.

Resim buruşmuştu, kenarları yıpranmıştı ve bu cüzdanda -ya da benzerlerinde- uzun, çok uzun bir süre taşındığı belliydi. Fotoğraf Santorini'ye aitti,

O ve Jonathan Akrotiri kalıntılarının önünde duruyorlar, ikisinin de şapkaları ve burunlarında beyaz çinko şeritleri vardı. Aptala benziyorlardı.

Çok mutlu görünüyorlardı.

On dokuz yaşındaki Violet'in saç örgüleri omuzlarının üzerinden sarkıyor ve hayran bir bakışla gülümseyen Jonathan'a bakıyordu. Violet içinde garip bir kıpırtı hissetti. Bunu görünce midesi bulandı. Bir zamanlar, o ona tapıyordu. Ve bu fotoğrafa bakılırsa, onu böyle hatırlamak istemişti.

Katlanmış fotoğrafı dikkatlice cüzdanına geri koydu ve başka kadın fotoğrafı olup olmadığına baktı. Hiçbir şey yoktu, sadece onun fotoğrafı vardı. Kaşlarını çatarak cüzdanı kapattı ve yatağının başucuna koydu.

Onun yanında, Jonathan uykusunda inledi.

Kadın kaskatı kesilmiş, onu dinliyor ve izliyordu. Dehşete kapıldı, sert bir hıçkırık bedenini sarstı. "Violet," diye inledi.

Sesi çok acı çekmiş gibi geliyordu. Kalbi sızlayarak uzandı ve onun koluna dokundu. "Ben buradayım Jonathan. Geri dön Uyu."

Hıçkırıkları hemen kesildi, nefes alıp vermesi sakinleşti ve uykuya geri döndü.

Violet tanıdığını sandığı adama baktı.

Ne yapacağını bilemiyordu. Uzun, acı dolu bir an boyunca, dönüp odadan, otelden dışarı koşmak ve Detroit'e kadar koşmaya devam etmek istedi. Güzel, güvenli, sessiz, küçük hayatına yeniden başlamak ve onu kullanan ve kurumaya bırakan milyarderini tamamen unutmak istiyordu. Kaçmak bazen kalıp bir şeylerle yüzleşmekten çok daha kolaydı ve o da kaçmanın büyük bir hayranıydı.

Ama gitmedi. Onun yerine, uzandı ve Jonathan'ın alnındaki bukleleri fırçaladı ve uyanmayınca iç çekti. Lanet olsun.

Diğer komodinin üzerinde onun telefonunu gördü ve ayağa kalkarak ona doğru yöneldi. Bir akıllı telefundu ve başparmağını düğmenin üzerinde kaydırды, şifre olup olmadığını merak ediyordu.

Şifreli. Hayır. Kalbi küt küt atarak, son kişiler listesine gitti. Birkaç işyeri ekranda kayarak geçti ve sonra bir isim buldu. Cade.

Dudağını çiğneyerek bir an düşündü ve sonra aradı.

Birinin cevap vermesi için birkaç kez çalması gerekti. Sonra, bir adamın neşeli sesi geldi hatta. "Hey dostum, ne haber?"

"Ben- Bu Cade mi?" Violet sesini sakın tutmaya çalıştı. "Jonathan'ın arkadaşı mısınız?"

Adamın sesi hemen daha temkinli bir hal aldı.

"Kimsiniz?"

"Benim adım Violet-" "Oh, kahretsin. Violet, ha?"

Kaşlarını çattı. "Evet.

Neden?" "O Violet mi?"

"O Violet ne?" diye tersledi onu, sinirlenmeye başlamıştı. Bu adam ne bildiğini sanıyordu?

"Uzun zaman öncesinden mi? Kalbini kıran kişi mi?"

Yanaklarının ısındığını hissetti. "Bu kişisel bir şey."

"Bu da hayır demek değil." Adamın sesi nazikleşti.

"Senin için ne yapabilirim Violet? Ve neden beni Jon'un telefonundan arıyorsun?"

Yatakta uyuyan adama baktı, kaşları çatıktı, sanki rüyaları hâlâ ona işkence ediyormuş gibiydi. "Sanırım onu yine kırdım," diye fısıldadı.

-

Cade New Mexico'ya gitmeyi kabul etti ama başka bir gün için. Bu arada Jonathan huysuz ve karanlık bir şekilde uyandı ve bara geri döndü. Resepsiyon Violet'i tekrar aradı -sanki onu durdurabilirmiş gibi!

Sarhoş bir adamı daha fazla kandırarak onu tekrar uyuması için odasına götürmeyi başardı.

Bunu yapmaya devam edip edemeyeceğini bilmiyordu. Kalbi için çok zordu. Annesi kendini içkiye vermişti.

o kadar çok sersemledi ki Violet kendini zihinsel olarak ne zaman biri şişeyi eline alsa uzaklaşıyordu. Şimdi Jonathan da aynı şeyi yapıyordu ve bu Violet'in ruhunu sızlatıyordu. Jonathan imkânsız davranıyordu ve onunla konuşmaya çalıştığında onu dinlemiyordu. Sanki her şeyi ve herkesi dışarıda bırakmaya çalışıyormuş gibiydi.

Bunu yapabilmesinin tek yolu şişeydi.

Bu yüzden telefonuna Cade'den bir mesaj geldiğinde gülünç derecede rahatlamıştı. Geldim. Buluşalım mı?

Violet aceleyle lobiye indi. Cade'in Jonathan'la ne yapacağını bileceğini umuyordu, çünkü aklına gelen fikirler tükenmek üzereydi ve Cade de onun iffetli alın öpücükleri rüşvetine sinirlenmeye başlamıştı.

Lobide onu bekleyen adam bir elbise giymişti. Şık gri bir takım elbise giyiyordu ve Violet'in şimdiye kadar gördüğü en güzel adamdı. Melek gibi görünüyordu. sarı saçları, parlayan mavi gözleri ve mükemmel bronzlaşmış teni. Aman Tanrım. "Um, Cade?"

Elini uzatarak öne doğru yürüdü. "Cade Archer." Elini sıktı ve ona gergin bir gülümseme verdi. "Violet DeWitt." "Tıpkı Jonathan'ın tarif ettiği gibi görünüyorsun."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Beni sana tarif mi etti?"

Cade onun kolunu kendi kolunun kıvrımına sıkıştırıp otelin asansörüne doğru götürürken, "Övgü dolu sözlerle," dedi.

Sonra ona alaycı bir sırıtış attı. "Ayrıca zil zurna sarhoştur."

Gülmek istedi ama bu sadece biraz acı hissetmesine neden oldu. "Yani beni sadece sarhoş olduğunda mı gündeme getiriyor?"

"Jonathan sadece o zaman açılıyor," diye onayladı Cade. "Geri kalan zamanlarda Fort Knox'tan bile daha sıkı kilitlenir. Eğer uçurum dalışı yapmak istiyorsan, o senin adamın. Eğer

Duygularınız hakkında konuşmak istiyorsanız, gideceğiniz son kişi odur."

Violet bunu düşünürken dudağını çiğnedi. "O zaman bir içki sorunu mu var? Onu bir türlü dur."

Cade başını salladı. "Onun her şeyi içtiğini biliyorum Onu tanıdığım süre içinde iki kez. Diğer babasının cenazesindeydi. Kederden kendinden geçmişti. Sarhoş oldu, senin hakkında bir ton konuştu ve sonra susup daha sonra hiçbir şey konuşmayı reddetti."

Bu onu pek de iyi hissettirmedi. "Şu anda içkiyi bırakması için ne yapacağımı bilmiyorum. I . . . Kavga ettik ve bazı sert şeyler söyledim. Sanırım onu tahmin ettiğimden daha fazla incittim."

Ona dostça bir gülümseme verdi. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Jonathan'ı da son birkaç gündür görmemişti. Violet omuz silkti. "Morali bozuk. Babamdan bize kalan bir mesajı arıyor olmamız gerekiyordu ama Jonathan yataktan çıkmıyor. Ya da çıksa bile bara gidiyor. Ben de Bu işi bitirene kadar kapana kısıldık."

"Kapana kısılmak mı?" Cade meraklı görünüyordu.

"Kapana kısılmış," diye kesin bir dille kabul etti. "Temelde rüşvet veriyor beni onun yanında tutmak için, hayırseverlik kisvesi altında."

"Bu da Jonathan'ın yapacağı bir şey değil."

"Öyle mi?" dedi Violet kibarca. "Belki de sen ve ben Jonathan'ları karşılaştırmalı ve hangisinin gerçek olduğunu görmeliyiz. Çünkü o ve ben birlikte çok iyi vakit geçiriyoruz gibi görünüyor."

Lobide gezinirlerken Cade, "Pekâlâ," dedi. "Benim tanıdığım Jonathan son derece sadık biri. İş konusunda çok tutkulu ve birini davasına kazanmak için her şeyi yapmaya hazır. Biraz tek fikirli ama iyi bir adam. Çok yoğun. Çok kararlı. Ve biraz da adrenalin tutkunu. keş."

Tamam, kulağa onun gibi geliyordu. "Ellerini kadınlardan uzak tutamamasıyla ilgili kısmı unutma."

Bu sefer Cade ona meraklı bir bakış attı. "Gerçekten mi? Jonathan'ın böyle davrandığını hiç görmemiştim. Senin önünde kadınları mı elliyordu? Benim tanıdığım Jonathan kendini

kapalı. Sürekli bir kız arkadaşı olduğunu hiç hatırlamıyorum."

Yanakları pembeleşti. Adam onu taciz ediyordu, başka kadınları değil. Adamın cüzdanındaki fotoğrafı düşündü. Cüzdanında ne prezervatif, ne başka kadınların telefon numaraları ne de fotoğrafları vardı. Sadece burnunda çinko olan bir fotoğrafı vardı.

"Dediğim gibi," diye kıpırdandı. "Sanırım iki farklı adamla görüşüyoruz."

"Tuhaf," diye mırıldandı Cade ama onunla tartışmadı.

Bara gittiler. Gece olduğu için daha kalabalıktı ama Violet yine de Jonathan'ın masasını bulmakta zorlanmadı. Sadece en karanlık köşede en çok şişenin olduğu masayı aradı. Evet, işte oradaydı. Violet iç çekti ve işaret etti. "Arka taraftaki masada. Yine kendini sersemletecek kadar içmeye çalışmakla meşgul."

"Kahretsin." Cade çenesini ovuşturdu ve merakla Violet'e baktı. "Ona tam olarak ne söyledin?"

"Bu kişisel bir mesele. Yani bundan sonrasını sen mi halledeceksin?" "Burada kalmak istemiyor musun?"

Şaşırmış görünüyordu.

Gülümsemesi acı tatlıydı. "Şu anda beni etrafında istediğini sanmıyorum. Özür dilerim." Violet Cade'e bir özür dileyen bir bakış attı ve daha fazla soru sormadan aceleyle uzaklaştı.

Kaçmak onun için korkakçaydı ama şu anda hiçbir şeyle başa çıkamazdı. Zihni dönüyordu. Artık kime ya da neye inanacağını bilmiyordu.

BEŞ



Jonathan, masasına biri oturduğunda viski şişesinden başını kaldırıp zar zor baktı. Şaşırtıcı bir şekilde Arkadaşı Cade gibi. Gözlerini kapattı ve sonra ovuşturdu. "Lanet olsun. Sanırım çok fazla içiyorum."

"Menüde ne var?" Cade bir şişe alıp koklayarak sordu. Yüzünü buruşturdu. "Tanrım, dostum. Bütün iyi markaları çoktan satın aldın mı?"

Omuz silkti. "Alkol alkoldür."

"Ve sen içki içen biri değilsin." Cade birini işaret etti. "Bir bardak alabilir miyim lütfen? Ve iki su." Jonathan'a döndü. "Peki, seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söylemek ister misin? Sen?"

Jonathan kendine bir içki daha doldurdu ve fondip yaptı. "Hayatım berbat, olan bu."

"Dağa tırmanmayı ve kayıp şehirlerin peşine düşmeyi seven bir adamdan duymak garip."

"Hepsi zaman geçirmek için saçma sapan şeyler," dedi Jonathan. "Hiçbir önemi olmayan saçmalıklar." Hiçbir şeyin önemi yoktu

Çünkü on yıl önce Violet'i doğurmuştu. çocuğunu taşıyordu.

Arkadaşı ve akıl hocasıymış gibi davranırken yüzüne karşı yalan söyleyen bir adamla dünyayı dolaşıyor.

Tanrım, tam bir aptaldı. Violet'ten vazgeçmişti. Onun Violet'inden. Jonathan tekrar yüzünü ovuşturdu ve gerçekler tekrar yüzüne çarparken inledi. "Cade, ben tam bir aptalım."

"Az önce kaçıp giden o güzel kadınla mı ilgili?" Cade içkisini yudumlarken yüzünde dostça ve anlayışlı bir ifade vardı. Elbette Cade onu yargılamazdı. Cade asla kimseyi yargılamazdı. Eğer aziz olmayı hak eden bir adam varsa, o da Cade Archer'dı. Jonathan nefret bile edemezdi onun için.

Onun yerine, Violet'i bir kez daha görebilmek umuduyla boynunu bükte. "Gitti mi?"

"Buradan yeterince hızlı çıkamadım."

Bardağına baktı ve Violet'in ihtiyatlı kahverengi gözlerini, pürüzsüz saçlarını, yaşlandıkça olgunlaşan gür vücudunu düşündü. "Çok güzel, değil mi? Ona bakmak bile kalbimi acıtıyor. Onun yüzünü gördüğümde, sahip olabileceğim her şeyi görüyorum." Başını salladı ve hayal kırıklığı içinde masaya vurmak istedi. "Ama bende hiçbir şey yok. Hiçbir şeyim yok."

"Bu biraz dramatik, sence de öyle değil mi?" Cade gözlerini kısarak ona baktı ve onu analiz etti. "Ailenin servetini tersine çevirdin. Gezegendeki en zengin adamlardan birisin. Düzinelerce hayır kurumuna bağışta bulunuyorsun. Asla acımasız değilsin, paran konusunda cömertsin ve gerçekten çok iyi arkadaşlarım var." Son kısımda sıırıttı.

"Her şey o kadar da kötü olamaz, değil mi?"

"Ama bunların hiçbirinin önemi yok çünkü benden nefret ediyor," diye hırladı Jonathan. Eliyle bardağını öyle sıkı kavradı ki Cade

paramparça olabileceğini düşündü. "Beni tekrar sevdiğini bilmek için her şeyden gözümü kırpmadan vazgeçerdim."

"Senden nefret ettiğini sanmıyorum," dedi Cade sessizce. "Öyle olsaydı bu kadar huzursuz olmazdı."

"Sen ne bilirsin ki? Sen hiç sevdiğin birini kaybetmedin. Mükemmel bir hayatın var."

"Mükemmel," diye yineledi Cade ve gülümsemesi biraz burularak şaşırtıcı derecede kırılğan göründü.

"Günahlarımızı mı itiraf ediyoruz,

O zaman? Pekâlâ." Öne doğru eğildi ve Jonathan'a bakmadan kendine daha büyük bir içki doldurdu. "Ben de sevdim ve kaybettim."

"Kim?" Jonathan ona inanmadı. Cade sadece Jonathan'ın kendini daha iyi hissetmesi için saçmalıyordu.

Sarışın adam içkisinden uzun bir yudum aldı ve Jonathan'a tekrar bakmadan önce bir süre düşündü.

"Daphne Petty," dedi yavaşça.

Bir şey çağrıştırmadı. Tanıdık geliyordu ama Jonathan'ın beyni şu anda kokarca gibiydi. "Bunun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

Cade'in yüz ifadesi hüznüydü. "Dünyada bunu bilmeyen tek kişi sen olabilirsin. Audrey'nin kız kardeşi. Reese'in Audrey'si." Jonathan'ın ifadesi donuklaşınca Cade devam etti. "Reese Durham? Kardeşlik'teki arkadaşın mı? Kadınların adamı mı? Karısının ikiz kardeşi Daphne. O bir şarkıcı. Mor peruklu olan ve plastik bikiniler ve dövmeleler?"

Bir anı canlandı. "Geçen ay bir erkek dergisine çıkmış mıydı?"

"Muhtemelen."

"Evet, sanırım ona otuz bir çektim." Yapmamıştı, tam olarak değil.

Aletini sertleştiren tek kişi Violet'ti. Tek istediği Cade'in yüzündeki o neşeli ifadeyi silmekti.

"Pislik."

"Yani ona aşık mısın?" Eğer doğru kızı düşünüyorsa, vahşi ve biraz da kötü bir kızdı.

davrandı. Hiç de Cade'in tipi gibi görünmüyordu. "Şarkıcı mı?" "Aşıktım, evet. Eskiden." Cade düşündü

Bardağını. "Ünlü oldu ve değişti. Artık aynı kız değil ve ben ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, onun kaçıp giden kız olduğunu hissettiğim." O Jonathan'a ince bir gülümseme verdi. "Demek kalp kırıklığı köşesinde yalnız değilsin."

Tüm bunları Cade'den duyunca şaşırdı. "Evet ama onun hayatını mahvetmedin, değil mi?"

"Hayır, bunu kendi başına yeterince iyi yapıyor gibi görünüyor," dedi Cade kesin bir ifadeyle.

"Violet'i yok ettim." Jonathan onun gözlerindeki acıyı düşündü. Bir bebek. Bir bebek vardı ve o bunu hiç bilmiyordu. Eve döndükten sonra onu kaybetmişti. Acaba Terk edildiği için çok stresli ve mutsuz olduğu için mi? Muhtemelen. Bunun suçunu kendi ayaklarına da atabilirdi. Bu sadece kendisinden daha fazla nefret etmesine neden oluyordu. "On yıl boyunca onu hayal ettim, Cade. Uyanık olduğum her an onu özledim. Ve şimdi benden nefret ettiğini ve her zaman nefret edeceğini öğrendim. Bu içime saplanmış bir bıçak gibi." Umutsuzluk onu boğmakla tehdit ediyordu. "Artık onu asla geri alamayacağım. Asla."

"Belki de ikiniz için de yeniden başlamanın zamanı gelmiştir," dedi Cade. "Aradan on yıl geçti. İkiniz de eskisinden farklı insanlarsınız."

Belki de. Sadece Violet'in ona bu şansı verip vermeyeceğini bilmiyordu. On yıl önce her şeyi berbat etmişti. İşte düzeltmek için hiç şansımız olmayabilir.

-

Birkaç saat sonra, tam uyumak üzereyken biri Violet'in otel odasının kapısını çaldı. Merakla bornozunu giydi ve gözetleme deliğinden içeri baktı. Cade. Violet kapının kilidini açtı ve biraz araladı. "Her şey yolunda mı?"

Cade ona kısa bir gülümseme attı. "Yine sarhoş olmuş."

"Bu şaşırtıcı değil. Son birkaç gündür sarhoş. günler. Birlikte olduğumuzdan beri sarhoşken ayık olduğundan daha fazla zaman geçirdiğinden eminim."

"Şu anda oldukça perişan durumda," dedi Cade, koridora bakıyordu. Violet boynunu kapıdan dışarı uzattı ve koridorun sonundaki bir sandalyeye yayılmış, kolunun altına bir şişe sıkıştırmış bir adam gördü.

"Evet, oldukça perişan görünüyor," dedi alaycı bir sesle. "Bütün bunlar için beni suçlayacağına eminim."

"Aslında, hayır. Kendini suçluyor." Cade önce ona, sonra da koridora baktı. "Kendi hayatını mahvettiğinden oldukça emin."

kendi hayatını ve senin hayatını mahvetti ve eylemlerinin sorumluluğunu doğrudan kendi kapısının eşiğine bıraktı."

Bunun üzerine bir parça acıma hissetti. "İyi olduğuma onu temin edebilirsin."

"Tek bir kelime bile edemeseydim ederdim." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani sürekli bana şiirlerden alıntı yapıyor. İzle." Cade koridorda birkaç adım attı. "Jonathan? Yukarı çıkmaya hazır mısın?"

"Ben çocuktum, o da çocuktu,' diye şarkı söylüyordu koridordan gelen sarhoş ses. "Deniz kıyısındaki bu krallıkta. Ama biz aşktan da öte bir aşkla sevdik, ben ve Annabel Lee!"

Yan odadan biri yanıt olarak duvara vurdu.

Violet gülmemek için parmak uçlarını ağzına bastırdı. Komik değildi. Komik değildi. "Bu Edgar Allan Poe mu?"

"Bu mudur yani?" Cade yüzünü buruşturdu. "Berbat bir şey."

"Sanırım öyle. Üniversitede birkaç şiir dersi almıştım ve kulağa tanıdık geliyor." Üniversiteye başladığında şiire büyük ilgi duyuyordu. Jonathan'ın şiir bildiğini bilmiyordu. Bu onun başka bir yönü müydü?

son on yılda mı ortaya çıktı, yoksa hep böyle miydi? ve o hiç fark etmedi mi? "Yani ona içkiyi bıraktıramadınız mı?"

"Zaten harap durumdaydı, ben de kendi planımı uygulamadan önce ondan birkaç ayrıntı daha almanın zararı olmayacağını düşündüm. planı."

Merakla başını ona doğru eğdi. "Senin planın mı?"

"Evet." Sırttı ve ellerini birbirine sürttü, o kadar çocuksu görünüyordu ki kız da gülümsemek istedi. "Birinci aşama-glean bilgisi. İkinci aşama-strateji. Üçüncü aşama-uygulama."

"Kulağa çok kurumsal geliyor."

"Öyle, değil mi?" Kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Koridorun sonunda, Jonathan yine sarhoşça gevezelik etmeye başladı, sesi onun anlayamayacağı kadar çok gevelediği başka bir şiiri söylüyordu.

Koridorun aşağısından ona baktı ve bornozunun yüksek yakasıyla oynadı. "Onu durdurmalı mısın?"

"Hayır. Bırakayım da hepsini içinden atsın. Yarın sabahтан itibaren, başka bir şey istemeyecek iç."

"Kendinden çok emin konuşuyorsun."

"Güven bana. Jonathan'ı neyin harekete geçirdiğini biliyorum. Sadece sana söyleyeceğim her şeyi yapacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Ben mi? Bu işte benim rolüm ne?"

"Sadece bu. Kahvaltı için seni almaya geleceğim ve sana ne önerirsem kabul et. Jonathan'ı korkusundan kurtaracağız ve seninle birlikte hemen yola koyulacağız."

Durumun böyle olup olmadığından emin değildi ama Cade kendinden son derece emin görünüyordu. "Sen öyle diyorsan."

"Harika. Görüşürüz o zaman. Şunu yatağına götüreyim." Jonathan'a bir işaret yaptı, sonra da uzaklaştı.

"Bekle!" Döndüğünde Violet sormadan edemedi: "Peki sana ne söyledi?"

Cade gizemli bir şekilde gülümsedi ama sözleri açıktı. "Sana hâlâ deliler gibi aşık olduğunu ve seni sonsuza dek kaybettiği için pişmanlık duyduğunu."

Nedense bu sözler kalbine keskin, mutsuz bir bıçak saplanması neden oldu. Seni sonsuza dek kaybetti. Of Elbette bunun ne hakkında olduğunu biliyordu, değil mi? Yine de bu sözleri yüksek sesle duymak onu endişelendirmiş ve biraz da mutsuz hissettirmişti. Sonsuza dek kaybolmak istediğinden emin değildi. "Onunla arkadaş olmak benim için sorun değil," diye itiraf etti. "Sadece daha fazlası için ona güvenemem."

"Anlıyorum," dedi Cade. "Ve seni yargılamıyorum. Sabah görüşürüz, Violet." Ona başıyla bir selam verdi ve yürüdü.

uzaklaştı. Bir an sonra onun Jonathan'ın yanına gittiğini ve sarhoş adamı sandalyesinden kalkıp odasına dönmesi için cesaretlendirdiğini duydu.

Kapıyı üzerlerine kapatırken Violet, Jonathan'ın sarhoşken söylediği şiirlerden birkaç satır daha yakaladı.

"Ve bu

' diye geveledi, 'beni sevmekten ve benim tarafımdan sevmekten başka bir şey düşünmeden yaşadı."

"Hadi," diye mırıldandı Cade ve sonra sessizleştiler.

Ama Violet daha sonra uzun süre bu sözleri aklından çıkaramadı. Beni sevmekten ve benim tarafımdan sevmekten başka bir düşüncesi olmadan yaşadı.

Eğer doğru hatırlıyorsa, "Annabel Lee" şiirinin berbat bir sonu vardı.

-

Ertesi sabah, saat tam dokuzda, biri Violet'in kapısını çaldı.

Beyni dönen, huzursuz sorularla doluyken cevapladı. Jonathan ve sevişme hayalleriyle dolu uykusuz bir gece geçirmişti ve bu onu huzursuz ediyordu. Kendi kendine, onun ağzını teninde hayal edip durmasının mantıklı bir nedeni olduğunu söyledi. Bir yıldan uzun süredir seks yapmamıştı ve şimdi eski sevgilisiyle takılıyordu. Bu çok mantıklıydı.

Mantıklı bir açıklama olsun ya da olmasın, hala uyanıyordu. Her sabah ağırlı ve ihtiyaç doluydu ve bugün de farklı değildi.

Yine de, Cade'in Jonathan'ı korkusundan kurtarmak için yaptığı büyük planın ne olduğunu bilmediği için muhafazakâr giyinmişti. Düz siyah bir kayak yaka kazakla birlikte pantolon ve babet giymişti. Hemen her durum için kullanışlı bir giysi olabilirdi. Yine de kapıyı açtığında Cade'in başka bir kusursuz gri takım elbise içinde orada durduğunu gördü, az mı giyinmiş diye merak etti.

"Violet," diye neşeyle selamladı onu. "Bu sabah çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, odasından çıktı ve kapının arkasından kilitlendiğinden emin oldu. Kadın Jonathan'ı görmedi ve garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradı. "Yalnız mıyız?"

"Hayır-" Cade başladı.

"Neden? Olmak mı istedin?" Köşeden, Jonathan yavaşça onlara doğru yürüdü, güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu. Cade'e kaşlarını çatarak baktı, Cade ise ona sadece kayıtsız bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Neden, hayır," dedi Violet şaşırarak. "Sadece merak ettim. Kızına ne girdi ve öldü?"

"Her şey, eğer beynim bir şeylerin yargıciysa," dedi Jonathan açıkça. "Başım beni öldürüyor."

"Bu senin kendi hatan." Adamın saçlarına bakmaktan kendini alamıyordu. Tam bir felaketti ve birkaç günlük sakal uzaması çenesini kaplıyordu. Berbat görünüyordu. A derin, derin akşamdan kalma bir karmaşa. Bu yüzden sesinin tonunu yükseltti. "Açlıktan ölüyorum. Aşağı inip bir şeyler yiyelim mi?"

Cade gülümseyerek ona kolunu uzattı ve o da tuttu. Jonathan ikisine de kaşlarını çatarak baktı.

Otelin yemek salonuna geldiklerinde, Cade oturabilmesi için onun sandalyesini çekmekte ısrar etti. Bu Jonathan'dan sert bir söz aldı. Cade'in oyunu neydi? Jonathan'ın giderek bozulan ruh halinden rahatsız görünmüyordu ama bu bir tür oyun olmalıydı. Merakla peçetesini kucağına yaydı ve adamları izledi.

Jonathan az ya da çok sandalyesine yığıldı ve elini alnına götürdü. İçeceklerini hissettiği belliydi. Cade ise neşeli ve uyanık görünüyordu.

Garson kız geldiğinde Jonathan viski sipariş etti. Kız, "Bu kadar erken servis yaptığımızdan emin değilim," dedi. Kekeledi, ona endişeyle bakıyordu.

Cade ona kaşlarını çatı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Ayık olmana ihtiyacımız var."

Jonathan ona "Siktir git," dedi ve sonra garsonu işaret etti. "Viski. Eğer viski getirirsen sana yüz dolar bahşış.

önümüzdeki iki dakika içinde."

"Evet efendim," dedi yüzü kızararak. "Başka içecek isteyen var mı?" "Portakal suyu," dedi Cade ona.

"Aynen," dedi Violet menüsünü açarken.

"Şimdi Violet, unutma, kahvaltı benden," dedi Cade ona ve kolunu okşamak için uzandı. Ona gülümsedi ve elini tutarak cesaret verici bir şekilde sıktı.

Jonathan ikisine kaşlarını çatarak baktı. Güneş gözlüklerini çıkardı ve gözleri kan çanağına dönmüş bir halde menüsünün üzerinden ona baktı. Sonra Cade'e baktı. "Kahvaltı neden senden?"

Bu iyi bir soruydu, ama Violet oynayacaktı onunla birlikte. "Teşekkür ederim, Cade. Minnettarım." Elini onun elinden çekti ve menüyü düşünüyormuş gibi yaptı.

Ama Cade neşesini kaybetmedi. "Violet'e bu projede dizginleri elime aldığım için masraflarını da üstleneceğimi söyledim."

Garson kız içkisini getirip dikkatle önüne koyarken bile Jonathan'ın gözleri kısılmıştı. O onu görmezden geldi, gözleri hala Cade'e sabitlenmişti. "Bu projeyi devralıyorum da ne demek?"

Ve şimdi Cade'in planını anlamıştı. Jonathan'ı kışkandıracaktı.

Bir yanı peçetesini masaya fırlatmak ve böyle davrandıkları için her iki adamı da tokatlamak istiyordu. Ne de olsa, O, uğruna kavga edecekleri bir nesne değildi ve Jonathan'ı kışkandırmak zaten sinirli olan bir boğayı kışkırtmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Ve ne yaptı başarmak, gerçekten mi? Yani kıskanç mıydı? Ne olmuş yani? Kendini Cade'e ya da Jonathan'a fırlatacak değildi ya. Sadece eve gitmek ve küçük sessiz hayatının dizginlerini eline almak istiyordu.

Ama kirpiklerinin arasından bakmaktan kendini alamadı. Jonathan'ın nasıl tepki vereceğini görmek için. Ve Cade'e sanki adamın kafasını koparmak istiyormuş gibi baktığında karnındaki garip, heyecanlı küçük çarpıntıya engel olamadı.

Ki bu çok saçmaydı. Jonathan'ı rahatsız etmesi neden umurundaydı ki?

Belki de vücudunda bir erkeğin ona alfa-erkek mağara adamı gibi davrandığını görmekten hoşlanan bir tür kız kemiği vardı. Ama durumu kıskırtmaya karşı koyamadı. Bu yüzden

Menüsünü biraz daha düşünür gibi yaptı ve sonra Cade'e parlak bir gülümseme verdi. "Çok tatlısın."

"Neden," diye homurdandı Jonathan, sesi boğazında düğümlenmişti, "ne kadar tatlı bu? Ne yapıyor bu?"

Cade, önüne portakal suyu koyan garsona gülümseyerek, "Violet bana durumundan bahsetti," dedi.

"Okuluna geri dönmek istediğini ama gizem çözülene kadar yanınızda kalmakla yükümlü. Siz rahatsız olduğunuz ve burada kalmaya kararlı olduğunuz için, devreye girip ona yardımcı olabileceğimi düşündüm."

Bu Jonathan'dan bir tepki aldı. Gözlerinin akı göründü ve burun delikleri alevlendi. "Cade," diye homurdandı. "Geri çekil. Çekil."

"Neden?" Cade caydırılmazdı. Jonathan'ın içkisini işaret etti. "Planlarının ne olduğu belli."

"Geri. Çekil," diye tekrarladı Jonathan, açıkça öfkeliydi. "O sadece bana yardım etmeye çalışıyor Jonathan," Violet yaraya tuz basmaktan kendini alamayarak araya girdi. "Gelmesini ben istedim. Son birkaç gündür seninle konuşmak imkânsızdı." Dehşet içinde boğazında bir düğüm oluştu.

ve aptal gibi ağlamamak için gözlerini tekrar tekrar kırpma zorunda kaldı. Yüksek sesle söyleyene kadar ne kadar stresli olduğunu fark etmemişti. "Ne yapacağımı bilemedim. Tek yaptığın içmek ve bana bağırma."

Jonathan'ın ona bakışı tam anlamıyla işkenceydi. "Violet, lütfen-"

"Hayır," dedi ve sesi titredi. Ayağa kalktı. "Bunu yapamam, tamam mı? Sonsuza kadar burada kalamam, okulda bana ihtiyaç varken olmaz. Ve burada oturup Annemin yaptığı gibi komaya girene kadar içmeni izleyeceğim. Beni bu aptal çöpçü avına zorladın."

Yapmak istediğim tek şey babamın varlığını unutmaktı. Şimdi buradayım ve ne istediğine karar vermen gerekiyor çünkü ya bu işi bitiririz ya da eve giderim." Onu fırlattı Peçeteyi masaya bıraktı, iştahı kaçmıştı. "Ben odamda olacağım."

Hışımınla uzaklaşırken arkasında Jonathan'ın alçak sesini duydu. "Lanet olsun sana, Cade."

-

Yarım saat sonra Violet bavullarını özenle yerleştirmiş, dişlerini tekrar fırçalamış ve şimdi odasında oturmuş, birinin ona neler olduğunu anlatabilmesi için telefonun çalmasını bekliyordu. Kapı çalındığında, Violet rahatlamıştı; belirsizlik içinde olmak duygusal olarak yorucuydu.

Kapıyı açtığında, Jonathan orada duruyordu. Sanki onu dik tutan tek şey kapı pervazıymış gibi ağır ağır kapı pervazına yaslandı. Mümkün olsa bile, saçları eskisinden daha kötü görünüyordu. Ciddiyetle ona baktı.

Uzun bir süre onu düşündü. "Merhaba."

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette."

Kapı pervazını itti ve davet beklemeden odasına yöneldi. Adam yatağının kenarına oturduğunda, kadın ayağını yere vurdu. "Orada oturma." Nedense Jonathan'ın herhangi bir şekilde onun yatağında olması tamamen kişisel hissettirdi.

Hiç vakit kaybetmeden öne doğru kaydı ve halının üzerine yığıldı, bacakları önünde yayıldı, sırtı yatağa yaslandı. "Bu daha mı iyi?"

"Sanırım." Violet kapı aralığından içeri baktı ama Cade'den bir iz yoktu. "Arkadaşın geliyor mu?"

Jonathan homurdandı. "Bir arkadaş. Ona siktirip gitmesini söyledim. Yüzüme güldü." Başını salladı ve kaşlarını ovuşturdu. "Herif her konuda haklı olduğunu da biliyor.

Onu buraya çağırdığınıza sevindim."

Violet kapıyı kapattı ve Jonathan'a doğru bir adım attı. Tamam, bu iyiye işaretti. Yatağın ayak ucuna oturdu ve bir anlık kararsızlıktan sonra onun yanındaki halıda oturuyordu. "Ee," dedi usulca. "Hadi konuşalım."

"Baştan başlayabilir miyiz?" Ona elini uzattı. "Merhaba. Ben Jonathan Lyons. Araba yapıyorum ve bir sürü para ve görünüşe göre insanları okumakta oldukça kötüyüm."

Ağzı eğlenerek kıvrıldı ve elini onunkinin içine koydu. "Violet DeWitt. Okul öğretmeni ve ne kadar önemsiz olursa olsun, çok uzun bir süre kin tutabilir."

Koyu renk gözleriyle ona duygulu bir bakış attı. "Küçük düşündüğünü sanmıyorum, Violet."

"Biliyorum. Ve yeni bir başlangıç yapabileceğimizi sanmıyorum."

Aramızda suları temizleyemeyeceğimiz kadar çok şey var." Kadın elindeki eline baktı ama adam hâlâ elini tutuyordu. Gerçekten de elini çekmesi gerektiği aklına geldi.

Ama yapmadı.

"Violet," dedi alçak bir sesle, gözlerini onlara dikerek ellerini birleştirdi. "On yıl önce seni kaybettiğimde en iyi arkadaşımı da kaybettim. Tüm romantik ilişkiler bir yana, onu gerçekten ama gerçekten çok özleyorum."

O aptal düğüm boğazına geri dönmüştü. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

"O zaman baştan başlayabilir miyiz? Arkadaş olarak? Geçmişte her ne yaşadıysak unutulamaz, ama biliyorum ki ve benimle ilgilenmiyorsun. Bu ne kadar acı verse de, bununla yaşayabilirim. Ama gerçekten tekrar arkadaşın olmak isterim, Violet. Lütfen. Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Yapamaz mıyım? diye düşündü ama bunu yüksek sesle söylemedi. Onun yerine teklifini düşündü. Arkadaşlık, daha fazlası değil. Babasının zarflarının gizemini çözmede ortaklar ve sonra omzunda büyük bir çip olmadan hayatına geri dönecekti.

Yapabilir mi?

Yapabilirdi.

Jonathan'a öfkelenip onu içki alemine gönderdiğinden beri, tam olarak temizlenmiş hissetmiyordu ama uzun zamandır içinde iltihaplanmasına izin verdiği yara iyileşmişti.

itirafla dağlanmıştı. Onun tepkisini görmek, belki de onun o kötü, korkunç adam olmadığını fark etmesini sağlamıştı. Onu kötü adam olarak göstermişti. Bunca zaman sonra Jonathan da en az onun kadar insandı.

Ve artık ondan nefret edemiyordu.

Bu yüzden hâlâ kendisinde kilitli olan elini sıktı.

"Arkadaşlar. Sanırım bunu yapabilirim."

Ona verdiği gülümseme parlak, yoğun ve o kadar

Jonathan'dı ki, kadının içini yeniden sızlattı. "Ben

"Arkadaşlar akşamdan kalmalığım için baş ağrısı ilaçları taşıyor mu?"

Violet ona gülümsedi. "Sadece bir daha içmeyeceğine söz verersen alırsın." Gülümsemesi soldu ve tekrar onun elini sıktı. "Beni gerçekten endişelendirdin, biliyorsun. Sırf sana kızgın olduğum için seni öldürmek istemedim. Kendine zarar verdiğini görmek."

"Biliyorum," dedi, birleşmiş ellerine bakarak. Serbest eliyle uzandı ve bir parmağını ellerinin üzerinde gezdirdi. elinin tersiyle parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Sadece... bir süre düşünmek istemedim. Canım çok yanıyordu."

Parmağının ucu teninde gezindi ve vücudunda gıdıklanma hissi yarattı. Elini çekmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Bu yüzden elini tekrar sıktı. "Yaralanan tek kişi sen değildin, biliyorsun."

Yine ona o yaralı hayvan bakışını attı. içini kemiriyor gibiydi. "Biliyorum, Violet. Tanrım, biliyorum. İçimi kemiren şeylerden biri de bu."

Peki buna ne diyebilirdi? Elini çekti parmak uçlarının teninde bıraktığı hissi düşünmemeye çalışarak bavulunu işaret etti. "Eee... çılgınca yolculuğumuza başlayacak mıyız? yine küçük bir yolculuk mu?"

"Sen hazırsan ben de hazırım."

"Um." Onun dağınık ve akşamdan kalma halini düşündü. "Lütfen bana bu sefer uçağı başkasının uçurmasına izin vereceğini söyle?"

Güldü. "Senin için bunu yapabilirim." Gülümsedi.

-

Birkaç saat sonra, Jonathan'ın kiraladığı özel jetin içindeki koltuklara yerleşiyorlardı. Violet

Jonathan, Cade'in uçağın arka tarafındaki koltuklardan birine oturduğunu ve büyük olasılıkla Jonathan ve Violet'e sohbet etmek için biraz mahremiyet sağlayabilmek için ön tarafta bir koltuk aldığını gördü.

Belki de Cade'i öldürmeyeceğine karar verdi.

Jonathan, Violet'in karşısındaki koltuğa kayarak oturdu. Bunu yaptığında ürkmedi ya da kaşlarını çatmadı. Bunun yerine ona belli belirsiz bir gülümseme verdi ve o da buna karşılık verdi.

Bu yeni bir başlangıçtı. Yeniden denedikleri için o kadar rahatlamıştı ki, yeniden denemeleri umurunda bile değildi. sadece arkadaş olmaya yemin etti. Hayatında bulabileceği her Violet parçasını kabul ederdi. Eğer kalıcı olarak arkadaşlıktan çıkarılırsa, O zaman, kız artık ona nefretle bakmadığı sürece bununla yaşayabilirdi.

Violet emniyet kemerini bağladı ve sıkılaştırdı. "Bu uçağı sen kullanmadığın için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miyim?"

Kadının giysilerini düzeltişine ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırışına uzun uzun bakmamaya çalıştı. Onu rahatsız etmek istemiyordu. Bunun yerine telefonunu çıkardı ve ekranda bir şeyler okuyormuş gibi yaptı. "Kokpitte yüzlerce saat geçirdim, Violet. Ben iyi bir pilotum."

"Evet, ama tanıdığım birinin kullanması bana garip geliyor. İsimsiz, yüz­süz bir uzmandan daha fazla yanılabilirsin."

Hafifçe gülümsedi. Daha mı hatalı? "Senin gözünde

insan olduğum için mi?"

Ürkmüş görünüyordu, bakışları onunkilere kaydı.
"Sanırım öyle."

Yüzündeki ifadeye ve yanaklarına bulaşan kızarıklığa bakılırsa, onu insan olarak düşünmekten hoşlanmıyordu. O Onu bir canavar, kendisini ve bebeklerini ortada bırakan bir pislik olarak düşünmenin kendisi için daha kolay olduğunu varsayıyordu. İçgüdüleri düşüncesiyle sıkıştı ve kusma isteği duydu.

Onu dünyanın en büyük pisliği olarak görmeye hakkı vardı. Şimdi tek yapması gereken ona sıradan bir adam olduğunu kanıtlamaktı. Gerçeği saklaması gereken sıradan bir adam.

Geçici bir arkadaşlıktan başka bir şey istemeyen bir kadına hâlâ çılgınca, vahşice aşık olduğunu.

Ama Violet'i yanında tutmak için her türlü numarayı yapardı.

"Peki şimdi nereye gidiyoruz?" Violet ellerini kucağında kavuşturmuş, bakışları yine ona odaklanmış bir halde sordu. "Söylemedin."

Onu seyrediyor, gür vücuduna, koyu renk saçlarının çenesine vuruşuna, ta ki sevdiğinden biraz daha fazla öne çıkmış kulaklarından birinin arkasına sıkıştırana kadar hayranlıkla bakıyordu. Uzun kirpikli güzel koyu kahverengi gözleri. Küçük gövdesi, uzun kirpikleriyle Saatlerce bakabileceği ve asla bıkmayacağı tamamen yuvarlak kıvrımlar.

"Jonathan?" Ona doğru parmaklarını şıklattı. "Alo?"

Gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim. Akşamdan kalma olduğum için düşünüyorum," diye yalan söyledi. Gerçeği düşünmek yerine alkolün etkisiyle dağılmış olduğunu düşünmesi onun için çok daha iyiydi.

onunla ilgili her şeyden sonsuz bir şekilde büyülenmişti.

"İşte bu yüzden uçmanı istemedim," dedi başını sallayarak. "Şimdi, nereye gidiyoruz?"

"Önce New York City," dedi. "Cade'i bırakmamız gerekiyor ve bu gece katılmam gereken bir toplantı var, kaçıramam." O gece Kardeşlik gecesiydi, sarhoşluk sersemliğiyle neredeyse unuttuğu bir şeydi bu, ama Cade'i

Şehir, programından birkaç saat ayırıp kendi zamanını da ayırabilir.

"New York City mi?" Kaşlarını çatı. "Önce günlerce sarhoş oldun, şimdi de beni oturtup Sen bir iş toplantısına katılırken seni mi bekleyecek? Bu 'Glirastes'i ne zaman avlayacağız?"

"Çok yakında," diye söz verdi Jonathan. "Söz veriyorum. Eğer bundan kurtulabilseydim, kurtulurdum. Bu haftalar öncesinden planlanmış bir şey."

Gözlerini devirdi ama yüzünde öfke yoktu. "Yani senin programın benimkinden daha mı önemli?"

"Şu anda benim için hiçbir şeyin senden daha önemli olmadığını söylediğimde bana güven." Tanrım, bu sözleri hafif ve kolay tutmaya çalışırken neredeyse boğuluyordu, böylece kız anlamayacaktı. ona karşı ürkekti. "Senden bir arkadaş olarak bana anlayış göstermeni istiyorum." Onu boğan başka bir kelime - arkadaş.

Ama işe yaradı. Başını salladı. "Pekâlâ."

Bu bir ilerlemeydi.

-

Limuzin kulübün önüne yanaştığında Jonathan, Violet'in burnunu kırıştırmasını izledi. "İşiniz bir gece kulübünde mi?"

"Öyle," diye kabul etti.

Karşılarında oturan Cade, Violet'e rahat bir gülümseme verdi. "Garip görüldüğünü biliyorum ama seni temin ederim, kadın tavlama gitmiyoruz."

"Ben öyle düşünmüyordum. Sadece . . . artık içmek yok, hepsi değil mi?" Kaşları endişeyle çatıldı ve Jonathan'a baktı.

"Bir daha içmeyeceğim," diye yemin etti ve bunda ciddiydi. Onu tahmin ettiğinden çok daha fazla endişelendirmiş olmalıydı.

Menekşesi kalbinin etrafında çelik kaplı bir zırh taşıyordu. Çünkü sevdiği insanlar tarafından pek çok kez incitilmişti. Görünüşe göre o da onu tekrar incitmişti. Bunun için, o kendini tekmelemek istedi. Daha fazla içme düşüncesi

onu zeceğini bile bile alkol almak? Aklındaki en uzak Şey buydu.

Başını salladı, açıkça huzursuzdu.

Koltuğun zerindeki eline dokunmak için uzandı, kendini tutamadı. "Birkaç saatimiz var. Arabanın yanında beni beklemeni istiyorum." Rahatça dinlenebilmesi için onu arayıp bir otel ayarlayabilirdi ama Violet'i New York'a bırakma düşüncesi onu tedirgin ediyordu. Eğer Violet'i arkasını döndüğünde, onu gitmiş bulacaktı.

"Arabada mı kalalım?" Bu fikirden hoŐlanmadıęı belliydi ve elini onunkinden çekti. "Ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum." Cüzdanını çıkardı ve

Birkaç banknotu, o itiraz edemededen avucuna tıkıŐtırdı.

"Alışverişe git. Para harca. Bir Şeyler yap. Sen limuzinin yanında kal, ben en kısa zamanda döneceğim. Söz veriyorum."

Bir süre onu izledikten sonra başını salladı ve adamın uzattığı parayı düzeltti. "Burada olacağım."

"Teşekkür ederim." Uzanıp onu tekrar öpmek istedi ama buna cesaret edemedi. Onu yakalamamak için yumruğunu sıkarak başını salladı. "Beni bekle."

Sonra Cade'i kulübe kadar takip etti.

Yıllar boyunca her hafta Kardeşlik, köhne kulübün bodrumunda toplanmıştı. Gizli toplulukları üniversitede kuruldu ve o zamandan beri devam ediyor. Mümkün olduğunca her erkek bir toplantıyı kaçırmamaya çalıŐırdı.

kardeŐlerini rahatsız etti. Jonathan, toplantılara olan eğilimi göz önüne alındığında, çoğundan daha fazla toplantı kaırdığından oldukça emindi.

başka bir görev için dünyanın uzak uçlarına koŐuyor.

Bu gece, o da aynısını yapmış olmayı diledi. Cade'le birlikte kalabalık ve gürültülü kulüpte ilerlerken bile tedirgindi.

ve arka tarafa, sonra da uzun koridordan bodruma doğru ilerledi. Hunter'ın koruması zaten oradaydı, kapıyı korumak için duruyordu ve Jonathan alışkanlıktan ona işaret verdi: iki parmağını omzuna dokundurdu ve Kolunun üzerinden dövmesinin olduğu yere kadar. Cade

aynı hareketi yaptı ve adam başını sallayarak kenara çekildi.

Sonra dumanlı bodrum katına yöneldiler, puro kokusu havaya yayılıyordu. Jonathan aşağı inerken Cade'in arkasındaki merdivenlerde, diğerlerinin mırıltısının üzerinde yüksek bir kadın sesi duyabiliyordu. "Haydi, sifonu çek! Annenizin bir düğüne ihtiyacı var!"

"Bu Gretchen olmalı," dedi Cade. "Yine."

Jonathan hiçbir şey söylemedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Hunter'ın nişanlısını bütün buluşmalarına sürüklemeye başlamasından nefret etmişti. sözde özel toplantılar. Bu durum gizlilik ruhunu oldukça zedeliyordu ama Hunter'ı caydıramazdı; eğer orada olsaydı, Gretchen orada olacaktı. Diğer erkeklerin nişanlıları ve eşleri kulüpten haberdardı ama Gretchen gibi ortaya çıkmadılar.

Eskiden poker masasında Gretchen'in yüzünü görmekten nefret ederdi. Şimdi mi? Violet hayatına geri döndüğüne göre? Anlamıştı. Bir erkeğin kadını yanına çekmek ve asla gitmesine izin vermemek istemesine neden olan o açgözlü sahiplenme duygusunu anlıyordu. Kahretsın, neredeyse Violet'i limuzinden sürükleyerek yukarı çıkarmak ve yanında götürmek istiyordu ama bu cevaplayacağından daha fazla soruya neden olacaktı.

Odaya girdiklerinde Reese purosunu ağzından çıkardı ve eliyle işaret etti. "Vay, vay, eğer bu kayıp çift. İkinizin ortaya çıkıp çıkmayacağınızı merak etmeye başlamıştık."

"İşimiz vardı," dedi Cade kolayca, her zamanki koltuğuna doğru ilerlerken.

Jonathan hiçbir şey söylemedi, kendi sandalyesine doğru ilerledi ve kendisine sunulan fişleri aldı. Masada çoktan New York'un iş dünyasının seçkinleri oturuyordu. Milyarder holding sahibi Logan Hawkings vardı. şu anda vurdumduymaz bir ifadeyle kartlarına bakıyordu. Hunter Buchanan vardı, doğu sahilinin yarısına sahip olan

bir emlak kralı. Kızıl saçlı, dağınık

Nişanlısı Gretchen şu anda Hunter'ın kucağında oturmuş, Hunter onu izlerken elindeki kartlara bakıp neşeyle kıkırdıyordu.

Aç bir hayranlık.

Masanın karşısında, aristokrat bir soyağacına sahip Avrupalı bir vikont olan Griffin Verdi ve Jonathan'ın Arkeolojik kazılarda sık sık ortak finansman sağlar. Gretchen'in maskaralıkları karşısında sadece başını sallıyordu. Onun yanında

Reese Durham, kısa süre önce evlenmiş ve aynı zamanda bir dizi gemi turu şirketi satın almış bir playboy.

Son bir yıl içinde hepsi bekârlıktan evliliğe geçmiş ya da o yöne doğru ilerliyor gibiydi. O ve Cade hariç tabii ki. Yine Violet'i düşündü ve içinden yoğun bir özlem dalgası geçti. Onun için bekârlığından seve seve vazgeçebilirdi.

"Görünüşe göre herkes burada," dedi Logan.

"Kardeşliğin bu toplantısı resmen başlamıştır."

"Fratres in prosperitatum," dediler hep bir ağızdan, kadehlerini kaldırarak. Jonathan kadeh kaldırmak için boş bir kadeh kaldırdı. Reese ona en sevdiği viskiden bir şişe teklif ettiğinde başını salladı. Normalde sadece sosyal olmak için bir kadeh içerdi ama bugün dudaklarından geçme düşüncesi iğrenç görünüyordu. Violet onu beklerken ona dokunmayacaktı.

"Evet çocuklar, bu akşamki iş menüsünde ne var?"

Gretchen kâğıt destesini eline aldı ve diğerlerinin kendisine yönelttiği bakışları görmezden gelerek karıştırmaya başladı.

"Dünya hakimiyet?"

Kimse bir şey söylemedi.

İçini çekti. "Eninde sonunda benim önümde iş konuşacaksınız. Eninde sonunda."

"Bu gece olmaz," dedi Reese ve Gretchen ona ters ters bakınca sırttı.

Jonathan sabırsızlıkla elindeki parayı yığının içine attı. "Yani bu gece iş yok mu?" O zaman toplantıya neden gelmişti? Arabasında oturan Violet'i düşündü ve onun yanında olmayı, sadece onun varlığını içmeyi arzuladı.

"Eğil oğlum," diye mırıldandı Cade. "Ona biraz nefes aldirmek sana iyi gelecektir."

Jonathan ona ters ters baktı.

"Kime bir nefes aldıralım?" Griffin onlara dönerek sordu. Cade cevap vermeden önce Jonathan, "Hiç kimse," dedi. Onun

Violet ile ilişkisi özeldi. Özel ve oldukça karışık.

Cade, Griffin'e doğru başını salladı. "Senin o güzel Güneyli dilberin nasıl? Hâlâ bir sonraki Vikontes Montagne Verdi olmaya alışmaya çalışıyor mu?"

Cade'in adamın dikkatini dağıtmak için doğru şeyi söyleyeceğine güvenin.

Griffin yüzünü buruşturup kartlarını masadan çekerken Jonathan gülümsemesini bastırdı.

"Bu hafta ziyaretçilerimiz var," dedi Griffin, sesi kısık bir şekilde. "Şehirdeki evim şu anda 'Anne ve onlar' tarafından istila edilmiş durumda. Maylee'nin düğün için bir yer seçmesine yardım ediyorlar."

"Bunu yapmaları için onlara güveniyor musun?" Reese sordu.

"Tabii ki hayır. Bu yüzden Maylee'nin her zaman yanında olması için bir düğün organizatörü tuttum. Benim sevgili Maylee'm nezaketin ta kendisidir ama giyim konusunda berbat bir zevki vardır." Griffin'in yüzünde bir an için kendinden geçmiş bir ifade belirdi, sonra başını salladı ve boğazını temizledi.

"Evet, sanki onunla zevki için evleniyorsun," dedi Gretchen homurdanarak. "Yani, evet dedi, yani onu tanıyoruz erkek zevki berbat."

Griffin, Gretchen'ın iğnelemesini duymazdan geldi.

"Artık köpeğini yüzük taşıyıcısı yapmaya çalışmadığı için çok heyecanlıyım."

Reese viskisini neredeyse masaya tükürüyordu. Diğerleri güldü ve Reese öksürmeye başlayınca Cade uzanıp omuzlarına bir tokat attı. Bu bir sır değildi.

Aralarında en son nişanlanan Griffin'di; Griffin ne kadar aristokrat ve çekingense o kadar arkadaş canlısı olan cahil güneyli bir kızla.

Jonathan yine Violet'i ve onun alaycı, çekingen gülümsemesini düşündü. Griffin'in Maylee'si gibi açık değildi. Belki de o
Bir zamanlar öyleydi ama limuzinde bekleyen Violet gardını almıştı. Sanki bir sonraki darbenin gelmesini bekliyordu ve o darbenin geleceğinden emindi.

Bunu ona yaptığı için nefret ediyordu. Kızının hemen üstünde Carpe Diem dövmesi olan vahşi kıza ne olmuştu?

Ama artık bu cevabı biliyordu. Terk edilmişti. ve sonra bebeği kaybetti. Bu onu değiştirmişti ve onu sonsuza dek kaybetmişti.

"Var mısın?"

Jonathan kartlarını görmeden onlara baktı. Akıllı hala Violet'teydi. Onunla arasını düzeltmek için her şeyini verebilirdi. Belki de arkadaş olmak doğru yolda atılmış bir adımdı.

Her şeye rağmen. Ya da belki de bencillik ediyordu ve kendini tekrar onun hayatından çıkarması, bir kanser gibi kesip atması gerekiyordu. Onun için en iyisi neydi? Bilmiyordu ama ne olursa olsun, bunu yapacaktı. Violet ve onun mutluluğu onun için önemli olan tek şeydi. Belki bir gün bunu ona gösterebilirdi.

Sert bir dirsek kolunu oydu. "Alo? Dünya'dan Johnny'ye." Reese dirseğini tekrar Jonathan'a doğru itti. "Var mısın, yok musun?"

Reese'in sırtışını görmeden gözlerini kırptırdı, sonra kartlarına baktı. Bir çift papaz. "Pas geçiyorum."

Ne de olsa katlanmak ona Violet hakkında düşünmek için daha fazla zaman kazandıracaktı.

ALTI



Birkaç saat sonra Gretchen'in ilk esnemesi çatırdadı. Jonathan bunu gruptan ayrılmak için kullandı. "Bir uçağım var

yakalamak için, çocuklar. Gelecek hafta görüşmek üzere." Fişlerini bozdurdu ve hâlâ dalgın bir halde vedalaştı. Gece çok uzun sürmüştü ama artık bitmişti ve Violet'inin yanına dönebilirdi. Merdivenleri hızla çıkararak mahzenden çıktı ve koridordan aşağı inerek hâlâ çılgın bir tempoyla çalan kulübe geri döndü.

Telefonunu cebinden çıkardı, Violet'i geri getirmesi için limuzin şoförüne mesaj atmaya hazırdı ama sokağa çıkar çıkmaz limuzinin yakınlarda park ettiğini görünce şaşırdı. Bunca zamandır orada mı bekliyorlardı? Violet'in onu beklediği düşüncesi neden içini böylesine kutsal olmayan bir sevinçle doldurmuştu? O limuzine yöneldi ve cama vurdu.

Bir çatlaktan aşağı yuvarlandı ve Violet uykulu gözlerle ona baktı. "Hepsi bitti mi?"

"Hepsi tamam," dedi.

Kadın kapıyı açtı ve o içeri girerken yana kaydı. Adam kapıyı kapatır kapatmaz, kadın ona bir kahve fincanı uzattı. "Bu senin. Hala sade mi içiyorsun?"

Yapmadı ama onun için yapacaktı. "Teşekkür ederim." Fincan kartonun içinde hâlâ sıcaktı. "Sen . . . gidip kahve mi aldın?"

"Birkaç tur kahve, aslında." Ona bir kahve verdi. yüzünü buruşturdu. "İlkini içtim ve geri döndük

ve hatta tuvalete bile gittim. Zaman geçirmek için bir şeyler içmek istedim."

"Alışverişe gitmedin mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Tabii ki hayır. İşte paranız, kahve ücreti hariç, tabii ki." Parayı ona uzattı.

Onu aldı, Violet'in onu beklemek, hatta ona bir kahve alacak kadar onu düşünmek. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Elini salladı. "Siz toplantınızdayken telefonumda biraz araştırma yaptım. Çalışabileceğimi düşündüm Sen oradayken, beni bunun için tutmuştun." "Ne öğrendin?"

"Pekâlâ." Violet kahve fincanını yakındaki bir tutucuya bıraktı ve telefonunu kaldırarak başparmağını ekranda gezdirdi. Bu küçük hareketten, Violet'in telefonunun zarif parmakları akıllı telefonunun yüzünde geziniyor, yazıyordu. "Tabii ki 'Ozymandias' ile başladım, çünkü notumda o vardı. Ama okudukça yıkılan imparatorluklar ve trajik geçmişler hakkında konuştukça, bunun bir tür örtülü kız çocuğu utandırması olup olmadığını daha çok merak ediyorum. Babamı tanıyorsam, bana bu kitabı vermesinin bir nedeni de bu olabilir.

şiiir." Ona yan gözle baktı. "Bu da beni kızdırdı, ben de farklı bir yol denedim. Bu yüzden 'Glirastes'e odaklandım. Bu bağlantının ne olduğunu bulmak fazla zaman almadı." Karnında bir beklenti belirdi. "Peki neymiş o?"

Ona sırtıırken gözleri parlıyordu. "Bir fındık faresi aşığı."

"Bir ne?" Onun yüz ifadesi karşısında kıkırdadı ve Sesinden, gülümseyişinden büyülenmişti. Tanrım, sadece onun mutluluğu bile sikini taş gibi sertleştiriyordu. Adam Ona dokunmayı, parmaklarının altındaki o yumuşak teni hissetmeyi arzuluyordu. Bunun yerine kahve fincanını daha sıkı kavradı.

"Bir fındık faresi aşığı," diye tekrarladı, hâlâ gülümseyerek. "Görünüşe göre Shelley'nin karısına taktığı lakap 'fındık faresi'ymiş ve bu yüzden

'Glirastes'i bir şaka için takma isim olarak seçti. Fındık faresi aşığı anlamına geliyor."

"Bu ilginç bir haber ama baban neden bunu işaret etsin ki?"

"Peki." Violet başını eğdi ve telefonunda tekrar gezinmeye başladı. "Mektubumdaki bazı kelimelerin diğerlerine göre daha kalın harflerle yazıldığını hatırlıyor musun? Kalın harflerin hepsini alırsam, 'on üç adım' yazıyor."

"Evet, ama neyin altında? Aramaya nereden başlayacağız?" Yine parmağını kaldırdı. "Oraya geliyorum. Evet, Görünüşe göre 'fındık faresi', Thames Nehri üzerinde bulunan Marlow adlı bir şehirde yaşadıkları dönemde Percy'nin Mary'ye taktığı bir lakaptı. Ve Marlow en çok eski bir asma köprü. Bu köprü." Cep telefonundan bir resim çıkardı ve ona uzattı.

Jonathan ondan aldı. Bir an için onun tutuşundan kalan sıcaklıkla dikkati dağıldı ve kendini köprünün fotoğrafına odaklanmaya zorladı. "Sence burada mı?"

"Başlamak için iyi bir yer," dedi ona. "Ama 'Ozymandias' ilk olarak 'Glirastes' adıyla yayımlandı ve Glirastes, 'Ozymandias' kitabının Marlow'da geçirdikleri zaman. Köprünün altını kontrol edebiliriz diye düşündüm. Yani, bir evin altında on üç basamak varsa, önce tüm seçeneklerimizi denemeden kimsenin bodrumunu yıkmamayı tercih ederim."

Ona baktı, arabanın gölgesinde o kadar güzeldi ki. "Seçeneklerimiz?" Düşüncelerindeki bu küçük değişiklik dikkatini çekti ona. Uzun zamandır bu kovalamacanın bir parçası olmak istememişti. O her seferinde ayaklarını dikti. bir şey önerdi.

Ve şimdi Violet kendi zamanında araştırma mı yapıyordu? Birlikte arama yapmaktan mı bahsediyorsunuz?

Eğildi ve dirseğiyle Reese'in daha önce ona yaptığına

benzer bir hareketle onu dürttü.

Ancak bu sefer tamamen farklı tepki verdi. Violet'in Yanındaki yumuşak vücut duyularını tahrip etti, parfümünün hafif kokusu burun deliklerini doldurdu ve vücudu

Onun dokunuşuna hemen karşılık verdi, siki sertleşti. "Bu işte birlikte olduğumuzu anladım," dedi ona. "Ne olursa olsun

Babam bunu öğrenmemizi istiyor, birlikte öğrenmemizi istiyor." "Birlikte," diye kabul etti. Kulağa hoş geliyordu.

-

Violet sandalyesinde kıpırdandı ve rahat etmeye çalıştı. Saatin geç olmasına ve özel jetteki deri koltukların görece konforuna rağmen

rahatlayamıyordu. Belki de limuzinde otururken içtiği üç fincan kahve yüzündendi. Belki de filmin bir sonraki bölümü için Londra'ya gidiyor olmalarıydı.

Çöpçü avı ve kendine rağmen heyecanlı hissediyordu.

Bunların hepsinden şüpheleniyordu ama bir de karşısında oturan çok seksi, yoğun Jonathan Lyons'u eklersek? Uyumak imkânsızdı. Tişörtünün üzerine başka bir blazer ceket giymişti.

Gömlek ve kot pantolon, aynı anda hem erkeksi hem de kendinden emin bir şekilde rahat bir etki yaratıyordu.

Üzülerek söylemeliyim ki, onun varlığından hâlâ etkileniyordu. Cinsel ilişkileri on yıl öncesine dayanıyordu ama meme uçlarının verdiği tepkiye bakılırsa, bunun daha yeni olduğunu düşünebilirdiniz.

Dün ağzını onlara dayamıştı. Elbette meme uçlarını suçlayamazdı - vücudunun geri kalanı da adil davranmazken. Bacaklarının arasında geçmeyen bir ağrı vardı ve ne zaman tıraş losyonunun kokusunu alabileceği kadar yaklaşıp teni farkındalıkla karıncalanıyordu.

Zihni en hain olanıydı, çünkü Violet gözlerini her kapadığında Jonathan'ın bedenini görüyordu onun üzerinde hareket ediyordu. Bu on dokuz yaşındaki Jonathan da değildi. Karşısında oturan adamdı.

Kaslı, gözleri dünyadan bıkmış ve aynı anda yoğun. O Üniversiteli bir genç olarak seksiydi ama yetişkin bir erkek olarak tamamen yıkıcıydı.

Ve bu onu çok huzursuz ediyordu.

Sandalyesinde tekrar kaydı.

"Uyuyamıyor musun?" Jonathan sordu ve ayağıyla koridorun karşısındaki bacağını dürttü.

Artık rol yapmanın bir anlamı yok. O Doğruldu ve çenesini elinin üzerine koydu.

"İçimden bir ses Starbucks'ın kötü bir karar olduğunu söylüyor." Yakınlığın yardımcı olmuyor. Yine de bunu yüksek sesle söylemedi. Tarafsız bir zemindeyken değil. Ama yine de adam, en az bir düzine başka yolcunun bulunduğu bir uçakta tam karşısında oturmasının boş koltuklar onu rahatsız ederdi, değil mi? Ya da o Bacaklarını açıp sanki buranın sahibiymiş gibi yayıldığında, vücudunun tüylerinin diken diken olacağını biliyordu.

Muhtemelen buranın sahibiydi. "Kahveyi fazla kaçırmışım," diye mırıldandı yeni bir tüy yumağı kollarına battığında ve onları ovaladığında.

Ona verdiği gülümseme yavaş ve muhteşemdi, bakışları tamamen ona odaklanmıştı. "Birazdan sakinleşirsin."

Nedense bu yoğun bakışın altında kendini gergin ve telaşlı hissetti. "Sanırım." Artık sadece arkadaş olmak istiyordu ama görünüşe göre vücudu - aptal, aptal vücudu - başka, arkadaşça olmayan şeylere takılmıştı.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı ve bakışları onun şehvetli ağzına gitti. Yine de rahat davranmaya çalıştı.

"Oh, um ... soru? Emin misin?"

"Sence kaç kişi olacak?"

Neden bahsettiğini bir türlü anlayamamıştı. "Kaç tane ne?"

"Mektuplar mı? Takip edilecek ipuçları?"

"Ah!" Akli birlikte yaptıkları asıl iş dışında her yerdeydi. "Genellikle dört kişi olurdu."

"Mmm. Yani iki kişiye daha bakıyoruz." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu.

Violet kendini onun ovuşturduğu uzun parmaklarına bakarken buldu. Kendi parmaklarını esnetti. Aşağı, kızım. Hâlâ Jonathan, kalbi pislik. Ama artık buna inandığından o kadar da emin değildi. "Fazla heyecanlanma," diye ağzından kaçırdı. "Bu kovalamacaların her birinin sonunda bir hayal kırıklığı olduğunu gördüm."

"Öyle bile olsa." Adam boş boş çenesini ovmaya devam etti ve kadın elini çenesinden çekme isteğine engel olmak zorunda kaldı. Bu yavaş ve düşünceli ovuşturma onu çıldırtıyordu. "Bu küçük şeyin bir anlamı olmalı ölüm sonrası oyunu. Günlüklerini sakladığı gerçeğini göz ardı etsek bile, Dr. DeWitt bir kazı alanından çalacak biri değildir."

"Sana meseleyi zaten anlatmıştım," dedi Violet, siniri bir kademe daha artarak. "Beni senin evine geri almak istiyor.

Böylece onun tüm projelerini finanse etmeye devam edeceksin. Senin karşında benim yüzüm onun ne istediğini hatırlatacak. Bunların hepsi onun daha fazla manevrası."

"Mmm. Sesin kızgın geliyor. Sana karşı pek de iyi bir baba değildi, değil mi?"

İç çekti. "Bunu şimdi mi konuşacağız?" "Şimdi olmasının nesi yanlış? Seni kendi hayatından Uyumak mı?" Kahretsin, sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi yine o ölümcül gülümsemesini ona yöneltmişti.

"Hayır," diye tersledi, sesi olması gerekenden biraz daha kabaydı. Violet sandalyesinde yeniden doğruldu.

"Ama ikimiz arasında onunla ilgili hoş anıları olan tek kişi sensin."

"O yaz ondan nefret ettiğini hatırlamıyorum-"

"O bir şanstı," diye araya girdi. Babası hakkında ne hissettiğini çok iyi biliyordu ve kimsenin ona hatırlatmasına ihtiyacı yoktu. "O zamanlar hâlâ bir şeyler yapabileceğimi düşünüyordum.

beni önemsemesini sağladım. Dersimi aldım ve bu hatayı bir daha yapmadım."

"Seni hiç önemsemediğine inanmakta güçlük çekiyorum." Jonathan sessiz bir sesle şöyle dedi. "Aslında, bunu neredeyse "Sizi kasten sevmeyen birini düşünmek imkansız."

Oturduğu yerde kıpırdandı. Ses tonundaki sıcaklığı yanlış anladığından emindi. Bu ondan kaçan kendi hayal gücüydü. "Babam sadece ve sadece tek bir kişiyi önemserdi. Kendisini. Yaptığı her şey kendi hırslarını ilerletmek içindi. İhmalkârlılığıyla annemi mahvetti."

Jonathan başını eğerek onu süzdü. "Dr. DeWitt annen hakkında hiç konuşmadı."

"Bu beni şaşırtmadı."

"Neden?"

"Peki, konuşacak ne var?" Violet başını sandalyenin arkasına yasladı ve gözleri yaşarmadan annesini düşünmeye çalıştı. Bu şaşırtıcı derecede zordu; Connie DeWitt'le ilgili aklında kalan tüm anılar depresyonu, içki içmesi ve bunun nasıl Violet'i etkiledi. "Annem yirmi, babam elli yaşındayken onunla evlenmiş. Annem onun öğrencilerinden biriydi. Hala üniversitede ders veriyordu. Genç ve güzeldi. ve ona tamamen aşıkım. O, şey ... Yaşlı bir sapıktı."

Jonathan gülmedi.

Violet omuz silkti ve devam etti. "Birkaç yıl sonra beni doğurdular ve hemen hemen ondan sonra, babam gittikçe daha ünlü oldu ve ne kadar ünlü olursa, o kadar az eve geldi. Annemi depresyona sürükledi ve ilaçlar işe yaramayınca annem kendini içkiye verdi. Her şey için ağladı." Boğazı kurudu ve karanlık odalarla dolu yalnız çocukluğunu düşündü. Annem kanepede sarhoş bir şekilde sızdığı için sessizce oturma odasına giriyordum. En azından annem uyurken ağlamıyordu. Ağlamak her şeyden daha kötüydü. "Babam birkaç ay sonra ortaya çıktı ve

Bir ya da iki gün boyunca her şey harika olurdu. Sonra kavga etmeye başlardı, annem ağlardı ve Sonra da babam kapıdan çıkar çıkmaz giderdi."

"Sanırım bu yüzden insanlara güvenmek senin için bu kadar zor."

Ona sert bir bakış attı, elleri kucağında dönüyordu. Ama Jonathan'ın bakışlarında yargılama yoktu, sitem yoktu, sadece çok büyüleyici bulduğu o hınzır yoğunluk vardı. Sanki on yıl boyunca bir kenara bıraktığı ve tekrar çözmeye karar verdiği bir bulmacaydı. Ama onun çözülme ya da kurtarılmaya ihtiyacı yoktu.

Kendi başına gayet iyiydi. "Eminim babam size bir örnek gibi görünmüştür, ama o sadece ona istediğini verebilecek insanlar. Geri kalanımız onun umurunda bile değildi."

"Hiç bilmiyordum," dedi usulca.

"Çünkü beni rahatsız ettiğini kimseye belli etmedim," diye itiraf etti Violet ve bu sözlerin kendi ağzından çıktığını duyunca şaşırdı. Kaç yıl boyunca Terapi onu bu noktaya getirmiş miydi? Violet paylaşma konusunda iyi olmadığını biliyordu. Hatta bu konuda berbattı. Etrafındaki herkesin bir gündemle peşinden gelmesini bekliyordu.

Jonathan hakkında en kötüsünü düşünmesine şaşmamalı.

Bunun doğru olmadığını bilmiyorsun, diye kendi kendini azarladı. Yine de onun günler süren içki alemini ve ona saldırdığında ne kadar üzgün olduğunu düşünmeye devam etti. İçmek

Kendini sersemletmek mutlu bir insanın yapacağı bir şey değildi. Bunu annesiyle olan deneyimlerinden biliyordu. Dünyayı unutmak için içiyordun.

Belki de bir zamanlar kendisinden çok fazla şey saklamıştı.

Belki de onun peşinden gelmemiş olması tamamen Jonathan'ın hatası değildi. Belki de duygularını yeterince açık ifade edememişti. Kahretsin, belki de yeterince açık olmamıştı.

bebek. On dokuz yaşındayken evlilik ve aile konularının etrafında dans etmek ve ardından bir not göndermek çok

açık görünüyordu.

On yıl sonra, bu sadece çocukça görünüyordu. Belki de gerçek kızı görmesi için ona yeterince uzun süre izin vermemiştir.

Tüm zırhın altında, korkmuş, yalnız, sadece içki içmeyecek ya da ortadan kaybolmayacak bir aile isteyen hamile bir genç kız.

Dudağını ısırdı. Tanrım, geçmişini düşünmekten nefret ediyordu. Violet tekrar Jonathan'a baktı. "Ee... son on yıl sana nasıl davrandı?"

"Yalnızlık çekiyorlardı."

Nedenini biliyordu. Onu özlediğini söylemişti. Bu onu rahatsız etti. Ve aynı zamanda nefessiz ve heyecanlı, hatta Olmaması gerektiğini bilmesine rağmen. Nefessiz ve heyecanlı olduğu için de kendine kızgındı. Violet bir el salladı. "Bunun dışında, yani."

"Projelerle meşguldüm. Üniversiteden mezun olduktan sonraki ilk iki yılını otomobil şirketini yeniden ayağa kaldırmakla geçirdim. Çoğunlukla yönetimde bazı değişiklikler ve yeni fikirler gerekiyordu."

"Şimdi alçakgönüllü davranıyorsun," dedi ona. Mektubu okumuştur

Time dergisi onun yaratıcı fikirlerinin ve akıllı yatırımlarının Lyons Motors'u nasıl dönüştürdüğünü ve hesaba katılması gereken bir güç haline getirdiğini anlatan makaleler yayınladı.

Omuz silkti. "Bu sadece iş. Kalbimin olduğu yer değil. Lyons Motors kendi kendini idare eder etmez seyahat etmeye başladım."

"Seyahat mi?" diye sordu, biraz hüzünlü bir ifadeyle. Bir zamanlar o da en az onun kadar seyahat etmek istemiştir.

"Nereye gittiniz?"

Adamın yüzünde gerçek bir zevk ifadesi belirdi ve kadının vücudu

bunu görmek için tepki gösterdi. "Nereye gitmedim ki?" dedi Jonathan ve onu şaşırtarak sandalyesinden kalkıp onunkinin yanındaki koltuğa oturdu. Kadın itiraz etmeye başlamıştı ki Jonathan tablet bilgisayarını çıkarıp ona seyahatlerinin fotoğraflarını göstermeye başladı.

Ve sonra, büyülenmişti.

"Macchu Picchu'ya mı gittin?" Elini tuttu, kaydırma yapamadan önce onu mevcut fotoğrafın üzerinde durdurdu

geçmişti. Parmakları onunkilerle kenetlenip sarmaş dolaş oldu, bunu fark etmemeye çalıştı.

"Ben iki kez gittim," dedi Jonathan ona. "Büyüleyici ama Galapagos ya da hatta Paskalya kadar el değmemiş değil. Ada."

Nefesi boğazında düğümlendi. "Paskalya Adası'na gittin mi?"

Başını sallayıp ona baktı ve başparmağı hâlâ onunkine dolanmış olan parmaklarından birine sürtündü. Bir kazaydı, dedi kendi kendine. "Fotoğrafları görmek ister misin?"

Başını salladı.

Elini onunkinden -neredeyse isteksizce- çekti ve fotoğrafları tekrar karıştırmaya başladı.

Sonraki birkaç saat boyunca Jonathan ona fotoğraflar gösterdi ve seyahatleriyle ilgili hikâyeler anlattı. O üniversitede okurken ve ay sonunu getirmek için boktan işlerde çalışırken, Jonathan dünyanın bir ucundan diğer ucuna seyahat ediyordu. Antarktika, Tibet, Çin Seddi, Avustralya taşrası, Tayland'daki su mağaraları, Moğolistan bozkırları ve daha birçok inanılmaz yerin fotoğrafları vardı. Her yerin bir hikâyesi vardı ve Jonathan ona detayları anlattı. İzlanda'da suyun tadının ne kadar berrak olduğunu, hiçbir atığınızı atamayacağınızı, hatta Antarktika'da insan atıkları. Göçebe halkların Asya'daki bozkırları hala nasıl geçtiklerini. Tokyo'nun günün her saatinde nasıl Noel gibi ıslıl ıslıl görüldüğünü.

Her şey harikaydı ve adamın her şeyi büyük bir coşkuyla anlatması, kızın tam orada onunla birlikte olduğunu, Büyük Set Resifi'nde şnorkelle yüzdüğünü, paraşütle atladığını hayal etmesine neden oldu.

Büyük Kanyon'un üzerinde, Antarktika'da maraton yaparken. O konuşurken omzuna sokulup resimlere bakıyor ve orada onunla birlikte olmayı, hayatı dolu dolu yaşamayı hayal ediyordu.

Yine de sonunda başı sallanmaya başladı ve esnedi. Jonathan tableti yerine koydu ama ayağa kalkmadı. "Biraz uyu Violet. Bu gece uzun bir uçuşumuz var."

"Mm, yapmalıyım. Yine de sandalye rahatsız. Kısa boylu insanlar için yapılmamış." Jonathan'a yaslanabilmek için bacaklarını altına doğru kıvrırmıştı ama o kalkar kalkmaz, sarılabileceği bir destekten yoksun kalacaktı.

"Kolumu yastık olarak kullanabilirsin. Benim için sakıncası yok." Sesi alçak ve yumuşaktı ve en az onunki kadar uykulu görünüyordu.

Violet'in aklına protesto etmek ve eğilmek geldi. pencereye ya da başka bir şeye karşı. Ama Jonathan sıcaktı ve güzel kokuyordu ve zaten oradaydı. O da hareket etmesine bile gerek yoktu, gerçekten. Sadece gözlerini kapatıp uyukladı ve Jonathan'ın güçlü kollarının işleri halletmesine izin verdi.

Ona yaslanmaması gerekiyordu ama kıpırdamadı. Hareket etmek istemedi. Uykuya dalarken, Jonathan'a gerçekten istediği şeyleri hiç sormadığı aklına geldi. ona son on yılını sormak istedim. Kız arkadaşı, karısı ya da çocuğu olup olmadığı gibi şeyler. Önemli şeyler.

Ama sonra uykuya daldı ve bunun bir önemi kalmadı.

-

Violet ona doğru kıvrılıp bir kedi yavrusu kadar güvenle uyurken Jonathan kılını bile kıpırdatmadı. Koyu renk saçları yanağına doğru uzanıyordu, o kadar parlak ve yumuşaktı ki dokunmak için can atıyordu. Ama Violet uyanmasın, vücudunu onunkine ne kadar yaklaştırdığını fark etmesin ve kendine gelmesin diye kıpırdamadı.

Onun yerine o anın tadını çıkardı. Kızın küçük bedeninin sıcak hissi onunkine değişiyordu. Yumuşak teni eline değişiyordu. Aldığı eşit nefesler, hatta küçük Başını biraz arkaya yatırdığında çıkardığı küçük horultu. Hepsini sevdi.

Bu geceki konuşmalarını düşündü. Onun gözlerindeki özlemi görmek ona zor gelmişti.

ona seyahatlerinin fotoğraflarını gösterdi. Babasıyla yaptığı seyahatlerin fotoğraflarını göstermekten kaçınmıştı, onun ruh halini bozmak istemiyordu. Bunun yerine ona kişisel seyahatlerini gösteriyordu; arkadaşlarıyla, ailesiyle ve bazen de tek başına dünyanın dört bir yanına yaptığı seyahatleri. Ona göre bunlar macerayı temsil ediyordu. Ona göre ise bunlar sadece dikkat dağıtıcı şeylerdi; acı veren yalnızlığını ve Violet'e duyduğu özlemi düşünmesini engellemeye çalışan başka bir oyalanma.

Ama artık yalnız değildi. O buradaydı ve onun yanına kıvrılmıştı. Kalbi o kadar dolu hissediyordu ki zevkten patlayabilir.

DeWitt'i ve zarflarını düşündü. Bunlardan dört tur. Şanslıysa beş. Bu yeterli bir zaman değildi. Asla yeterli zaman olmayacaktı. İşleri uzatmanın bir yolunu bulmalı, onunla geçireceği zamanı Violet mümkün olduğunca uzun süre dayanır. Tabii ki onun şüphelerini çekmeden.

Uykusunda içini çekti ve onun koluna gömüldü, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Jonathan büyük bir cesaretle boştaki eliyle uzandı ve kadının alnındaki bir tutam siyah saç nazikçe taradı. Kız kıpırdamadı, uyumaya devam etti.

Violet'i yanında tutmak için bunu uzatmanın bir yolu varsa, bunu yapardı. Her şeyi yapardı.

YEDİ



T burası Higginson Parkı," dedi Violet, internette bulduğu turizm sitesini okurken. Parmakları parkın üzerinde

tabletten yüzeyi. "Sanırım olmamız gereken yer burası." "Kulağa hoş geliyor," dedi Jonathan, taksiyi işaret ederek

Şoför. High Street'te durduklarında adama para teklif etti. "Burada bekleyin, kısa süre sonra döneceğiz."

Taksiden indiler ve birlikte parka doğru yola çıktılar. Violet heyecandan neredeyse titriyordu. Babasının mektuplarından biri için heyecanlanmak aptalca görünüyordu ama burada, Birleşik Krallık'taydı ve iki yüz yıllık bir köprünün altında babasına ait bir ipucu aramak üzereydi.

ölümünden sonra geride bırakmıştı. Bu konuda biraz tedirgin olmamak için bir heykel olması gerekirdi.

Uçak yolculuğunda Jonathan'la ilgili daha erotik rüyalar gördüğü ve uyandığında elini Jonathan'ın kalçasında bulduğu gerçeğiyle birleştiginde? Evet. Bu onun sinirlerine yardımcı olmadı

Herhangi bir şey.

Violet saçlarını bir kulağının arkasına doğru düzeltti ve Jonathan'ı görmezden gelip çevresine odaklanmaya karar verdi.

Her yerde ağaçlar, çiçekler ve yeşillikler vardı. Sabahın erken saatleriydi ve gökyüzü kapalı ve griydi. Arazinin üzerinde hafif bir sis vardı ve yollardan birinin üzerinde Thames yazan dekoratif bir tabela görebiliyordu

Yaya yolu. Yolu işaret etti ve Jonathan başıyla onayladı. Yolun aşağısında birkaç satıcı vardı ve Violet esnemesini

bastırdı. Belki onu bulduktan sonra

Babamın zarfı, yakındaki bir kafeye gidip onu uyandıracak bir şeyler alabilirler.

Nehre yaklaştıklarında, birkaç ördek vaklayarak onlara doğru yüzdüler. Ördekler yürürken onları takip etmeye devam edince Violet gülerek, "Aman Tanrım," dedi. "Sanırım bir sadaka bekliyorlar."

"Sakız istemedikleri sürece onlara verecek bir şeyim yok."

Tekrar güldü ve bir tutam saçını daha kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Jonathan'ın ona doğru attığı yoğun, neredeyse aç bakışını gördüğünde kahkahası kesildi. Tanrım, birlikte arkadaş olarak takılabileceklerini nasıl düşünebilmişti ki? Jonathan bir kadınla nasıl arkadaş olunacağını bilmiyordu. Tek bildiği onu gözleriyle yutmaktı.

Şu anda yaptığı gibi.

Bakışlarını kaçırarak ileriye doğru deneysel bir adım daha attı ve ördekler yanında yüzmeye devam etti.

"Dikkatlerini dağıtacak bir şeyler bulmalıyız," dedi ona. Ve sana. "Yakındaki bir kafeye gidip bir şeyler içmek ister misin?"

Yiyecek bir şeyler?"

"Sanırım yapabilirim," dedi yavaşça. "Sen de bir şey istiyor musun?"

"Bu çok hoş olur," dedi ona gülümseyerek. "Üç şekerli, ekstra kremalı?"

Başını salladı ve patikadan aşağı doğru koşmaya başladı. durduğu yerin tam tersi yönde. Onun gidişini izledi, ceketinin içindeki omuzlarının hatlarına ve kışının kot pantolonunun arkasını nasıl doldurduğuna hayranlıkla baktı. Lanet olsun sana

Kendini küçümseyen bir sırtısla, göbeği ve kel bir noktası olmadığını düşündü. Sonra döndü ve yürüdü elinde sıkıca tuttuğu tabletle Marlow Köprüsü'ne doğru ilerliyor.

Patikayı takip ederek kısa süre sonra köprüye geldi ve tuğlaların arasına yerleştirilmiş bir levhaya doğru ilerledi. Kendine rağmen. Marlow Asma Köprüsü, tasarımcısının adıyla birlikte yazıyordu. Taradı ama orada

"Ozymandias "tan, Percy Shelley'den hiç söz edilmiyordu ve biraz şüphe duydu. Ya boşa kürek çekiyorlarsa? Babası köprüünün altından on üç adım atmalarını istememişti herhalde?

Ne de olsa, alttaki on üç basamak hemen hemen doğrudan suya açılıyordu. Violet vaklayan ördeklere baktı. bir sadaka için can atıyorlardı.

Sonra omuz silkti ve çimenli bankta oturup topuklu ayakkabılarının bileklerindeki tokaları çözdü. Ondan sonra Şaşırtıcı bir şekilde uyandığında kendini öğretmen kıyafetleriyle "zırhlandırmıştı". Diz hizasında yün bir etek, uzun kollu ağırbaşlı bir hırka ve alçak, bantlı topuklu ayakkabılar içinde kendini normal, kontrollü, dikkatli hali gibi hissediyordu. Kendi kendine, şu anda olduğu kadın buydu, dedi. Bir zamanlar Uzun zaman önce duygusal gözlü bir kolej çocuğuna aşık olmuştum.

Ördek filosu vaklayarak Violet'ten uzaklaştı ve başını kaldırdığında Jonathan'ın elinde iki kahve ve küçük kahverengi bir çantayla döndüğünü gördü. Violet ilk ayakkabısını çıkarırken Jonathan kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne yapıyorsun? Violet?"

"Suya girmeye hazırlanıyorum."

Yakınlarda bir kaz korna çaldı.

Yüzünde niyetli bir ifade ile ona baktı. "Hava soğuk. Bunu yapan ben olmalıyım."

"Soğuk," diye onayladı Violet, elleri diğer ayakkabısına gitti ve kayışları üzerinde çalıştı. "Ama bizi bu kovalamacaya gönderen de babam, yani içeri girecek olan benim."

Violet, adamın uzun bir süre sessiz kaldığını, şüphesiz yeni bir argüman geliştirdiğini düşündü. Adam teslim olduğunda şaşırdı. "Pekâlâ," dedi Jonathan. "Sadece dikkatli ol."

"Yapacağım," dedi ve diğer ayakkabısını kıyıya fırlattı. "Ördekleri beslemen ve onları benden uzak tutman gerekecek," dedi ve ona baktı.

Nefesi boğazından kaçtı.

Jonathan'ın yoğun bakışları yüzünden bacaklarına kaymıştı ve elleri kahveleri öyle sıkı kavıyordu ki parmak eklemlerinin beyazlığını görebiliyordu. Düşüncesizce setin üzerine yaydığı çoraplı bacaklarına bakarken gözlerindeki ifade saf bir şehvetti. Kot pantolonunun ağ kısmında belirgin bir şişkinlik vardı.

Oh.

Violet yanakları kızararak arkasını döndü ve Bir ayakkabı aldı ve zarif tokalarından biriyle oynuyormuş gibi yaptı. Jonathan onun nehir kıyısında ayakkabılarını çıkardığını görünce tahrik oldu. Dehşete düşmüş olmalıydı. Gerçekten dehşete düşmeliydi.

Bunun yerine, bacaklarının arasında eski, tanıdık bir ağrının başladığını hissetti. Nefes alış veriş hızlandı ve ayakkabıyı yere bırakıp akla gelebilecek en kötü şeyi yaptı.

Güzel, tatlı, ağırbaşlı eteğini kalçalarının üst kısmına kadar sıyırdı ve bir kalçasını büyük bir dikkatle yavaşça bacağından aşağı yuvarlamaya başladı. İzlemek istiyordu, değil mi? Ona görecek bir şey verecekti.

Onun kendisini soyunurken izleyeceği düşüncesi nefesini kesmişti.

Çok yavaş bir şekilde çorabı kalçasından aşağı yuvarladı. Parmakları dizine değdi ve dudağını ısırdı, tereddüt etti ve sonra aşağı doğru devam ederek çorabı baldırından aşağı doğru yavaşça çekti. Ayağını kavislendirdi ve bacağını havaya kaldırıp çorabı dikkatlice çekerken parmak uçlarını gösterdi.

çorabını çıkar. "Ben girersem sorun olmaz.

Suya giriyorsun, değil mi?" diye sordu boğuk bir sesle, çorabı çimlerin üzerine koyarken.

Cevap vermeyince, başını çevirip baktı.

Jonathan'ın çenesi sabitti, ağzının çizgileri sert ve düzdü. Gözlerinde daha önce pek çok kez gördüğü o karanlık, dumanlı bakış olmasaydı öfkeli görünebilirdi.

İnanılmaz derecede tahrik olmuştu.

Ve birden Violet kendini ateşle oynuyormuş gibi hissetti. Ne yapıyordu ki? Jonathan'ın onun çoraplarını çıkarırkenki görüntüsünden tahrik olup olmaması neden umurundaydı? Tanrım, delirmiş miydi? Violet birden kendini tekmelemek istedi. Onu arkadaş olarak tutmanın yolu bu değildi. bölge. Bu sadece ona sahip olamayacağı şeylerle işkence etmesiydi.

Bu onun için oldukça sınıfsızdı.

Kazlardan biri aynı fikirdeymiş gibi tekrar korna çaldı.

Kendine kızan Violet diğer çorabını da çekiştirdi, mümkün olduğunca cinsellikten uzak bir şekilde bacağından aşağı itti. Her iki bacağı da çıplak kaldığında ayağa kalktı ve kıyıda durdu. Başlangıçta hırkasını çıkarmayı planlamıştı, böylece Jonathan'ın altında cimri bir kaşkorse dışında hiçbir şey giymemesine nasıl tepki verdiğini görebilecekti, ama aniden inanılmaz aptalca bir fikir gibi görünüyordu. Neydi o? Düşünüyor muydun? Violet kaşlarını çattı ve düğmelerini ilikledi.

hırkamı yukarı kaldırdım. "Ben işimi bitirene kadar kahvemi tut, tamam mı?"

"Elbette," dedi o alçak, ateşli sesiyle.

İçini bir ürperti kapladı. Onları görmezden geldi, onu görmezden geldi. Eteğini fırçalayarak suyun kenarına doğru ilerledi. "On üç adım kaldı, değil mi?"

"On üç," diye gergin bir şekilde kabul etti. "Dikkatli ol."

Violet dikkatinin dağılmasına sevinerek, "İyi olacağım," diye onu temin etti. Parmak uçlarında kenara doğru yürüdü. Kıyıdan suyun ne kadar derin olduğunu söylemek zordu ama bir köprü vardı, bu da derin olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Violet bir ayağını salladı ve diğerini suya daldırarak ne kadar derin olduğunu anlamaya çalıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde sadece baldırına kadar gelmişti. "Vay canına. O kadar da derin değilmiş. Belki de nehir şu anda alçaktadır." Bir adım daha attı ve ıslanmayacağı belli olduğu için yukarı kaldırdığı eteğini indirdi. Bir adım daha attı ve arkasını dönüp Jonathan'a baktı. "Sence köprüden on üç adım mı, yoksa suya doğru on üç adım mı?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Eh," dedi Violet ve ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Etrafta dolanmaktan başka yapacak bir şey yok ve

"Ayaklarımla bir şey yaparım o zaman."

"Buyurun," dedi Jonathan. "Ben kıyıda kahve ve keklerle bekliyor olacağım."

"Canavar," diye alay etti, kendini biraz daha rahat hissediyordu. Küçük striptizini ona karşı kullanıyormuş gibi görünmüyordu, ki bu iyi bir şeydi. "Eğer o kekleri çıkarırsan, ördeklere dikkat et. O ekmeğe ulaşmak için kolunu çiğneyeceklerinden şüpheleniyorum." Şu anda bile onun yanında geziniyor, onu görmezden geliyorlardı.

"Keklerimi senin için saklayacağım," dedi ve Sesinde tekrar eğlence vardı. Güzel. Bunu duyunca rahatladı.

Violet nehrin çamurlu dibi boyunca ilerledi, Yavaşça hareket ediyor ve ayak parmaklarıyla etrafı yokluyordu. Su soğuk ama sığırdı ve bir şeyin üzerine basıp onu kaçırmak istemediği için acele etmedi. O derinleştikçe biraz daha ilerledi ve sonunda eteğini biraz daha yukarı sıyırdı. Nehrin karşısında küçük bir mezarlık ve bir kilise vardı.

yanlış taraf. Bunun bir anlamı var mıydı? Shelley gömüldü mü? ve yanlış yere mi bakıyorlardı? Artık burada olduklarına göre, ipucu son derece belirsiz görünüyordu.

"Nasıl gidiyor?" Jonathan bir süre sonra seslendi.

"Yok bir şey," dedi ve arkasını dönüp bir iki adım ilerledikten sonra geldiği yöne, bankaya doğru geri döndü. Elindeki kahveyi yudumlayan adama baktı. onu izledi. "Gönüllü olmak için bu kadar acele etmemem gerektiğini düşünmeye başladım. Kahve oldukça güzel görünüyor."

"Oldukça güzel," dedi Jonathan. "Ama haksız bir zevk almayacağıma söz veriyorum."

Sırtarak başını salladı. "Sence burada gömülü bir tür kutu var mıdır? Ya birileri tarafından ve akıntıya mı kapıldık? O zaman ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," dedi Jonathan. "Onu bulmamız birkaç haftamızı alabilir."

"Bu oldukça kasvetli bir düşünce."

"Öyle mi?" Sesi bu fikirden hiç hoşlanmamış gibi çıkmıyordu.

Ve bu onu meraklandırdı. Yine de merakını kendine sakladı ve aşağı yukarı yürümeye devam etti. nehir kıyısı. Kıyıdan on üç adım atmayı denedi. Köprünün tabanından on üç adım atmayı denedi. O küçük adımlar denedi. Büyük adımları denedi. Ama ayaklarının altındaki tek şey çamurlu nehir çamuruydu. Köprünün kapladığı nehir kıyısının her santimetresinde ileri geri gitti ve Bütün bunlardan bir şey çıkmayınca tekrar Jonathan'a baktı.

"Hiçbir şey alamıyorum," dedi ona. "Çamurdan başka bir şey yok. Karşı kıyıyı deneyelim mi?"

"Yapabiliriz," dedi ayağa kalkarak. "Köprüden geçmek ister misin?"

"Aslında yeterince sığ olduğundan eminim," diye söze başladı, nehrin ortasına doğru ilerleyerek, "benim yüzmem için içinden-"

Ayağı temas etmedi ve tüm vücudu suyun altına girdi.

Kısa ve korkutucu bir an için Violet'in dünyası sudan başka bir şey yoktu. Bir erkek sesinin adını haykırdığını duydu, ses bulanıktı. Sonra ayakları yere değdi, sadece bir adım aşağı indi ve nefes nefese kalarak tekrar yukarı itti.

Başı su yüzeyine çıktı ve gözlerinden akan suyu iterek öfkeyle sıçradı.

Bir an sonra, iki güçlü el onu yakaladı ve iri bir erkek bedenine doğru çekildi. "Violet! İyi misin?"

Gözlerindeki nehir suyunu kırıştırdı ve Jonathan'ı tam karşısında görünce şaşırdı. Onu kurtarmak için suya girmişti, kot pantolonu dizine kadar ıslanmıştı ve o da oldukça

ayakkabılarını hala giydiğinden emin olmak için. "I . . . Sanırım iyiyim," dedi zayıf bir sesle. "Sadece şaşırdım."

"Tanrım, ödümü kopardın," dedi bir ses tonuyla. gürültülü bir sesle, parmakları kollarında sıkıca. Sanki sadece ona dokunarak kazağındaki suyun bir kısmını çıkarmaya çalışıyordu. Bunun zihnindeki görüntüsü onu kıkırdattı. "Hiç komik değil," diye tersledi Jonathan.

"Biraz komik," diye itiraf etti, hâlâ kıkırdıyordu. Kendine gülmek zorundaydı. Komikti. "Bir sonraki adıma dikkat et. Çok zor."

Homurdandı. "Neye takıldın? Kilitli bir kutu mu?"

"Önemli bir şey değil. Sadece bir çukura bastım, hepsi bu. Ayağımı kaybettim ve dibe battım." Şimdi bile kendini aptal gibi hissediyordu. Nehir o kadar da derin değildi ve o bir şekilde kendini suya batırmayı başarmıştı. Harika gidiyorsun, Violet. "Ne yazık ki kilitli kutu yok."

"Her neyse, artık aramayı bıraktık." Onu kendine doğru çekti, kıyıya doğru çekmeye başlarken kolları koruyucu bir şekilde ona sarıldı.

Gerçi biraz eli ağır davranıyordu, Violet şikâyet etmiyordu. Giysileri vücuduna yapıştıyordu ve şimdi sabah hafif soğuktan fena halde soğuğa dönmüştü ve sıcak olan tek şey Jonathan'ın onunkine bastıran iri bedeniydi. Kumaşın göğüslerine ıslak bir şekilde yapışmasını görmezden geldi. "Kendi başıma yürüyebilirim."

"Belli ki yapamazsın."

"Jonathan-"

"Violet, beni seni kıyıya geri taşımak zorunda bırakma," diye uyardı.

"Oh, lütfen. İstesen de yapamazsın."

Ona baktı ve meydan okuyan bir bakış attı. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Sadece gördüğüm gibi söylüyorum."

Jonathan tek kelime etmeden eğildi ve onu dizlerinin arkasından tutarak kollarının arasına aldı. Kadın bir korkudan ciyakladı ve suda ilerlerken omuzlarına yapıştı. "Düşeceğiz!"

"Seni düşürmeyeceğim," dedi ona. "Kıpırdamayı kes."

Her yere su akıtıyordu ve Jonathan onu düşürecek diye çok korkuyordu. O narin bir kız değildi.

artık ergen değildi. Artık bir yetişkinin kıvrımlarına ve bir yetişkinin Ben & Jerry's bağımlılığına sahipti. Ama onu yere sermiyordu, bu yüzden gözlerini sıkıca kapadı ve en iyisini umdu.

Birkaç dakika sonra onun adımlarının değiştiğini hissetti ve aşağı baktığında Jonathan'ın kıyıya ulaştığını gördü. Kot pantolonundan ve spor ayakkabılarından aşağı su süzülüyordu.

Her adımda ezildi. Adam durdu ve kızın ayaklarını yavaşça kaldırıma indirerek ona kendini beğenmiş bir bakış attı. "Ağır değilsin, biliyorsun."

O sadece gözlerini devirdi. "Sen Beyaz Atlı Prens değilsin, biliyorsun."

Yüzündeki alaycı ifade kayboldu ve yerini hızla kibarlıkla maskelenen bir acı ifadesine bıraktı.

Kendini bir pislik gibi hissetti. "Beyaz Atlı Prens" yorumunu alaycı bir şekilde yapmıştı, onu bayılma koltuğuna ihtiyacı olan bir prenses gibi taşımaya atıfta bulunuyordu. O da

Görünüşe göre yanlış anlamış. Bu yüzden göğüslerini saklamak için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bankta titredi. "Şimdi ne yapacağız? Diğer tarafı denemek ister misin?"

"Ceketimi al," dedi ona, ceketini çıkararak.

"Üşümüyor musun?"

"Ben iyiyim," dedi kaba bir şekilde, o itiraz edemedi ceketini omuzlarına itti.

İyi değildi. Bu, "iyi" olan bir adamın ses tonu değildi ama onunla tartışmak istemedi. Kollarını adamın ceketinin kollarından geçirdi, en azından fazla dik meme uçlarını saklayabildiği için minnettardı.

"Teşekkürler."

"Köprüyü geçelim ve diğer tarafı deneyelim. Bu sefer keşfi ben yapacağım."

Yüzünü ona çevirdi ama itiraz etmedi. O yapmamıştı kendisi bir şey bulamadı. Belki o daha iyisini bulabilirdi.

ondan daha şanslı.

Ayakkabılarını ve çoraplarını topladı ve onu takip etti.
Kahve fincanlarını aldılar - içindikiler

Jonathan onun peşinden nehre daldığında döküldü.

-Violet da kederle onunkini kokladı. Ördekler

yere düşer düşmez kağıt torbaya saldırdı,

ve ondan geriye parçalar ve kırıntılardan başka bir şey kalmamıştı. "Kahvaltı için bu kadarı fazla," dedi hafif bir sesle.

önceki rahat ruh hallerini geri kazanırlar.

Jonathan cevap vermedi, sadece bir elini sırtına koydu ve onu köprüye doğru yönlendirdi.

Violet kendi kendine iç çekti ve onun kendisini yönlendirmesine izin verdi.

Köprünün yaya yolu olarak belirlenmiş bölgesine henüz adım atmışlardı ki Jonathan onun yanında kaskatı kesildi.

"Ne oldu?" diye sordu ona, merakla.

Adam ona baktı, gözleri kızın nabzını hızlandıracak şekilde parlıyordu. "Mektubun altında on üç adım yazıyordu, değil mi?"

"Öyle oldu."

"Ya bir virgül olsaydı?"

"Bir virgül," diye yineledi, takip etmedi. O da gözlerindeki o çapkın bakışla dikkati dağıldı. Oh, Tanrım.

Bu bakış ona anılarını verdi. Aynı bakıştı.

ona bir bakış atmıştı. Her zaman söz veren bu bakışı görene kadar bekle.

çok iyi şeyler verdi.

Onun yanında seks hakkında düşünmeyi gerçekten ama gerçekten bırakması gerekiyordu.

"On üç adım," dedi Jonathan, "virgül, altında."

Farkına vardı. On üç adım aşağıda. O arkalarından asma köprünün başlangıcına baktı. "Oradan on üç basamak var, sence?"

Jonathan çoktan geri dönmeye başlamıştı, onun dönüşünü izledi ve sonra yüksek sesle saymaya başladı. Onu geçti ve durakladı. "On üç." Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve

kafasını köprünün kenarından uzattı. Bir an sonra eğildi ve tüm gövdesi kenarın üzerinden geçti.

"Jonathan, dikkatli ol," diye uyardı, adam vücudunu daha da yana çevirip göremediği bir şeye uzanırken.

"Anladım," diye seslendi ve birkaç dakika sonra bir zarfı havaya kaldırdı.

Violet ciyakladı ve olduğu yerde dans etti; kendini tutamadı. "Buldun! Onu sen buldun! Jonathan, sen bir dahisin!"

Kalçalarının üzerine oturmuş, sanki bir ödül kazanmış gibi ona sırtıyordu ve Violet yumruklarını sıkarak zorunda kaldı.

Yanına gidip yüzüne kocaman mutlu bir öpücük kondurmaktan kendini alamadı. Onun bu kadar kolay bulabilmesine huysuzlanması gerekirdi ama bulduğu için çok heyecanlanmıştı. Sanki bir takım gibiydiler.

Yürüme yolunda onun yanına oturdu ve Etraflarında manevra yapmak zorunda kalan insanlara baktı ve elindeki zarfı çevirirken omzunun üzerinden baktı. Düşündüğünden daha büyüktü ve ince bir plastik tabakayla tamamen kapatılmıştı. Zarfın dışı sadeydi ama ön yüzünde babasının el yazısıyla yazılmış kendi adını ve Jonathan'ın adını görebiliyordu.

Bunu görmek onu derinden etkiledi. Babası onu buraya yerleştirirken ne düşünüyordu? Amacı neydi? Mühürlü zarfa baktı, keşke babasını biraz olsun anlayabilseydim diye düşündü. Ama ölümünde bile onun için anlaşılmazdı.

Jonathan zarfı ona uzattı. "Bu onuru yaşamak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Onu sen buldun. Sen aç. Bu adil görünüyor."

Ona bir sırtış fırlattı ve sonra plastiği yırttı. zarfı kaplıyordu. Zarfı çekip çıkardı ve bir parmağını balmumu mührün altına soktu, sonra da içine uzandı.

SEKİZ



J Onathan plastik kılıfın içinden, her biri kendi mührünü taşıyan, tanıdık iki sararmış zarf çıkardı. Birinde Violet'in adı yazılıydı, diğerinde ise Jonathan'ın. O tuttu zarfını ona uzattı ve tereddüt ettiğinde nazikçe, "Neden önce seninkini açmıyorsun?" dedi.

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. Bu sadece başka bir ipucuydu. Gergin olmak için bir neden yoktu. Bu sadece babasının oyunlarından biriydi ve yine tatmin edici olmayan bir ipucuna ve sonunda tatmin edici olmayan bir ödüle götürecekti. Violet, Jonathan'ın elinden zarfı aldı ve balmumu mührü yırtarak açtı, ardından içindeki mektubu çıkardı. Metnin satırlarını taradı ve sonra okumaya başladı Yüksek sesle oku.

"Dön, talih, çevir çarkını ve alçalt kibirlileri; Güneş, fırtına ve bulutlar arasında çevir vahşi çarkını; Çarkını ve seni ne severiz ne de nefret ederiz.

Dön, talih, çevir çarkını gülümseyerek ya da kaşlarını çatarak; O vahşi çarkla ne aşağı ne yukarı gideriz;
Hazinemiz az, ama yüreklerimiz büyük.

Gülümseyin ve biz de gülümseyelim, birçok ülkenin lordları; Kaşlarını çat ve biz gülümseyelim, kendi ellerimizin efendileri; Çünkü insan insandır ve kaderinin efendisidir.

Çevir, çevir çarkını bakan kalabalığın üstünde;

Çarkın ve sen buluttaki gölgeleriz; Çarkını ve seni ne severiz ne de nefret ederiz."

Violet okumayı bitirdi ve kaşlarını çattı. "Nedir bu şiir takıntısı?"

"Bir zamanlar şiiri severdin. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Belki de bu yüzden mesajlarınız için şiirler seçiyordur."

Doğru, şiiri severdi ... bir zamanlar, belki. Romantik ve aptal olduğu zamanlar. Gerçekler yüzüne tokat gibi çarptığında tüm ilgisini kaybetmişti. Jonathan'ın zekice yorumunu görmezden gelerek mektubu tekrar taradı ve ipucu aradı. "Daha önceki gibi bir ipucu göremiyorum.

Şiirin kendi anlamında bir mesaj olmalı.

Ya öyle, ya da seninkinde mesaj var ve benimki sadece tüy." Ona doğru baktı. "Bu şiiri tanıdın mı?"

Jonathan mektubu ondan aldı ve üzerinde düşündü. Bir süre durakladıktan sonra başını salladı. "Belli belirsiz tanıdık geliyor ama kimin yazdığını bilmiyorum."

"Bunu internette araştırabiliriz," diyerek mektubu geri aldı ve dikkatlice katladı. "Seninki ne diyor?"

Zarfını açtı ve küçük bir kıkırdama duyuldu.

"Ne?" Çok hevesli görünmeden onun omzunun üzerinden bakmaya çalıştı.

Ona mektubu uzattı. Kadın mektubu aldı ve içindekileri taradı. İki basit kelimeden oluşuyordu: Kallista Oteli.

Violet'in nefesi kesildi. "Kallista mı?" Santorini'de geçirdikleri o meşum yaz boyunca Jonathan'la birlikte kaldıkları oteldi bu.

"Biliyorum. Aklıma hemen Akrotiri kazısı geldi. Babanın bizi oraya götürmesinin bir nedeni olmalı."

Boğazı kuruyan Violet uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Geri dönmek istemiyordu.

Santorini'ye, Jonathan'la aşık oldukları o büyölü adaya.

Ama görünüşe göre babası onu onları geri getirdi. Bu sadece geçmişî yüzlerine vurmak ve Jonathan'a Violet ile olan bağlantısını hatırlatmak için miydi?

Elbette daha kolay yollar vardı; babasının projeleri söz konusu olduğunda Jonathan'ın cömert olduğunu biliyordu. Tek yapması gereken istemektir ve Jonathan çek defterini çıkarırdı. Peki neden bu? Neden onları oraya gönderdi?

"İyi misin?" diye sordu, eli kızın kolunu titretecek şekilde aşağıya doğru fırçaladı.

Başını temizlemek istercesine salladı ve mektubu ona geri verdi.

"Solgun görünüyorsun," dedi sert bir sesle. Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Gel."

"Ben iyiyim," dedi sinirli bir şekilde, adamın elini iterek.

"İyi değilsin," diye ısrar etti ve ona elini uzattı tekrar. "Bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin ver, Violet. Solgunsun ve titriyorsun. Bunu görmek hoşuma gitmiyor." Sesi yumuşadı. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

Adamın sesindeki yoğunluk karşısında tüyleri diken diken oldu ve başını kaldırıp ona baktı. Gözlerindeki o odaklanma geri gelmişti.

Her şeyi tüketen o yakıcı ihtiyaç. O da titriyordu ama mektup yüzünden değil. Jonathan yüzünden. Çünkü hâlâ ondan etkileniyordu ve ne yapacağını bilmiyordu ve babasının onları gönderdiği her yer, on yıl önceki o talihsiz aşkı yeniden alevlendirmelerini sağlamak için tasarlanmış gibiydi.

Ama Jonathan Lyons'a artık daha fazla direnemezdi. on yıl önce yapabiliyordu. Titreyen elini onunkine koyarak, kendisini dik tutmasına izin verdi. Onu gereğinden biraz daha uzun süre kendisine doğru tutsa da şikâyet etmedi.

Bir kolunu omuzlarına dolayıp onu kolunun altına çektiğinde itiraz etmedi. Hoşuna gitmişti. Tanrı yardımcısı olsun, hoşuna gitmişti.

"Gel," dedi nazikçe. "Sana biraz kahve ve kahvaltı getirelim, sonra da konuşuruz."

Onu yeşil, çimenli parka doğru götürdü. Güneş dışarı çıkıyordu ve sis dağılmıştı ama hava hâlâ serindi ve Jonathan'ın ceketinin içinde hâlâ titriyordu. Jonathan onu en yakın kahvehaneye götürdü ve bir sandalyeye oturttu. pencerenin yanındaki masaya. "Buraya oturun, size yiyecek ve içecek bir şeyler getireyim."

İtiraz etmeliydi, gerçekten. Güçlü, kimseye ihtiyacı olmayan Violet gibi davranmalı ve kendi lanet kahvaltısını sipariş etmeliydi. Bunun yerine masada titredi ve Jonathan ona yemek ve sıcak bir içecek sipariş ederken içinde şiir olan zarfını tuttu.

Bırak seninle ben ilgileneyim, diye ısrar etmişti. Violet başkalarının kontrolü ele almasına izin verme konusunda iyi değildi. İnsanlara güvenmek zordu.

kendi refahınızı onların ellerine bırakacak kadar Violet kendi başının çaresine bakmaya alışkındı. Bunu çocukken de yapmıştı, özellikle de annesi krizlerinden birindeyken.

Depresif nöbetler geçirdi ve bunu kendini terk edilmiş ve hamile bulduğunda bir yetişkin olarak yaptı.

Ama Jonathan iki fincan sıcak kahve ve iki lezzetli, taze kekle döndüğünde, ona minnettar oldu. Jonathan'ın parmaklarıyla yanağını okşamasına ve ıslak saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırmasına aldırmadı bile.

"Dudakların mavi," dedi ona o sert, onaylamayan sesiyle. "İç."

Başını salladı ve kahveyi dudaklarına götürdü. Kahve Haşlama sıcaklığında ve son derece lezzetliydi. Birkaç yudum daha aldıktan sonra ona tereddütlü bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

Kızın önüne bir muffin koydu. "Sen de ye. Kırılansın."

O mu? Kırılğan mı? Bu gurur vericiydi. Ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve Violet çöreğin bir köşesini koparıp ağzına attı. Limonlu haşhaşlı. En sevdiği. Onunla ilgili tüm bu şeyleri nasıl hatırlıyordu?

"Şimdi daha iyi misin?"

Başını salladı, hâlâ çiğniyordu.

Yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi ve sandalyesinde rahatladı, duruşu gevşedi. Onun ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. "İyi misin?" diye sordu, alaycı bir tavırla. sesinde.

"Sadece seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

Violet üzgün olmadığını söylemek istedi. Gerçekten değil. O iyiydi. Ama bu yalan olurdu. Üzgündü. "Sadece hissediyorum ..."

"Manipüle mi edildi?" diye tahmin etti.

Başını salladı ve çöreğiyle oynadı. "Birlikte çalışmamız gerektiğinden emin olmak için her birimize mesajlar ve şimdi bizi Santorini'ye geri gönderiyor . . ." Sesi şöyle kesildi

anılar onu sardı. Hatırlamak istediği bir zaman değildi. O zamanlar çok mutluydu ... çok aptaldı.

"Seni böyle perişan görmek hoşuma gitmiyor, Violet," dedi Jonathan. "İster inan ister inanma, senin huzurun benim için son derece önemli."

Cevap vermedi. Sadece kahvesini yudumladı ve düşündü.

"Eve gitmek istiyor musun, Violet?" Jonathan'ın sesi gerilim doluydu, yüzü okunamıyordu. Sanki Violet'in cevabını bekliyormuş gibi elini masaya dayamıştı.

Öyle mi yaptı? Birkaç gün önce olsa evet der ve Jonathan bir sonraki nefesini alamadan bavullarını hazırlardı. Ama bu sabahtan önceydi.

çorabını çıkarırken onu böyle açık ve bariz bir ihtiyaçla izlemişti. Ve bu, arkadaşlık yemini etmelerinden önceydi.

Ve bu, bir bebek olduğunu duyduktan sonra kendini sersemletene kadar içmeden önceydi.

Şimdi Violet ne düşüneceğini bilmiyordu. Tek bildiği Jonathan konusunda kendini savunmasız ve kafası karışık hissettiğiydi. Ondan nefret ettiğinde dünyası çok daha kolay olmuştu.

Ama sarhoşken aşk şiirlerinden alıntı yapan bir adamdan nefret etmek zordu.

Violet ellerini fincanın sıcak kartonuna sardı. "Kalmamı ister misin Jonathan?"

"Dürüstçe söyleyebilirim ki hayatımda daha fazlasını istemedim." Memnun bir sıcaklık yanaklarını kızarttı ve başını salladı,

sonra kahve fincanını yere bıraktı. "O zaman kalacağım."

Uzun zamandır yumruk yaptığı eli büküldü ve Sonra düşüncesizce uzandı ve kızın ellerinden birini tuttu. "Teşekkür ederim."

Adam tekrar çekilmeden önce başparmağının elinin arkasını okşar gibi sıyırdığına yemin edebilirdi.

-

İki saat sonra tekrar havaalanındaydılar ve bir kez daha küçük jetin içindeydiler. Violet uçuşta rahat edebilmek için bir çift yoga pantolonu ve uzun kollu bir tunik giymişti. Saçları havayla kurutulduğu için dalgalıydı ama o sadece kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve görmezden geldi. Nedense Jonathan'ın yanında kendini hiç çirkin hissetmemişti. Jonathan'ın ona sanki bir parçasıymış gibi baktığını düşünürsek, hissetmesi imkânsızdı. En sevdiğim cheesecake.

Pencere kenarı bir koltuk seçtiğinde ve Jonathan da onunkinin hemen yanındaki koltuğu seçtiğinde o da şaşırmadı. Bu kabinin geri kalanının boş olması önemli değildi. Uçuş zamanı Jonathan'la özel zaman geçirmek gibi geliyordu ve belki kendisi de biraz deliydi ama Onunla yalnız kaldığım zamanlar.

Londra'nın kalabalık sokaklarını geride bıraktıklarında uçağın penceresinden dışarı özlemle baktı. "Bir gün o şehri keşfetmeyi çok isterim."

Jonathan onun yanında donakaldı. "Arkanı dönmek ister misin?"

"Ne?" Kadın adama baktı ama adam ciddiye. Violet güldü ve başını salladı. "Hayır, hayır. Yapmamız gereken Santorini'ye gidelim. Sadece söylüyordum. Londra'ya hiç gitmedim."

"Bir şey söylemeliydin," dedi Jonathan ona. "Senin için kalabilirdim."

Bunu söyleme şeklinin tüm vücudunu karıncalandırması ne tuhaftı. "Bu senin seyahatin Jonathan, benim değil. Ben sadece senin kiralık asistanınım, unuttun mu?"

"Sen asla sadece bir şey değilsin, Violet."

Oturduğu yerde kıpırdandı, onun sözlerine verdiği tepkiden biraz rahatsız olduğunu hissetti. O olmamalıydı Bunu söylediğinde çok heyecanlandı.

Heyecanlanmamalıydı. "Yani," dedi hafifçe. "Görünüşe göre sadece sen, ben ve uçaktaki önümüzdeki altı saat."

"Yorgun musun? Uyumak ister misin?"

"Biraz yorgunum," diye itiraf etti. Bu sabah olmasına rağmen Günün ortasında esnemelerini bastırıyordu. Seyahat etmek insandan çok şey götürüyordu ve buna ek olarak Violet son bir haftadır duygusal bir roller coaster'a binmiş gibi hissediyordu.

"Gerekirse kolumu yastık olarak kullan," diyerek tablet bilgisayarını çıkardı.

Ona iki kez söylemesine gerek yoktu. Nedense ona dokunabilmek için can atıyordu. Belki de bunun nedeni Çocukken sevgiye o kadar aç büyümüştü ki her iki ebeveyni de, ilişkilerinde ters yöne gittiğini söyledi.

Violet bir yapışkan olduğunu rahatlıkla itiraf etti. Dokunmayı severdi, sevgi gösterilerini severdi ve Bir insana güvenebildiğinde her türlü fiziksel temasa bayılırdı. Ne yazık ki ilişkileri çok az ve çok uzaktı. Ama şimdi Jonathan ve o yeniden arkadaş olduklarına göre, sarılmak için kendini güvende hissediyordu.

Ve iyi bir kucaklaşmayı severdi.

Violet kollarını adamın pazularına doladı ve çenesini adamın omzuna yaslayarak, adam bir arama motoru açmaya başladığında ona baktı. "Neye bakıyorsun?"

"Şiirinizi araştırayım dedim. Yazarın kim olduğuna bakayım. Belki de orada Marlow Köprüsü gibi yakalamamız gereken bir bağlantı vardır."

"Mmm. İyi fikir."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Teşekkür ederim Violet."

Neden onun iltifatına bu kadar şaşırmış ve memnun olmuştu? O kadar da kötü biri değildi, değil mi? Parmakları onun kolunu boş boş okşadı. "Tanrım, bu kadar kaba olduğuma göre

'İyi fikir' demem seni heyecanlandırdıysa etrafta dolaş."

"Hiç de değil. Ben sadece ... Benden nefret ettiğini sanıyordum." Onun

Etkileyici yüzü ciddi, gözleri ruhani bir şekilde karanlıktı.

"Ah, Jonathan," dedi usulca ve onun kolunu okşadı.

Oldukça güzel kaslı kolunu. "Senden nefret etmiyorum.

Nefret etmiyorum.

artık."

"Bebekten haberim yoktu." Önüne baktı, sanki ona bakamıyordu. Sesi ciddi ve yaralıydı. "Eğer bilseydim, dünyadaki hiçbir şey beni senin yanına gelmekten alıkoyamazdı. Yemin ederim."

Ama sana bir not bıraktım, diye itiraz etmek istedi, ama tuttu o acı sözleri susturdu. Jonathan sıkı sıkıya babasının pençesine düşmüştü ve yaşlı adamın ne kadar manipülatör olduğunu ondan daha iyi kim bilebilirdi? Bu yüzden sadece kolunu sıktı. "Sana inanıyorum."

Garip bir şekilde öyle oldu. Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez, kaybettiği bebeği ve terk edilmesini kızgınlık duymadan, sadece üzüntü duyarak düşünebildi. Jonathan'ın yüzündeki hayal kırıklığı ve keder, aslında onun yaşadığı acıya acımasına neden olmuştu. En azından buna alışmak için on yılı vardı. Onun için tazeydi ve Bunu şimdi yüzüne vurmak çocukça görünüyordu.

Böylece onun dikkatini dağıttı. Kasıtlı olarak göğsünü adamın koluna sürttü, eğildi ve ona meraklı bir bakış attı. "Şiirim mi?"

Gözleri donuk bir ifadeye büründü ve sonra kendini zihinsel bir sarsıntıdan geçirir gibi oldu. "Elbette."

Parmakları

tablet üzerinde dans etti ve onun birkaç cümle yazmasını izledi. "Ah. İşte başlıyoruz. Lord Tennyson. Şiirin adı 'Idylls of the King; Song from the Marriage of

Geraint.'" Bir süre daha okumaya devam etti ve Boğazından tiksinti dolu bir ses çıktı. "Görünüşe göre Kral Arthur'un şövalyelerinden biri hakkında bir şiir ve evliliği yırtılmış

Yalanlarla parçalanmış. Lanet olsun. Baban piçin teki."

Violet kendini tutamadı; kıkırdadı. Çok hoşnutsuz görünüyordu.

Kızın gülmesi üzerine Jonathan ona ekşi bir bakış attı, tüm vücudu öfkeyle gerilmişti. "Sence babanın bundan çıkarmamızı istediği mesaj bu mu?"

"Umarım öyle değildir," dedi Violet, ağzı hala eğlenerek seğiriyordu. "Kendini Arthur'un şövalyelerinden biri olarak mı görüyorsun?"

Omuzları biraz gevşedi ve kadın koluna bir yatıştırıcı bir ovma. "Sanırım bu biraz zorlama oldu, evet. O zaman buradaki mesaj nedir?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Violet. "Lord Tennyson'ın kendisiyle ilgili bir şey mi?"

Bir süre daha tablete dokundu, okudu ve Sonunda başını salladı. "Adamın renkli bir hayatı vardı ama Santorini'yle bir bağlantısı olduğunu sanmıyorum." Ona doğru baktı. "İpucumun bizimle ilgili olduğunu hissediyorum. Aşağılayıcı bir şekilde olmadığı sürece şiirle nasıl bir bağ kuracağımızdan emin değilim."

Violet, "Babamın mezarın ötesinden birkaç iğneleme yapmasını yadırgamazdım," dedi. "Merak etme. Bu konuda çok fazla, gerçekten. Eminim bir şeyler olacaktır. Santorini'ye vardığımızda bu bizim için apaçık ortada olacak. Köprüyü çözdünüz, eminim bundan sonraki kısmı da çözeceksiniz."

Dalgınca başını salladı ve çenesini ovuşturdu, hâlâ tabletindeki bilgilere bakıyordu. Bir endişe çizgisi alını kırıştı.

Nedense bu endişeyi orada görmekten hoşlanmıyordu. "Konu şiirden açılmışken, daha fazlasını biliyor musun?"

"Daha fazla şiir mi?" diye sordu ona, dikkati dağılmış bir halde. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni tanıdığımda bir şiir tutkunu olduğunu hatırlamıyorum. daha önce," diye alay etti. "Yanlış hatırlamıyorsam, İngilizce yan dalı olan bendim."

Tableti koyarken ağzı yarım bir gülümsemeyle çarpıktı. uzaklaştı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak dikkatini Violet'e odakladı. "Biz ayrıldıktan sonra İngiliz dili hakkında fikirlerim değişti. Sonunda İngiliz Şiiri üzerine yan dal yaptım,

Aslında. İşletme okuyorum. Garip bir kombinasyon."

"Söyleyeceğim." Yine de büyülenmişti. İş ve ... şiir? Bunu o mu etkilemişti? Ona daha yakın olmak istediği için mi şiiri sevmeye başlamıştı? Violet'in

Kalbim sıkıştı. "Bana bir şeyler okuyabilir misin?" "Şiir mi?"

"Hayır, New York Yankees'in başlangıç kadrosu." Gözlerini devirdi. "Tabii ki şiir."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Düşünerek çenesini ovuşturdu ve sonra gözleri parlayarak ona döndü. "Biraz daha Shelley'e ne dersin?"

Omuz silkti. "Sorun değil. Vur bana."

"İnsanları şiirle 'vurmazsınız'. Onları bilgeliğiniz ve öğrendiklerinizle hayrete düşürüyorsunuz." Kaşlarını ona doğru salladı.

Violet güldü ve başını salladı. "Vur artık bana!"

Boğazını temizlemek için büyük bir gösteri yaptı ve Violet gülmekten kendini alamadı. Sonra ona sırtarak usulca okumaya başladı.

"Çeşmeler nehirle karışır, Ve
nehirler okyanusla;
Cennetin rüzgarları sonsuza dek
tatlı bir duyguyla karışır;
Dünyada hiçbir şey tek
değildir; Her şey ilahi bir
kanunla
Tek bir ruhta buluşup
kaynaşalım- Ben neden seninle
olmayayım?

Bak, dağlar öpüşüyor göklerde, Ve
dalgalar birbirini kucaklıyor; Hiçbir
kardeş çiçek affedilemez
Eğer kardeşini küçümserse;
Ve güneş ışığı toprağı sarar, Ve ay
ışıkları denizi öper;- Bütün bu tatlı
işlerin ne değeri var, Eğer beni
öpmezsen?"

Violet'in nefesi boğazında düğümlendi. Her satırı,
doğrudan Violet'e bakarak, acı verici bir şefkatle
okumuştı.

Gözlerindeki bakışı, sözlerindeki yumuşak okşayışı yanlış
anlamak mümkün değildi. Kalbi çırpındı ve içi
Onu özliyordu, bir zamanlar, her şey değişmeden ve
cehenneme dönmeden önce sahip oldukları şeyi.

Elini adamın yanağına götürdü ve parmaklarının tersiyle
adamın çenesinin kıvrımlarını nazikçe okşadı, adamın
güzelliğine, yoğunluğuna, gözlerinde yanan ona olan
aşkına hayran kaldı.

Ve bunu tekrar yaşamak istiyordu. Hem de çok. Yine de
bundan çok korkuyordu. Ya ona tekrar aşık olursa?
ve onu eskisinden daha çok mu incitti? Bununla başa çıkamazdı.

Ama yine de ona dokunmadan duramıyordu. Parmakları onun
çenesinin altına değdi ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

Jonathan'ın gözlerindeki bakış ihtiyaçtan buğulanmıştı.
"Bütün bu tatlı işlerin ne değeri var?" diye fısıldadı,
eğilerek. "Eğer beni öpmezsen?"

Bunun cevabını bir bilse. Onu öptü.

DOKUZ



Eğer bu bir rüyaysa, Jonathan uyanmak istemedi.

Violet, onun Violet'i, uçakta yanına sokulmuş, o aşkını anlatırken yumuşak gözlerle ona bakıyordu ona şiir söyledi. Sonra çenesine dokunmuş ve onu kendine doğru çekmişti. Ve inanılmaz bir şekilde onu öpmüştü.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde hızlıca gezdirmekten fazlası değildi ama yeterliydi. Kız geri çekilmeyince, adam inisiyatifi ele aldı. Eğer onun da kendisini öpmesini bekliyorsa, o da

fırsatın kaçmasına izin vermezdi. Dudaklarını Violet'in dudaklarından ayırdı, dili Violet'in ağzının yumuşak dikişlerine değdi. Violet'in ağzının onunkine karşı açılması ve dile getirilmemiş isteğini kabul etmesi onu şaşırttı.

Jonathan bir iniltiyle döndü ve bir elini onun ensesine kaydırды, öpücüğü derinleştirirken onu kendine doğru tuttu. Dili kızınkine doğru kaydı ve kız hatırladığı kadar lezzetli, yumuşak ve harikaydı. Ve o zaman olduğu gibi şimdi de şiddetle öpüyordu. Violet arkasına yaslanıp Bir öpücüğün değerini biliyordu; dili onunkine değişiyor, dudakları onunkini okşuyor ve kız şiddetli küçük sesler çıkarıyordu

Dilinin her darbesinde boğazının arkasındaki zevk, sanki lezzetli bir yemeği tadıyormuş gibi. Bu onun aletini dayanılmaz derecede sertleştirdi ve ona olan arzusu daha da arttı.

Adam kızın ağzından çekildi ve kız protesto eden bir sesle gözlerini kapattı. Bu küçük yalvarmaya karşı koyamayan Jonathan, onun yumuşak dudaklarını öpmeye ve kemirmeye devam etti.

üst dudak. Seni seviyorum, demek istedi ona. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim.

Ama bunu tekrar söylemenin onu korkutup kaçıracağını biliyordu.

Aklı başına geldiğinde muhtemelen bu andan pişmanlık duyacak, bunu bir zayıflık olarak görecekti. Onu yanında tutmak, yaptığı her şeyin, aldığı her nefesin tamamen ona ait olduğunu bilmesini sağlamak için bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

Jonathan'ın dişleri onun alt dudağını çekiştirdi ve başının onun hareketlerine uyarak nasıl eğildiğini fark etti, gözleri mutluluktan kapalıydı. Bu hoşuna gitmişti. Onun kendinden geçmesini izlemeye devam etmek istiyordu. Elleri sanki sevgiye açmış gibi ona yapışmıştı ve bu ona umut veriyordu. "Seni memnun etmeme izin ver, Violet," dedi.

ağızına doğru fısıldadı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne-ne-"

İtirazını bir başka ateşli öpücükle susturdu. "Bunu yapmama izin ver, Violet. Daha fazla bir şey istemeyeceğim. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Boğazından küçük bir inilti daha yükseldi. Kirpikleri titredi ama onu itmedi. Onun yerine, parmaklarının ensesindeki saçlarını kazdığını hissetti.

Ona daha sıkı sarılıyordu.

Muzaffer Jonathan ağızını onun çenesine bastırdı ve yumuşak tenine hızlı, umutsuz öpücükler kondurmaya başladı. Tanrım, çok güzeldi. Onu oksijen gibi arzuluyordu. Şu anda onun yüzünde olan o mutlu ifadeyi özlemle bekliyordu. Rüyalarına giriyor, başka bir kadın görmesini imkânsız hale getiriyordu. Violet hâlâ aklını meşgul ederken olmazdı.

Boğazını kemirdi, yumuşak dudaklarını yaladı ve ısırıldı. onu itmesini, arkadaşlarının böyle yapmadığını söyleyerek itiraz etmesini bekliyordu. Ama o sadece inledi ve ona sarıldı ve kendi zevk iniltisine karşı koymak zorunda kaldı. Onun dokunuşundan zevk alıyordu.

O anda bunu onun için o kadar iyi yapacağına ve daha fazlası için geri geleceğine yemin etti. Bu sefer, her şey

onunla ilgili olacaktı. Onu memnun etmek. Yüzünün
aydınlanmasını izlemek

coşku. Onun kollarında titrediğini hissetmek. Bu onun için yeterli bir tatmin olacaktı.

Ve kendisi için hiçbir şey almayacaktı. Çünkü orada Dünyada hiçbir şey Violet'in kirpiklerinin onun dokunuşuna verdiği yumuşak tepkiyle kıyaslanamazdı. Hiçbir şey onu titretmek kadar zevk verecek bir şey yapamazdı.

Onu yüzünden ve boynundan öpmekten daha fazlasını yapmak istiyordu. Yüzünü onun bacaklarının arasına gömdüğü bir görüntü zihnine hücum etti ve tepkisini ısırarak geri almak zorunda kaldı. Eğer bu Violet'le ilgiliyse, o da bunu istemeliydi. Onu öpmeli ve yalvarıncaya kadar okşamalıydı.

Ve Menekşe'sinin kendisine dokunulmasını her şeyden çok sevdiğini hatırladı.

Jonathan bir elini onun kolunda aşağı yukarı gezdirdi, küçük bedenini elinin altında hissetmekten keyif alıyordu. Kızın üzerinde bir Altındaki yumuşak teni hissedebilmek için yırtmak istediği uzun kollu triko üstünü, ama onu takip edecekti. Eli omzunun üzerinden geçti ve ensesini okşadı.

Yanıt olarak inledi, bedenini Jonathan'ın kollarında daha da yakınlaştırırken bile başı geriye eğildi. "Jonathan," diye nefes aldı.

Tanrım, onun adının dudaklarında çınlamasına bayılıyordu. "Buradayım," diye mırıldandı usulca, ellerini onun üzerinde gezdirerek Giyinik bir şekilde, sırtından aşağıya doğru okşayarak ve sonra kalçasının üzerinden geçerek.

"Ellerin inanılmaz hissettiriyor," dedi ona. "Neden bu kadar inanılmaz hissediyorsun?"

"Çünkü sana nasıl dokunulmasından hoşlandığını biliyorum," dedi kulağını ısırarak. "Vücudun ne kadar iyi olduğumu hatırlıyor senin için olabilir."

Ona karşı ürperdi. Bir an için onu çok zorladığından endişelendi, ama sonra ağzı boynuna yaslandı ve neredeyse onun kucağına süründü. "Dokun bana."

"Üstünü çıkar," dedi ona. "O zaman her yerine dokunabilirim."

Kadın bir an tereddüt etti ve adamın kalbi güm güm atarak onu uyardı. Onu kaybetmiş miydi? Ama o sadece gözlerini açtı ve ona şaşkın bir bakış attı. "Ne ... ne hakkında ..." Dudaklarını yaladı. "Biri görecek mi?"

"Violet, tatlım, otuz bin fitteyiz. Bu jette sen, ben ve pilottan başka kimse yok ve o da kokpitten çıkıyor. Tamamen yalnızız." O akşam ilk kez, başlarında bir görevli olmadan uçmayı tercih ettikleri için şükretti. Gerçekten sadece o ve Violet küçük jetin arkasındaydı ve bu durumdan sonuna kadar yararlanmak niyetindeydi.

Dudaklarını tekrar yaladı, sandalyesinde arkasına yaslandı, güzel yüzünde kararsızlık vardı. "Eğer eminsen ..."

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," dedi ona, parmak eklemlerinin arkasını çenesinin tatlı inatçı kıvrımına sürterek. "Asla."

"Bana dokunmaya devam etmeni istiyorum," diye itiraf ederek ona uzandı.

Bu sefer onu kucağına sürükledi ve Aralarındaki kolçağı sandalyeye doğru kaldırdı. Kadın hevesle adamın kollarına girdi, elleri adamın omuzlarında ve kalçalarında onunkine binmişti. Aleti kadının bacaklarının arasına yerleşti ve boğazından kaçan iniltiye engel olamadı. Kontrolü elinde tutması gerekiyordu; bu onunla ilgiliydi, kendisiyle değil.

Ama sanki bunu duymak hoşuna gidiyormuş gibi verdiği yanıt karşısında kucağında küçük bir kıpırdanma oldu. Eli gömleğinin önünden aşağı kayarak adamın kaslarına bastırdı. "Bunu benim için çıkarır mısın? Sana bakmak istiyorum."

Ona bakmak mı istiyordu? "Eğer bu sana zevk verecekse," dedi Jonathan.

Başını salladı, gözlerindeki ifade hevesli ve açtı.

Sandalyeye dik bir şekilde oturdu ve Violet dikkatlice

manevra yapıp tişörtü başının üzerine çekerken ona sarıldı

onu kucağından indirmeden. Sonra tekrar arkasına yaslandı ve onu kendine doğru çekti.

Elleri göğsüne gitti, kaslarına bastırdı ve bir zevk iç çekışı yaptı. "Kesinlikle yaptın çok güzel oldu," diye nefes aldı, parmakları adamın göğüs kaslarında geziniyordu. "Oh, adamım."

Onun kendisini keşfetmesine izin verdi, sözünü kesip dikkatini dağıtmamak için sessiz kaldı.

"Ve çok da sıcak," diye mırıldandı, parmakları onun teninde gezinirken. Adamın bronz tenine karşı solgun görünüyordu, keskin bir ona hayatlarının farklı yollarını hatırlatan zıtlık almıştı. Jonathan şiddetle, Violet'in de onun kadar bronzlaşmış olması gerektiğini düşündü. Maceralarında onun yanında olmalıydı, bir sınıfa hapsolmuş değil.

Kadının elini avucunun içinde kavrayarak avucunu ağzına götürdü ve ortasından öptü. "Çıplak tenin benimkine değseydi daha da sıcak olurdum."

Kadın titredi, koyu renk kirpikleri yeniden dalgalandı. Adam Dudağını ısırmasını izledi, karar verdi ve sonra yoğun sevinciyle, gür kıvrımlarını gizleyen vücut maskesi tunik üstünün eteklerine uzandı. "Eskisi kadar egzersiz yapmıyorum.

Son on yılda senin kadar çok."

"Umurumda değil," dedi ona. Umurunda bile değildi. Şişman ve şişko da olsa -ki değildi- onun için yine de muhteşem olacaktı çünkü onun Violet'iydi. "Seni görmek istiyorum. Her şeyini. Seni tenime bastırmak istiyorum."

Sözleri karşısında gözleri irileşti ve soğukkanlılığını kaybettiği için zihinsel olarak kendine lanet okudu. Belki de biraz fazla

Bu ifadede çok sertti.

Ama eğilip onu tekrar öptü ve sonra yavaşça üstünü başından çekti, dağınık saçları Çenesine doğru çırpınıyor ve orada kıvrılıyor.

Sonra sutyeni ve yoga pantolonundan başka bir şey giymeden ona sarıldı.

Sütyeni düz beyazdı. Muhtemelen sıkıcı olduğunu düşünmüştür.

Ama o sıkıcı sutyeni seviyordu. Çok sevdi, çünkü

ona, bir dolap dolusu eşyası olan bir kadın olmadığını söyledi. Aşıklara eziyet etmek için tasarlanmış iç çamaşırları. Onun tek sevgilisi olmak istiyordu. Onun yumuşak tenine dokunacak, kıvrımlarının kendisine baskı yaptığını hissedecek tek kişi olmak istiyordu. Bu yüzden kullanılabilir bir askıyı çekiştirdi ve sonra parmağını sütyen kabının dikişi boyunca gezdirdi. "Çıkar şunu."

Tekrar titredi ve adam onun tüylerinin diken diken oluşunu, göğüs uçlarının dikleşmesini izledi. Nefesi keskin, kısa, küçük soluklarla geliyordu. Yavaşça, elleri arkasına uzandı ve tokenin çıkardığı sesi duydu. Dolgun göğüslerinin üzerindeki sıkı kumaş gevşiyor ve sonra öne doğru düşüyor.

Sonra omuzlarını silkti ve bir kenara fırlattı. Violet başını geriye attı ve yarı çıplak ve meydan okurcasına onun kucağına oturdu, sanki vücudundaki değişiklikler hakkında bir şeyler söylemesi için ona meydan okuyordu.

Violet hiçbir zaman zayıf olmamıştı. Genç kızlık dönemlerinde bile vücudu olgunlaşma eğilimindeydi. Bu değişmemişti; göğüsleri eskisinden daha dolgundu, karnı biraz daha yuvarlaktı, kalçaları biraz daha dolgundu, poposu sıkı bir elmadan çok, yürüdüğünde onunla alay eden sulu, zıplayan bir çift kıvrıma benziyordu. Ama o artık

Tamamen ve bütünüyle muhteşemdi. Meme uçları hatırladığı o koyu pembeydi, hâlâ kalkıktı ve ağzı ve parmakları için yalvaran küçük, sıkı halkalar halindeydi. Göğüsleri dolgun ve ağırdı, göğsünün her hızlı inip kalkışında yer değiştiriyordu ve beli kalçalarına doğru yayılmadan önce sivriliyordu.

Müstehcen derecede muhteşemdi.

Jonathan ona saygıyla, "O kadar güzelsin ki nefesimi kesiyorsun," dedi.

Onun kendisine karşı titreyişini izledi, parmakları kollarının alt kısmını kazıyordu. "Bu ... bu başka bir şiir değil, değil mi?"

"O benim," dedi açık açık. "Seninle konuşuyorum. Sen muhteşem." Bakışları onu yuttu, kabaran göğüslerini ve

Gergin meme uçları, pürüzsüz ten. "Sana dokunabilir miyim, Violet?"

Parmakları boynuna gitti, saçlarıyla oynadı. "Bana biraz daha şiir söyler misin?"

"Ne istersen," diye kabul etti. Onu ele geçirebilmek için her şeyi yapardı.

"Bu hoşuma giderdi."

Bir şeyler düşünmeye çalışarak beynini zorladı. Aklına o ana uygun bir şey geldi. Normalde bu tür şeyler için keskin bir hafızası vardı ama Violet ile

Ona yaslanmıştı, göğüsleri ellerinin birkaç santim uzağındaydı, konsantre olmak zordu. Yine de zihinsel olarak en sevdiği şairler listesini gözden geçirdi. Kişisel favorisi Frost değildi. Romantik anlara pek eğilimi yoktu.

Aklına birkaç aşk şiiri geldi, ama eğer başlarsa Menekşe'ye aşk yemini ederek -ne kadar şiirsel olursa olsun- yine sıvışıp giderdi. John'un iğrenç bir şiirinin ilk birkaç dizesi

Üniversitede ezberlediği Wilmot aklına geldi ve konuşmaya başladı. "'Çıplak yatıyordu, özlemime sarılmıştı Kollarımda,'" diye başladı, sesi boğuktu. Bir sonraki satır "Aşkla doldum" olacaktı ama o bunu değiştirdi. "Ben şehvetle doldum, o ise tüm cazibesıyla."

Adam okumaya başladığında gözleri parladı, bakışlarında hayranlık vardı.

Jonathan bir sonraki kıtayı okurken eli yavaş ve kasıtlı hareketlerle kızın kolunda ve omzunda gezindi.

"İkisi de eşit derecede istekli ateşten ilham alıyor, nezaketle eriyor, arzuyla alevleniyor. Kollar, bacaklar, dudaklar yakın Beni kucaklıyor, göğsüne bastırıyor ve yüzüne doğru emiyor."

Violet'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve tatlı ve saf bir sesle güldü. Gülüşüyle birlikte göğüsleri de sallanmaya başladı ve adamın bu muhteşem manzara karşısında bir an için nutku tutuldu. "Beni yüzüne mi emiyor'?"

Kıkırdayarak yineledi. "Bu mu şiirsel olması gerekmiyor muydu?"

"Öyle," dedi, kendi yüzünde de hafif bir gülümseme vardı. Bakışlarını o muhteşem göğüslerden ayırmaya

çalıştı ve

başarısız oldu. "Bu aynı zamanda 'amcık' kelimesinin kullanıldığı bildiğim tek şiir."

"Amcık mı? Gerçekten mi? Nasıl?"

"Sabırlı ol güzelim," dedi kaşlarını şakacı bir şekilde sallayarak.

Kadın homurdandı ve başını eğerek ona eğlenerek baktı. "Sabırlı olmaya çalışacağım."

"Baştan çıkarıcı anımı bölüyorsun," diye onu azarladı.

"Baştan çıkarıcı mı? İnsanları yüzünüze doğru çekmekten bahsettiğinizde bunun baştan çıkarıcı olması mı gerekiyordu?"

"Daha iyi olacak, söz veriyorum."

Daha fazla gülmemek için dudağını ısırarak başını salladı. "Gülmemek için elimden geleni yapacağım o zaman."

"İstediğin kadar gül," dedi ona. "Göğüslerinin çok cazip bir şekilde zıplamasını sağlıyor." Kız onun sözleri karşısında nefesini tuttu ve adam kızın gözlerindeki yumuşak arzunun geri döndüğünü görmekten memnun oldu. Adamın eli kadının beline gitti ve yumuşak tenini okşadı ve onun titrediğini hissetti. "Devam edeyim mi?" "Lütfen," diye fısıldadı, tüm kahkahalar kayboldu, yerini İhtiyaca göre.

Parmakları kızın omzunu okşadı ve sonra ağzının kıvrımına dokunmak için hareket etti. "Onun çevik "dil," diye alçak sesle devam etti, "aşkın daha az şimşeği, ağzımın içinde oynadı ve düşüncelerime Aşağıda her şeyi eriten yıldırımları fırlatmaya hazırlanmam için hızlı emirler iletti." Kadın bu yeni saçma örtmeceye gülemeden, adam devam etti. "Benim Çırpınan ruh, sivri bir öpücükle yayılan, Mutluluğun ılık eşiklerinde asılı duruyor."

Parmaklarını kızın boynundan göğüs kemiğine doğru geçirdi ve bekledi.

Boğazından bir inilti kaçtı. "Eğer bana dokunmazsan-"

Eğildi ve onun ağzını nazıkçe öptü, göğüslerinin kendi çıplak göğsüne değdiğini hissetti. "Ama onun meşgul eli benimkini taşıyacak olan parçayı yönlendirirken

ruhu kalbine kadar, sıvı mest içinde her şeyi eritiyorum o'er ..." Kız kıkırdamaya başlayınca Jonathan sözlerini yarıda kesti. "Sanırım bu şiirin ne hakkında olduğunu unuttum," dedi

koyun gibi. "Tek hatırladığım edepsiz kelimelerdi."

"Jonathan Lyons," dedi, parmaklarını şakacı bir şekilde adamın omuzlarında gezdirerek. "Bana erken boşalmayla ilgili bir şiir mi okuyordun?"

Kahretsin, bu utanç vericiydi. "Olabilirdim."

Kadın yine kıkırdadı ve adam bu sese bayıldı. "Elbette, lütfen devam edin."

Onun kahkahalarını da en az arzu iniltileri kadar sevdiği için, öyle yaptı. "Sıvı coşkular içinde eritin her yeri," diye tekrarladı. "Sperme dönüştü ve her gözeneğinden aktı. Onun herhangi bir yerinden bir dokunuş bunu yapmıştı: Eli, ayağı, bakışı bir amcık."

"Mmm, işte yaramaz küçük amcık," dedi, bir parmağını şakacı bir şekilde meme ucunun üzerinde kaydırarak. "Neredeyse ... tatlı, gerçekten, şiirde kullanılış şekli."

Elini avucunun içine aldı ve ağzını avucuna bastırdı. "Bu doğru, biliyorsun. Sana her bakışında, her dokunuşumda kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

Gözlerindeki eğlence hızla arzuya dönüştü. "Bunca zaman sonra hâlâ mı?"

"Bunca zamandan sonra daha da kötü," dedi ona. "Çünkü artık sensiz uyanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Nefesi kesildi. "Jonathan-"

"Sus. Bu gece benim sana zevk vermemle ilgili. Başka bir şey düşünmeyelim." Avucunu tekrar nazikçe öptü ve sonra göğsüne, kalbinin üzerine yerleştirdi. Sonra, bir parmak eklemine çenesinde gezdirdi ve aşağıya doğru kaydırды. dikkatini dağıtmak için göğüslerinin arasına.

"Pekâlâ," dedi usulca, bakışları onun üzerindeydi.

Onu memnun etme ihtiyacı dışında her şeyi unuttu ve gözleri onunkilere kilitlenmiş bir halde parmak boğumunu onunkilerin üzerinde gezdirdi.

göğsünün tümseğini okşadı, bir meme ucunun etrafında

yavaşça dolaştı. "Bu göğüsleri hatırlıyorum," dedi alçak bir sesle. "I

Dilimdeki uçlarının tadını, ellerimdeki her bir göğsün ağırlığını hatırlıyorum. Nasıl zıpladıklarını hatırlıyorum İçine girdiğimde. Ve alt taraflarının ne kadar hassas olduğunu biliyorum," dedi ve parmak eklemine aşağı doğru kaydırıp yuvarlak eğimin üzerinde gezdirdi.

Violet karşılık olarak titredi ve adamın dokunuşuna karşı eğildi. Gözleri kapalıydı ve Violet'in kendini o anın içinde kaybetmeye kararlıydı.

Bunu sevdi. Bunu istiyordu. Onun kendi içinde harap olduğunu, dokunuşuyla vahşileştiğini görmek istiyordu.

Ve en iyisi de, onun vücudunu yakından tanıyor olmasıydı. İhtiyacını nasıl bir arzu cehennemine dönüştüreceğini biliyordu.

Ve bunu biliyordu, başlangıç olarak? Violet'in göğüsleriyle oynanmasına ihtiyacı vardı. Meme uçlarıyla oynanmasına ihtiyacı vardı.

Yoğurdu ve parmakladı, tepe noktaları nefessiz kalana kadar alay etti. Her iki elini de göğüslerini avuçlamak ve kavramak için kullanarak onu çıldırtmaya başladı. "Bunlar hatırladığımdan daha tatlı görünüyor. Eskisi kadar dolgun ve dolgun, ama daha yumuşak ve davetkâr. Ağzımı üzerlerine koymak için sabırsızlanıyorum."

Kucağında, sözlerinden hoşlandığını belli eden küçük bir ürpertisi hissetti.

"Aslında, sanırım yapacağım," dedi ona. Eğilmek istedi Öne doğru uzanıp o sulu görünen meme uçlarından birini emecekti ama kucağında oturduğu için bu uygunsuz bir pozisyon olacaktı. Bu yüzden onu öne doğru çekti, vücudunu sürükledi

Ona doğru. Karnı ağzından birkaç santim uzaktayken, göğüslerinden birini eline aldı ve ucu ağzına gelecek şekilde işaret etti. Kirpiklerinin titremesinden bu beklentinin onu heyecanlandırıldığını anladı, bu yüzden hareketlerini biraz uzattı. Göğüs ucunu istediği gibi tamamen ağzına almak ve tatlı, çakıllı ucunu emmek yerine dudaklarına götürdü ve . . . bekledi.

Neredeyse kucağından sıyrılarak göğsünü ona doğru bastırdı. Yaklaşıyordu.

Jonathan onun yüzüne baktı, güzel yüz hatlarındaki ihtiyaç ve gerginliğe, onu nefes nefese izlerken, teninde ağzını beklerken oraya kazınmış beklentiye. Başını öne eğdi, o koyu pembe muamele o kadar Onun teninin taze kokusunu alabilecek kadar yaklaştı ve ucunu alt dudağına hafifçe sürttü, tam olarak ağzına götürmedi. Lezzetli bir şekilde sertti.

Violet'in nefesi kesildi, gözleri koyu renk yarıklarla adamın ağzına odaklanmıştı, meme ucunu dudaklarının arasında ileri geri yuvarlamasını izliyordu, asla dişlerinin arasına tam olarak almıyor ya da diliyle dokunmuyordu. Bu bir alaydı. Eziyet verici, ilahi bir alay.

Parmakları adamın saçlarında sıkılaştı ve sertçe bastırdı göğsünü öne doğru iterek ona karşı. "Oh, Tanrım, lütfen, Jonathan."

Onun adını söylediğini duymak, kararlılığına her türlü şeyi yaptı. Daha fazla uzatmadan dilini ileri doğru fiskeledi ve meme ucuna doğru fırlattı.

İnledi.

Bunun sesine bayıldı, bu yüzden meme ucunu tekrar sertçe dilledi, dilinin geniş düzlüğüyle okşadı, sonra ucuyla daireler çizdi. Ardından, nazıkçe dişlerinin arasına aldı ve tekrar hafifçe vurdu.

Şimdi inliyordu, nefesi küçük pantolonlarla geliyordu, elleri yüzünün yanlarına yapışmıştı ve onu kendisine tutuyordu. Gözleri kapalıydı ve yüzündeki ifade saf bir coşkuydu.

Daha fazlasını istedi.

Jonathan onun göğsüne sokuldu, alay etti ve Dişlerini, dudaklarını ve dilini, onu çılgına çevirmek için cephaneliğindeki her okşamayı kullanarak. Bir eli onu sabit tutmak için arkasına gitti ve diğeri yoga pantolonunun beline kayd.

Esnek kumaş belinde toplanmıştı ve adam Parmaklarını onun çok yakınında bekleyen sıcaklığına sokmak isteyerek onu itti. Onun sıcak hissini hayal etti am dudakları parmaklarının üzerinde, ihtiyaçtan kayganlaşmıştı ve neredeyse kayboluyordu

Aklını. Aleti o kadar sertleşmişti ki patlamak üzereydi ama kontrol edecekti. Violet'in zevki kendisinininkinden daha önemliydi.

Adam hafifçe ısırırken yumuşak bir miyavlama sesi çıkardı, Dişlerinin ısırmasıyla şaşırdı. Yumuşak yalamalar ve öpücüklerle onu yatıştırdı ve adını tekrar tekrar mırıldandı. Diğer eli yoga pantolonunu itti ve kalçalarından aşağı kaymasını bekledi. Kaymayınca bundan vazgeçti ve elini kadının kalçalarına doğru itti. ve tenine doğru bastırarak seksinin sıcak beşiğini aradı.

Adam parmaklarını amını koruyan buklelerin kırıksıklığı üzerinde gezdirirken kadın nefes nefese kalmıştı. Jonathan onun göğsüne karşı inledi, neredeyse üstesinden geliyordu, ama ağzını diğer göğsüne yönlendirdiğinde, zevkle saldırdı, ısırıldı ve Kollarında yeniden inleyip vahşileşene kadar yaladı ve alay etti. Eli, kızın hemen üzerinde durdu.

sonra aşağı doğru kayd ve onun tümseğini avuçladı. Bu benim, ona söylemek istedi. Bu benim, başkasının değil.

Ama o bu sözleri ısırarak geri aldı ve meme ucunu dilledi, Onu yeni zevk iç çekişlerine gönderdi. Çok yavaş bir şekilde orta parmağını ileri doğru bastırdı... ve neredeyse kayboluyordu.

sırılsıklam kıvrımlarının arasında kolayca kayarken kontrol etti. Yüce Tanrım, kız tahrik olmuştu. Zihinsel olarak lanetledi ve kendini toparlamak için bir an durmak zorunda kaldı.

alnını yastık gibi göğüslerine dayıyor ve kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu.

Violet onun kucağında, elinin üzerinde kaydı. "Her şey yolunda mı?" Parmakları adamın saçlarında gezindi.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Sen çok fazlasın. Kontrolümü kaybetmeme neden oluyorsun ve ben bunu istemiyorum. Bunun seninle ilgili olmasını istiyorum. Sen."

"İstediğin kadar uzun sürebilir," dedi yumuşak bir sesle. "Ben buradayım." Ve tekrar saçlarını okşadı, bu hareket neredeyse

Sevgi dolu. Ona böyle dokunduğunda, neredeyse onu tekrar sevdiğine inanacaktı. Neredeyse.

Bunun muhtemelen onun için hızlı bir rahatlama başka bir şey olmadığının farkına varması, ereksiyonunu her şeyden daha hızlı bozdu. Yüzünü Violet'in göğüslerine bastırmaya devam etti, kalp ağrısı onu neredeyse yok ediyordu. Violet'in tenine dokunuyor, Violet'in kokusunu soluyor, parmakları Violet'in amına gömülüyordu.

Ama yine de yeterli değildi. Onun kalbini istiyordu.

Ama elini ovuşturduğunda, parmaklarını seksinin kıvrımlarında aşağı yukarı kaydırıldığında, buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bunun kendisiyle değil, onunla ilgili olacağını söylememiş miydi? Öyle olmalıydı ve bu yüzden, bunu yapmak kalbini kırırsa bile onu memnun edecekti.

Bu yüzden o yumuşak göğüslerin yanlarını öptü ve ona baktı, bir parmağını klitorisinin başlığına sürtünene kadar öne doğru hafifletti.

"Oh!" diye bağırarak neredeyse kucağından atlayacaktı. Şimdi, bu mu? Bu çok güzeldi. Tekrar ovuşturdu,

Elinin karşısında kıvrılırken bile, yarı çekilmeye yarı da parmaklarına daha sert sürtünmeye çalışıyordu. Violet tekrar sırtını döndüğünde, ağzı meme uçlarından birine yapıştı ve klitorisini ovarken bile sertçe emdi, boğazından kaçan küçük feryadın tadını çıkardı. Onun hassas, lezzetli, sevimli Violet'i. Asla elde edemezdi

Yüz yaşına kadar yaşasa bile ona asla yetmeyecekti.

Ve daha fazlasını istiyordu. Jonathan onun meme ucunu duyulabilir bir patlamayla serbest bıraktı, ucu ıslak ve parıltılı olduğunu görmekten memnun oldu ağzından ve emmesinden dolayı koyu kırmızı bir renk almıştı. "Benim için bu sandalyelere uzanmanı istiyorum," diye mırıldandı, hâlâ parmağını hassas klitorisinin üzerinde ileri geri kaydırıyordu.

"Nereye?" Violet küçük kulübenin etrafına bakarak nefes nefese kaldı.

"İşte." Jonathan isteksizce parmaklarını onun tatlı, ıslak sıcaklığından çekti ve onu kucağından alıp

onun yanındaki koltuğa oturdu. Kadın orada oturmuş, gözlerini kırıştırıyor ve sersemlemişti, hâlâ tutkunun etkisindeydi.

"Uzanmamı ister misin?"

"Hayır." Pantolonunun kemerini yakaladı. "Ama bunlar gitmeli çünkü yüzümü bacaklarının arasına gömeceğim."

Titreyen bir nefes verdi ve deri koltuklara yaslandı, ağır göğüsleri hareketle zıpladı ve Jonathan bir an için onlara geri dönmek istedi, emdi, kızdırdı ve yaladı.

tekrar ağlamaya başladı. Ama onun uyarılma kokusu ve ondan daha fazlasını istedi. Kendi ihtiyacıyla tekrar savaşıyor kalçasına dokundu. "Kaldır, lütfen."

Öyle yaptı ve adam pantolonu yumuşak bir hareketle, kumaş kalçalarında kıvrılınca kadar kalçalarından çekti. Onun

Kalçaları açıktaydı, tatlı, yuvarlak kıvrımları hatırladığı kadar cömert ve güzeldi, bacaklarının arasındaki saç tutamı kremi uyluklarının üzerinde ihtiyaçla ıslanmıştı. Bu manzara karşısında ağzı sulandı.

Bir kez daha çekiştirdi ve pantolonu dizlerine kadar geldi. Biraz kıpırdandı ve tekmeleyerek çıkardı, sonra geri bastırdı

koltuğa yaslanmış, donuk gözlerle onu izliyordu. "Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

"Adımı haykırmanı istiyorum," dedi kısık bir sesle, ileri doğru iterek. Kadın deri koltuğa oturmuştu. Havayolu sandalyeleri, kolçakları yukarı itilerek küçük bir kanepe haline getirilmişti ve ona fazla yer bırakmıyordu. Bu iyiydi. Tek ihtiyacı olan diz çökecek bir yerdi. Kadının bacaklarını ayırdı ve yere doğru kayarak diz çöktü.

Sonra kalçaları adamın önünde açıldı ve kadının yumuşaklığı birkaç santim uzağındaydı ve adam dayanamadı. Açıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, ağzını ona doğru uzattı ve beslenmeye başladı.

Kadının zevkten nefesi neredeyse dilinin üzerindeki tadı kadar lezzetliydi. Sıcak, misk kokulu ve biraz da tatlı, onun sıcaklığını yalayıp yutarken kendi inlemesine engel olamadı.

Her zaman gördüğü en güzel amcığa sahipti. Klitorisini ve göbeğini bir çiçek gibi çevreleyen yumuşak, güzel kıvrımlar. Dilini bu kıvrımların arasında daha derinlere itti ve her uzun, lezzetli yalamanın tadını çıkardı.

Dünyada Violet DeWitt'in amının yüzünde olmasından daha iyi çok az şey vardı ve bunun her anının tadını çıkarmaya niyetliydi. Dilinin her fiskeşi kızın kayganlığını daha da ön plana çıkarıyordu ve sanki en sevdiği ikrammış gibi onu yalayıp yutuyordu. Dudaklarının tenine değdiği her fırça

ona bir şey söyledi: en hassas olduğu yer, Hangi ısırmaların onu ürperttiğini, o tatlı baldan daha fazlasını dilinin önüne getirdiğini. O Onu şiir okur gibi inceledi, her sesi, her cümleyi analiz etti ve daha sonra kullanmak üzere ezberledi.

Ama şimdilik onun klitorisine, o küçük arzu merkezine tapmak istiyordu. Yüzünü eğdi ve ağzını açarak bir işaret feneri gibi ona yöneldi ve onu öpüp yalamaya başladı

küçük, metodik vuruşlarla. Geçmişten beri Violet'in yavaş ve istikrarlı bir yapıdan hoşlandığını biliyordu. Violet asla hızlı boşalmazdı ama boşaldığında muhteşem olurdu. Bunu tekrar görmek istiyordu ve bu yüzden parmaklarını aldı ve seksinin dudaklarını ayırdı, onu bir ziyafet gibi önüne yaydı ve

dikkatini dışarı fırlamış, ilgi için yalvaran klitorise odakladı.

"Jonathan," diye hıçkırdı ve kucağından başını kaldırıp gözlerine baktığında, orada yazılı olan ihtiyacı gördü.

Keskin,

pençeleme ihtiyacı. O da bunu anlayabiliyordu. Kendi ereksiyonu tam güçle geri dönmüştü ve sert bir şekilde Eğilip dilini kızın teninde gezdirirken koltuğun kenarına oturdu.

"Çok yaklaştım," diye yalvardı. "Lütfen, lütfen beni it."

"Yapacağım," diye söz verdi ve diliyle klitorisinin küçük sert çıkıntısıyla alay ederek ağzını etine geri getirdi. Kalçaları adamın ağzına ve onun sabit, yavaş

Yalama hareketleri yapıyordu ve parmaklarını kadının seksinin dikişleri arasında kaydırıp çekirdeğini aramaktan kendini alamıyordu.

İki parmağını birleştirdi ve dilinin klitorisini dolaştırdığı gibi dolaştırarak girişiyle oynadı.

Kendinden geçerek neredeyse sandalyeden düşecekti.
"Oh, Tanrım. Oh, evet!"

"Kıpırdama," diye homurdandı ona, ama kendi kalçaları bastırdığı sandalyenin kenarına doğru acımasızca, işe yaramaz bir şekilde itiliyordu.

Başını salladı ve oturduğu sandalyeye tutundu. Kızarmış yanakları ve solgun teniyle muhteşem bir görüntüydü, her soluk alışında göğüsleri kabarıyor, saçları dağınık bir şekilde yüzünü çevreliyordu. Bacaklarını açmış, yüzünü bacaklarının arasına yerleştirmişti ve adam bu görüntüyü ezberlemek istiyordu.

Onu böyle görmek, o kadar ihtiyaç dolu ve o kadar güzeldi ki kalbini sızlattı.

"Lütfen," dedi tekrar, ses tonunda aciliyet vardı.

Bir kez daha ona doğru yola koyuldu, yavaş, istikrarlı Kesinlikle ağrıyan küçük klitorisini yalıyordu. Parmaklarını onun seksinin kuyusuna bastırdı, kendi iniltisini bastırmak zorunda kaldı.

Sanki onu daha derine çekmeye çalışıyormuş gibi amcığının onu sıkma ve çekme şekli.

Violet'in zevk iniltileri daha da yükseldi ve o da parmaklarını yavaşça Violet'in içine sokup çıkarmaya başladı, parmaklarını hafifçe kıvırdı ve çekerken parmaklarını Violet'in göbeğinin ön duvarına doğru sürükledi.

lezzetli ve vahşi bir orgazmı garantileyecekti. Dilinin klitorisine karşı ritmi devam etti, hızı arttı birazcık ve sanki takip etmesi gereken bir metronommuş gibi onun hızlı, nefes nefese nefeslerine uyuyordu. Nefes al, yala, nefes al, yala. Kadının suları ağzını kaplıyor, kokusu burun deliklerine doluyor ve parmaklarını kaplıyordu ve adam cennetteydi. O asla bu noktadan asla ayrılmak istemedi. Eğer şu anda ölürse, mutlu bir adam olarak ölecekti.

Ama Menekşe'nin gelmesi gerekiyordu.

Parmaklarını kızın içine sokup sertçe ovuşturdu ve kızın boğuk bir şaşkınlık çığlığıyla ödüllendirildi. Ah evet, aradan geçen yıllarda öğrendiği yeni bir numaraydı bu. Bunu ona daha önce hiç yapmamıştı ve tahmin ediyordu ki Diğer sevgilileri onu bulmaya hiç zahmet etmemişti. Bir an için kısır bir kıskançlıkla doldu ve bu kıskançlık, kıvrılmış parmağını okşadığında kızın eğilip hıçkırarak ağlaması karşısında yerini sahiplenici bir zevke bıraktı tekrar karşı.

Onun kızıydı. Bu oydu ve tamamen onundu. Hiçbir erkek ona onun gibi dokunmuştu ve ona şimdiye kadar yaşadığı en iyi orgazmı yaşatacaktı.

Böylece, parmakları kadının iç duvarına sürtünürken, yeni bir şevkle klitorisinin üzerine eğildi ve vuruşlarını artırdı.

dil yeni bir hıza.

Sözsüz bir ses çıkardı, gürültülü ve tamamen çığlıklarının içeride yankılandığına aldırmadan Bacaklarının arasına yayılmış, havada otuz bin fit yükseklikte onu yerken bile kabin. Kalçaları, sanki parmaklarını takip etmeye çalışıyormuş gibi sarsılarak hareket ediyordu ve adam bunu yapamayacağını biliyordu. şimdi bırakamazdı. Bunu yapmak, orgazmını tekrar kovalamak zorunda kalacağı anlamına gelirdi ve sıkma şekli

amının dudakları ihtiyaçtan şişmişti, çok yakındı. Çok yakındı. Zihinsel olarak kendi şiirini söyleyerek devam etti.

Benim için gel, Violet. Yüzüme, dudaklarıma gel ve tatlılığını tatmama izin ver.

Birkaç kez daha sırtını okşayıp kavis verdiğinde tüm vücudunun titrediğini hissetti ve ardından küçük bir salıverme çığlığı attı.

Kızın bacakları adamın omuzlarında sarsıldı ve adam kızın amının parmaklarıyla sertçe sıkıldığını, klitorisinin dilinin altında titrediğini hissetti.

Mükemmellik. Onun tepkisi karşısında kendi zevkini inledi ve yalamaya ve okşamaya devam ederek orgazmı olabildiğince uzun süre uzatarak zevkini arttırdı.

Kıvranıyordu

ona karşı, onun adı dudaklarından bir hayır duası gibi döküldü. "Jonathan. Jonathan. Jonathan."

"Bu zevk tamamen senin için Violet," diye hırıldadı yumuşak, nemli tenine karşı. "İzin verseydin bunu sana her gün verirdim. Seni ihtiyaçtan ıslatmaktan ve elimin etrafında sıkılmanı izlemekten daha iyi bir şey yok."

Kadın inledi, orgazmın içinde kendini kaybederken kalçaları parmaklarına sürtündü ve adam bu durumdan büyük bir gurur duydu.

Darmadağınık, memnun ve iyice sikilmiş görünüyordu.

Bunu ona o yapmıştı.

Kalçalarının o tatlı beşiğinden çekildi, Biraz isteksizdi ama bütün gece orada kalamayacağını biliyordu. En azından şimdilik. Belki bir ya da iki hafta içinde

Bacaklarının arasında saatlerce ziyafet çekerdi. Şimdilik, kızın ona gösterdiği ilgi kırıntılarıyla yetinecekti.

Ama en önemlisi, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi davranması gerekiyordu.

Sanki sadece arkadaşlarmış gibi. Çıkarları olan arkadaşlar.

Bu düşünce karşısında dudağı kıvrıldı.

"Arkadaşına" o kadar çok fayda sağlardı ki başı dönerdi. Ona o kadar çok fayda sağlayacaktı ki bacakları onu dik tutamayacaktı.

Ve sonra onunla sadece arkadaş olmak isteyip istemediğini görecekti.

Jonathan ayağa kalktı ve sevdiği kadının tadını dudaklarından yaladı. "Sana bir havlu getireyim."

Havlu alma bahanesiyle, uçağın küçük banyosunda sikini sıvazlamaya gitti, böylece kadın onun ihtiyacını görmez ve karşılık vermek zorunda hissetmez.

Bu lanet kelimeden nefret ediyordu, mecburiyetten.

-

Violet, uçağın arka tarafındaki tuvalete doğru yürüyen Jonathan'ın bronz omuzlarına baktı. Sersemlemişti, nefesi kesilmişti ve her yerinde ... vay canına.

Tamam, en son birlikte seks yaptıklarından beri birkaç şey öğrenmişti. Jonathan'la seks her zaman harikaydı.

Ama oradaki? Oradaki şey onu uçurmuştu.

aklını başından almıştı. Hiç bu kadar sert boşalmamıştı. Bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğini merak ediyordu. Kendini çok lezzetli ve kullanılmış hissediyordu.

Ve kendini gerçekten çok iyi hissediyordu.

Ve yine de... onun banyoya doğru kayboluşunu izlerken, eski şüpheleri yeniden su yüzüne çıktı. Eski bir sevgiliye oral seks yapmak ve karşılığında hiçbir şey talep etmemek? Arkadaşlar böyle davranmazdı. Bu mu? Bu tek yönlü bir yolculuktu.

kalp kırıklığı. Jonathan'ın tutkunun ateşi içinde ona söylediği bazı şeyler, "iyi dostuyla" öylesine oynaşan bir adamın sözleri değildi. Ve şimdi onun

Zihni temizleniyordu, her iniltiyi hatırlıyordu.

Dudaklarının her okşayışını ezberlemek istercesine onunkilere yapışmasını saklamaya çalışıyordu.

Jonathan onun arkadaşı olduğunu söylese de, son seferinde kalbini kıran aynı gergin, sahiplenici Jonathan Lyons'tu.

Violet doğrulup saçlarını düzeltti ve hızla atan kalbini tekrar kontrol altına almaya çalıştı.

Şu anda seks konusunda ne kadar iyi olursa olsun, onunla dalga geçmek sadece daha fazla acıya yol açabilirdi. Ona bunu tekrar yapamayacaklarını söylemesi gerekiyordu. Kırılgan, yeni yeniden inşa edilmiş arkadaşlıklarını sürdürmek istiyorlarsa olmazdı.

Ama tişörtünü göğüslerinin üzerine çektiğinde Kendini güvende tutmak için ördüğü duvarlardan aniden çok yorulmuştu. Bir günlüğüne de olsa rahatlayamaz mıydı? duygular hakkında endişelenmek? Sadece tadını çıkaramaz mıydı?

Violet pantolonunu çekti ve koltuğa uzanıp düşünmeye başladı.

Sabahleyin, ikisinin de zihinleri açıkken ve aralarında birkaç saatlik mesafe varken ona anlatacaktı. Bu gece, biraz zevk içinde yuvarlanmasına izin verecekti.

ON



W Uçak Santorini havaalanına indiğinde Violet, Jonathan'ın nazik okşamasıyla uykusundan uyandırıldı. "Hadi uykucu," diye mırıldandı onu uyandırırken. "Seni otele götürelim."

İtiraz edebilir ya da zarf avı üzerinde çalışmakla ilgili bir şeyler söyleyebilirdi ama daha önce yaşadığı yoğun orgazmdan sonra beyni pelteleşmişti. Düşmüştü daha banyodan çıkmadan uyuyakalmıştı. Artık gecenin geç saatleriydi ve Santorini ıslıl ıslıl ve güzeldi ama göz kapakları o kadar ağırdı ki uyanık kalamıyordu.

Otele taksiyle gittiğini, Jonathan'ın koluna yaslanarak otele giriş yaptığını ve sonra da uyuduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Keyifli, lezzetli bir uyku.

Violet ertesi sabah uyandığında tek başına bir odadaydı. Bu biraz hayal kırıklığı yarattı. Hayır, değildi, kendi kendini azarladı. Her zaman talep ettiğin gibi seni rahat bırakıyor. Yine de kaşlarını çatarak odaya göz gezdirdi. Jonathan onun yanında değilse neredeydi?

Bakışları yatağın başucundaki komodinin üzerinde, onun tanıdık kalın el yazısıyla yazılmış bir nota takıldı.

Bana ihtiyacın olursa 211 numaralı odadayım.
Kalktığında beni ara ve kahvaltı edip bir sonraki
hamlemizi planlayalım.-J

Notu inceledi, gizli anlamlar, uçakta yaptıklarıyla ilgili bir işaret arıyordu. Herhangi bir pişmanlık?
Hiç aşk ilanı oldu mu? "Bir sonraki hamlemizi planlamak"

ilişkiyle ilgili bir şey mi yoksa çok mu fazla şey okuyordu? Violet bilmiyordu. Son derece sıradan görünüyordu.

Duş alıp giyindi, kot pantolon ve omzu açık, kabarık bir üst ile altına bir atlet giymeyi tercih etti. Öğretmen zırhının zamanının geçtiğini düşünüyordu. Sinirli bir alışkanlıkla saçlarını kulaklarının arkasına toplayan Violet, Jonathan'ın odasını aradı.

"Ben Jonathan," diye cevap verdi.

"Hey, benim."

Bir duraklama. "Güzel. Kahvaltıya hazır mısın?"

Nedense, umursamaz tonu onu rahatsız etmişti. Bu Jonathan'dı, Bay Doğma-Kırma-Yoğunluk. O değil miydi güzelliğine şiirler okuması ve onu herkesten çok sevdiğine yemin etmesi mi gerekiyordu? Bu onun normal haliydi. MO. Uçaktaki akıllara durgunluk veren olaydan sonra onun bu kadar rahat olması onu sarstı. Boğazını temizleyerek düşüncelerini yatıştırdı. "Kahvaltı iyi olur."

"Alt katta o zaman? On dakika içinde orada olabilirim."

"Görüşürüz o zaman," dedi ve belli belirsiz telefonu kapattı. hoşnutsuzdu ve nedenini bilmiyordu. Ayağa kalktı, dudaklarına biraz daha parlaticı sürdü ve gözlerinin daha cesur görünmesi için bir miktar rimel ekledi ve otelin lobisine yöneldi.

Kallista Oteli son on yılda pek değişmemişti ve lobide yürürken Yunan sütunları ve karo zemin ona geçmiş zamanları hatırlattı. Kendini savunmasız hissederek kollarını kavuşturdu ve Jonathan lobide.

Birkaç dakika sonra her zamanki rahat blazer ceket, tişörtü ve kot pantolonuyla geldi. Tıraş olmamıştı ve saçları biraz dağınıktı, sanki sadece Violet'le buluşacağı için düzeltmeye zahmet etmemiş gibiydi. Bunun onu rahatsız mı ettiğinden yoksa parmaklarını saçlarında gezdirmek mi istediğinden emin değildi. yerine oturtun.

"Yemek yiyelim mi?" Jonathan otelin restoranına açılan kapıyı işaret ederek sordu.

Başını salladı ve adamın kapıyı açmasına izin verdi, düşüncelere dalmıştı.

Bir masa bulup oturdular ve birer kahve sipariş ettiler. Jonathan menüye bir göz atıp bıraktı, sonra ceketinin iç cebinden küçük bir tablet çıkardı. "Uçarken en yeni mektuplarımızın taramalarını yaptırdım," dedi ekrana dokunarak. "Artık otelde olduğumuza göre, belki bir sonraki hamlemizi düşünebiliriz."

"Elbette," dedi güçlkle ve içindeki kızgınlıkla savaştı. Dün gece aralarında olanları görmezden mi gelecekti? Bunu yapamazdı. Ona her baktığında, bakışları onun ağzına gidiyor ve nasıl Saatler gibi gelen bir süre boyunca diliyle klitorisini okşadı. Adam çatal bıçak takımını almak için uzandığında, ellerine bakakaldı ve parmaklarının onu ihtiyaçtan delirtmek için içinde doğru noktayı nasıl bulduğunu hatırladı.

"Herhangi bir fikrin var mı?" Jonathan peçetesini kucağına yayarak sordu.

Aklında bir sürü fikir vardı. Violet onun güçlü, küt ellerinin tekrar masanın yüzeyine doğru hareket edişini izledi. Bunlar onun dikkatini dağıtıyordu. Adam yakalayamadığı bir şey daha söyledi. "Hmm?"

"Violet? Bundan sonra nereye gideceğimiz konusunda bir fikrin var mı? Seni takip edeceğim."

Gözlerini kırptırdı. "Beni takip mi edeceksin?"

Başını eğdi, gözlerini ona dikti. "Bu sabah dikkatin dağınık görünüyor."

Neden dikkati dağılmasın ki? Öfkesi alevlendi ve kendi peçeteye sarılı gümüş çatal bıçağını kapıp demet ayrı. "Tabii ki dikkatim dağınık."

"İpucunu mu düşünüyorsun?"

İpucunu siktir et. "Hayır," diye ısırdı. "Dün gece uçakta olanlar hakkında."

Bakışları sabitti, yüzü okunamıyordu. "Ne olmuş ona?"

Çenesi biraz düştü. "Öncelikle böyle bir şey olmamalıydı."

Omuz silkti.

Omuz silkmek mi? Tek aldığı bu muydu? Violet kucağındaki peçeteyi okşarken öfkesini bastırmaya çalıştı. Garson gelip kahve getirdi ve bir an için Kahvaltı siparişi vermekle meşguldü. "Sadece tost," dedi Violet, sesindeki sert tondan nefret ederek. Tanrım, sesi Bir sürtük gibi. Garson gittiğinde Violet ellerini kahve fincanının etrafına sardı - böylece Jonathan'ın o çok rahat kafasına fırlatmaya karşı koyacaktı - ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Olanlar hakkında konuşmamız gerektiğini hissediyorum."

Yine omuz silkti. "Dinliyorum."

Onun rahatlığı karşısında dişlerini sıktı. "Ben sadece ... "Çıkarları olan arkadaşların istediğimiz yönde olmadığını hissediyorum. kafa."

"Pekâlâ." Fincanını eline aldı ve bir yudum aldı, sonra yere bıraktı ve tabletini tekrar eline alarak ekranı inceledi.

Bu muydu? Violet yumruklarını sıktı. Peki ya protestolar? Ona olan sonsuz aşkını dile getirmesi? Onu her zaman sevdiğini ve bundan vazgeçmeyeceğini söylememiş miydi? Daha dün onun lanet bacaklarının arasındayken buna yemin etmemiş miydi? Ve şimdi umurunda değil miydi?

Ne oluyor lan?

Violet'in aklına korkunç bir düşünce geldi. Ya ... ya onu hayal kırıklığına uğrattıysa? Ya şimdi bu kadar soğuk davranmasının nedeni buysa? Bol bluzunun düşük yakasını çekti,

Birden kendini utangaç ve sıkıcı hissetti. On yıl önce olduğu kadar zayıf ve atletik değildi. Fazladan birkaç kilo - tamam, yirmi kilo- zaten kum saati olan vücuduna yerleşmiş ve onu diğerlerinden biraz daha kıvrımlı yapmıştı.

Son on yılda çok etkileyici numaralar öğrenmiş ve onu çılgınlar gibi boşaltmıştı. Ama ya onu hayalinde büyütmüşse ve şimdi onu performans eksik mi?

Nedense bu, kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

Jonathan'ın hâlâ ona aşık olduğunu bildiğinde, geçmişini bırakıp onu tekrar kabul etmeye hazır olana kadar onu bir kol boyu uzakta tutabilirdi. Eğer acısını ve öfkesini bir ya da iki yıl daha içinde tutarsa, Jonathan'ın ondan vazgeçmeyeceğini biliyordu. Onu uzak tuttuğu için rahattı. Güvenliydi ve Violet güvende olmayı severdi.

Ama bu yeni, sıradan Jonathan, seks yapıp yapmamaları kimin umurunda?

Bu adam bir yabancıydı ve o ne yapacağını bilmiyordu. Ve bundan hoşlandığından emin değildi. "Tamam mı?" diye yineledi. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Tekrar ona baktı. "Ne söylememi istiyorsun? Sana kararları senin verebileceğini söylemiştim. Bunun seninle ilgili olduğunu söyledim. Eğer bunu tekrar yapmak istemiyorsan, sorun değil."

Bu iyi miydi? Ona hayatının en iyi orgazmını yaşatmış ve kendisi için hiçbir şey almamıştı ve bu iyi miydi?

"Tamam o zaman," dedi, kendini biraz kaybolmuş hissederek. "Hadi sadece arkadaş olmaya geri dönelim."

"Sadece arkadaşız," diye kabul etti.

Neden bu savaşı kaybedenin kendisi olduğunu düşünüyordu? "Yani ..." Violet sakinleştirici bir yudum aldıktan sonra şöyle dedi

Kahve. "Burada oteldeyiz. Elimizde hiçbir şeyden bahsetmeyen bir şiir var. Ne yapacağız?"

Jonathan yine omuz silkti - nefret etmeye başladığı bir hareketti bu. "Eminim aklımıza bir şey gelecektir. Belki biz şehri keşfetmeye ihtiyacım var. Şiirde tekerleklerden bahsediliyordu. Belki de bir tür tekerlek aramamız gerekiyordur."

Olabildiğince iyi bir ipucuydu. "Sadece tekerlek aramak bana oldukça belirsiz geliyor. Peki ya babamın bahsettiği tekerleği bulamazsak?"

"O zaman bir süre burada bekleyelim ve bize neyin isabet edeceğini görelim."

Bir şeyler ortaya çıkacaktır."

Her şey hakkında çok rahat görünüyordu. "Yani bir Yunan adasında aylaklık edip güneşin ve kumun tadını mı çıkaracağız? Bunu mu demek istiyorsun?"

Sırıttı, eski Jonathan'ın bir titreşimi yüzeye çıktı. "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Pek sayılmazdı. Santorini hatırladığı kadarıyla çok güzeldi ve bugün hava da güzel görünüyordu. "Sence harabeleri kontrol etmeli miyiz?"

"Biz herhangi bir arkeolojik kazının parçası değiliz, bu yüzden torpil yapmadığımız sürece bizi oraya gönderirler mi bilmiyorum. Yapabiliriz ama eğer babanın kazılarında biri değilse, bizi oraya göndermesi garip olurdu."

Bu doğrudu. Onun yaklaşık beş yıl boyunca Akrotiri harabeleriyle yoğun bir şekilde ilgilendiğini biliyordu ve sonra

aniden fikrini değiştirdi ve İspanya'ya doğru yola çıktı. Neden İspanya, bilmiyordu ve umurunda da değildi. "Yani... biz şu anda karaya oturmuş durumdayız."

"Sanırım öyle. Gezmeye gitmek ister misin?"

Onun önerisi karşısında gözlerini kırptırdı. "Bunun üzerinde çalışmamız gerekmez mi?"

"Yapmalıyız. Ve yapacağız da. Ama şimdilik, neden günün tadını çıkarmıyoruz? Biraz ara verelim mi? Yorgun görünüyorsun."

Eğer yorgunduyorsa, bunun nedeni dün geceki aradan sonra hâlâ bir jöle birikintisi halinde olmasıydı. Bu, onu derinden sarsan ve onu hiç etkilememiş gibi görünen bir ara vermeydi. Hay aksi. "Yorgun değilim."

"Güzel. O zaman keşfe çıkalım mı?"

"Önce kahvaltı yapamaz mıyım?"

Jonathan alçak bir mırıltıyla, "Yemek yemeyi atlayacağımızı hiç söylemedim," dedi.

Bu da yüzünün kızarmasına neden oldu ve tekrar uçak yolculuğunu düşündü. Kahretsin, adamın bunu sadece onu kızdırmak için söylediğinden emindi. Bu da kafasının yeniden karışmasına neden oldu.

Hangi Jonathan'dı o? Tüm omuz silkmelerin ve birbirlerine bir daha dokunup dokunmayacaklarını umursamayan Jonathan mı? Ya da

On yıl sonra ona deli gibi aşık Jonathan?

Kafası çok karıştı.

-

Günü sıcak güneşin altında geçirdiler. Santorini hatırladığı kadar pastoral bir yerdi. Adanın kendisi Bir volkanın kalıntılarından oluşan şehir, kalderanın kenarlarını kucaklıyordu. Otuz altı yüz yıl önce volkan patladığında var olan en eski uygarlıklardan biriydi. patlamış ve Akrotiri'yi yok etmişti. Günümüzde Fira kasabası, inanılmaz güzellikteki okyanus ve sivri uçlu kayalıklarla çevrili, kayalık toprağın üzerinde sürünen küçük beyaz bina kümesiydi. Son derece güzeldi ve gökyüzü tepesinde sonsuz mavilikte bir deniz vardı.

Yıllar önce Jonathan'la birlikte gizlice buraya kaçtığında burayı çok sevmişti. Akrotiri kazısını terk etmişlerdi. tutkulu bir sevişme hafta sonu için geride Kallista Hotel, genç kızlık dönemlerine geri dönmüştü ve on yıl sonra sokaklarda yürürken o hafta sonunu düşünmeden edemiyordu.

O zamanlar, dar sokakları keşfederlerken Jonathan onun elini tutmuştu.

Bugün, onun yanında yürüdü. Bir arkadaş olarak. Bu düşünce zihninde ekşi bir not bıraktı.

Fira'nın dükkânları sokaklarda sıralanmıştı, rengârenk kumaşlar ve plaj hediyelik eşyaları göze çarpıyordu. Pazar yerinden nefis kokular geliyordu ve bir ısırık baklava ya da lezzetli bir döner yemek için durmaktan kendini alamadı. Rengarenk bir keten kumaş satın aldı. sahile gitmeye niyetlendi ve onlar alışveriş yaparken zaman ayırdı. Bu hem hoş hem de sinir bozucuydu. Aynı anda.

Gezintiye çıktılar ve belirli bir şey hakkında konuşmadılar. Şiiri tekrar tekrar okudular, sokaklarda tekerlekleri ya da eşleşebilecek şeyleri aradılar. ve elleri boş döndüler. Gecenin sonunda Violet'in ayakları yürümekten ağrıyordu, burnu güneşten yanmıştı ve yine iyice yorulmuştu. Bütün gün yürüdükleri için yemek yemişlerdi, bu yüzden akşam yemeğine gerek yoktu. Yine de ayrılık vakti geldiğinde Violet tereddüt etti. Jonathan onunla vakit geçirmek istiyor muydu? Belki yukarı gelir

Odasına mı? Biraz daha "menfaatleri olan arkadaşlar" zamanı mı?

İstediğinden değil, kendini temin etti. Ama eğer o O zaman en azından hâlâ ilgilendiğini bilirdi.

Ama Jonathan'ın umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Ona hızlı bir gülümseme verdi, sabah uyandığında onu arayacağını söyledi ve koridordan kendi odasına yöneldi.

Ve nedense bu Violet'i rahatsız ediyordu. Duygusal olarak ne kadar karmaşıklaşırsa, o kadar geri çekiliyor gibiydi.

Bundan nefret ediyordu. Onun da kendisi gibi parçalanmış ve kafası karışmış olmasını istiyordu. O gece uyumak için uzandığında uçaktaki konuşmalarını düşünmesini istiyordu, çünkü Tanrı biliyordu ki o da öyleydi.

O da onu hayal ediyordu. Onun ağzının, ellerinin ve kendisiyle sevişirken kulağına pis şiirler mırıldanmasının karanlık, lezzetli rüyalarını.

Uyandığında yatakta yalnız olduğunu görmek iç karartıcıydı.

Ertesi gün de ilk günkü gibi geçti. Onlar da Violet, babasının şiirine dair hiçbir ipucu bulamayacaklarını söyleyip itiraz edince, Jonathan sadece eğlenmelerini önerdi. Bu bir noktada onlara gelecekti. Sadece sabırlı olmaları ve beklemeleri gerekiyordu ve onunla karşılaşana kadar Santorini'nin sunduğu ada cennetinin tadını çıkarabilirlerdi. Bunu bir çalışma tatili olarak düşünmesi gerekiyordu, diye dalga geçti Jonathan.

Violet sabırlı olmakta iyi olduğunu sanıyordu ama değildi. Gerçekten değildi. Çünkü yürüdüklerinde sahile gidip sörf yaparken, Jonathan'ın gördükleri diğer çiftler gibi onun elini tutmasını istiyordu. Ellerini o esneyen kasların üzerinde gezdirmek ve onun kendisine ait olduğunu bilmek istiyordu.

Ona yeniden aşık oluyordu ve bu tehlikeliydi. Ondan uzaklaşmak için daha çok mücadele etti,

sürüklendikçe daha da yaklaşıyordu.

Onun için durum tam tersi gibi görünüyordu. Jonathan neşeli ve arkadaş canlısıydı, ancak kesin bir mesafe vardı Aralarında. Sanki onu bir daha öpmek ya da dokunmak umurunda değilmiş gibiydi.

Bundan mutlu olmalıydı. Tıpkı onun gibi cennette birkaç gün geçirmekten mutlu olmalıydı. Santorini plajları, güneşin tadını çıkarmak ve güzel bir Akdeniz adasında dinlenmek.

Ama değildi. Her zamankinden daha gergindi ve bunun babasının aptalca çöpçü avıyla hiçbir ilgisi yoktu. her şey, onun yanında sadece arkadaşı olmaya kararlı olan muhteşem, seksi adamla ilgiliydi.

Neden sadece arkadaş olmak istediğini söylemişti ki? Daha da kötüsü, o neden bunu sorun etmiyordu?

Violet kendini cehennem gibi bir arafta hissediyordu. A Dostça, bağlılık içermeyen, kalbi çizgide olmayan bir tür araf. İki hafta önce, Jonathan tekrar hayatına girmeden önce, bu araftan gayet mutlu olabilirdi.

Ama şimdi öyle olduğuna göre, kalbi ya hep ya hiç istiyor gibiydi. Ve tıpkı adamın artık onu çekici bulmamasından korktuğu gibi, bundan da son derece korkuyordu.

Ya ona tekrar aşık olursa -ki bu çok gerçek bir olasılıktı- ve adam artık onunla ilgilenmezse? Geride kalırdı,

bir kez daha kuruması için asıldı.

Ve bu onu çok korkuttu.

Ancak ada cennetinde üçüncü gün dördüncü güne karışırken, iş ve eğlence birbirine karışmaya devam etti. Jonathan yerel bir restorana bakmalarını önerdiğinde Violet bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu ama yine de kabul etti ve onlar da

Akdeniz'in mavi sularında dalış yaparak bir gün geçirdi. Bu düşünce zincirini takiben, her turu ziyaret ettiler. Violet adadaki harabelerden çok hoşlandığı için bundan nefret ediyordu. Her gün güzeldi ve tamamen güzeldi,

tamamen sinir bozucuydu. Bu harika, korkunç arafta yaşamaya devam edemezdi. Yapamazdı işte.

Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Jonathan'ın artık onu takip etmediği açıktı. Eğer onu istiyorsa, peşinden gitmeli ve onu arzuladığını belli etmeliydi. Kalbini ortaya koymalıydı. Artık ondan etkilenip etkilenmediğini bile bilmeden ona teklif etti. Belki de şu anki arkadaşlıklarından memnundu.

Tüm riskleri alan Violet olmak zorundaydı. Ve bu onu korkutuyordu, ama bu onu, samimi ve kibar olan ve ona oteldeki personele davrandığı kadar yakın davranan uzak bir Jonathan'la geçireceği daha işkence dolu günlerin düşüncesi kadar mutsuz etmiyordu.

Onun arkadaşı olmak istediğini sanıyordu.

Ama değildi. En ufak bir şekilde bile.

Böylece . . . Violet plan yapmaya başladı. Eğer içinde bulundukları bu arkadaş bölgesini aşmak istiyorsa, elinden geleni yapması gerekiyordu.

-

Ertesi gün, Violet bir gün daha geçirmelerini önerdiğinde öğleden sonra Jonathan şaşırmişti. Adada geçirdiği her gün onu huzursuz ediyordu. Bu, onun sinirli vücut dilinden ve sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi kaşlarını çatıp duruyordu.

Ama tam olarak neyi yanlış yaptığını Jonathan bilmiyordu. Tıpkı onun istediği gibi ona alan tanıyordu. Artık ona dokunmuyordu, bu lanet bir şey olsa bile. onu öldürüyordu. Her akşam yatağı boş olduğu için bok gibi uyuyor ve her gece duşta saatler geçiriyor, mastürbasyon yapıyor ve vücudunu ona duyduğu sonsuz, ağrılı şehvetten kurtarmaya çalışıyordu.

Violet arkadaş olmaktan başka bir şey istemiyorsa onu zorlamayacaktı. Ona ne verirse kabul edecekti.

ve bununla mutlu ol.

Yine de ipucuna takılıp kaldıkları için üzgün olduğu belliydi. Her geçen gün daha da sıkıntılı görünüyordu. hiçbir yere varamıyorlardı. Yine de hiç mutsuz değildi; bu fazladan günleri onunla geçirmeyi seviyordu. İkisi de şiiri ezberlemiş ve şehrin her yerinde tekerlek aramışlardı. Dr. DeWitt'i sordular.

Akıllarına gelebilecek her yere bakmışlar ama takip edecek bir şey bulamamışlardı. Jonathan her gün Violet'in ona dönüp "İşim bitti. Bulunacak bir şey yok." Ve sonra onu evine gönderip hayatından çıkarmaktan başka çaresi kalmazdı.

Boktan bir insandı çünkü bir şey bulamadıkları için mutluydu. Çünkü oyalandıkları her gün, onun varlığında içebileceği, yemek yerken zarif hareketlerini izleyebileceği, biraz daha güneş ışığı yakalamak için güzel yüzünü güneşe çevirişini izleyebileceği bir gün daha anlamına geliyordu. Gülümseme şekli. Saçlarının kokusu. Tırnaklarını yemek için parmaklarını dolgun dudaklarına götürüşü.

Bu yüzden sahile gitme önerisi onu şaşırtmıştı. Şikayet ettiğinden değil. Başka bir gün Violet onun yanındayken boş zaman mı? Kabul ederdi.

Kumsala vardıklarında ve kız örtüsünü çıkardığında, adamın ağzı kurudu.

Violet'in son birkaç plaj ziyaretinde giydiği siyah tek parça mantıklı kıyafet yerine bir bikini satın aldı. Herhangi bir bikini değil, kıvrımlı poposunu üçgen bir kumaşla zar zor kapatan minik, parlak mavi bir bikini ve muhteşem poposunu itiyor gibi görünen bir üst

göğüsleri her adımda zıplayan iki dolgun tümseğe dönüştü.

Onu görünce kendini birkaç kez düzeltmek zorunda kalmıştı. Fark ettiğinden değil - Violet ona zar zor bakmıştı,

bakışlarını suya dikti. "Bugün hava çok güzel."

Hava durumu hakkında konuşacaklardı, değil mi? Sallanan göğüsleri serbest bırakılmak için yalvarırken

Onları bir arada tutan yaratıcı kayışlardan mı?

Gözlerini kısarak güneşe baktı ve havlusunu yere bıraktı. "Sanırım biraz güneş losyonuna ihtiyacım var yoksa yanacağım. Bana bu onuru bahşeder misiniz?" Küçük beyaz bir tüpü ona uzattı ve sırtını gösterdi.

Bunun bir tür işkence olup olmadığını merak ederek ondan aldı. Omurganın dibinde, dövmesini çerçeveleyen iki gamze görebiliyordu: Carpe Diem. Bu dövmeye bakmak başını belaya sokacaktı. Bakışları yukarı, kadının omuzlarına kaydı. Muhtemelen kötü bir karardı. Jonathan gözlerini

Violet'in ensesi uzun bir süre, mayosunun oraya bağlanmış minik fiyonkunun cazibesine kapıldı. Birbirinden ayrılmak için yalvarıyordu ve sonra göğüsleri Hapsedilme . . .

Sonra da plajdaki herkesin onun kadınına bakmasını sağlayacaktı. Yani, zaten baktıklarından daha fazla. Şimdiden birkaç erkeğe kaşlarını çatarak bakıyordu.

Jonathan kızgın bir güneş losyonu fişkırtarak elini Violet'in omzuna bastırdı.

Titriyor, kıvranıyordu. "Bu çok soğuk!"

Tanrım, siki şu anda o kadar sertleşmişti ki. Kendi mayosunun içinde sertleştiğini gören olursa kendini utandıracaktı. Ama Violet'in güneş ışınlarından korunması gerekiyordu, bu yüzden losyonu onun tenine sürmeye devam etti; özellikle de Violet'in çıkardığı yumuşak, küçük zevk sesleriyle oldukça lezzetli bir işkenceydi bu. onun dokunuşuyla yapıyor.

"Mmm, teşekkür ederim," dedi adam işini bitirdiğinde.

Cevap olarak hiçbir şey söylemedi, sadece ereksiyonunu gizleyebilmek için hışımla suya girdi. Beline kadar geldiğinde boynuna kadar suya gömüldü ve mavi denize bakarak kendini toparlamaya çalıştı.

Violet, onu kızdıracak şekilde, ona doğru yüzdü. aslında kaçmaya çalışıyordu. "Şiirde şansın yaver gitti mi?"

"Hiç," diye ısırdı. Bunun hakkında düşünmüyordu. Denemiyordu bile. Dr. DeWitt'in şifreli mesajını çözmeleri bir ay sürse bile çok mutlu olacaktı. İşte bu Violet ile geçireceği zaman. Ona bakarak, Onun varlığını özömsüyor, yumuşak sesini dinliyordum. "Bugün üzerinde çalışmadım."

"Sorun değil," dedi ona. "Ben de bir tür çıkmazdayım." Suyun içinde ayağa kalktı ve suyun dar bluzundan aşağı süzölmesine izin verdi, göğüsleri muhteşemdi ve parlıyordu.

Onlara bakmaktan kendini alamıyordu. Ona. O muydu Ona bilerek mi işkence ediyorsun? Arkadaş olmak istediğini söyleyen oydu. Onun yönlendirmesine izin veriyordu.

Peki neden ona sahip olamayacağını yüzüne vurmaya kararlıymış gibi hissediyordu? Jonathan serinlemek için başını suya daldırdı.

Birkaç saat yüzdüler. Sonunda, Violet biraz kestirmek istediğini söyleyerek ayrı otel odalarına döndüler.

Jonathan soğuk bir duş aldı ve bu ihtiyacını gidermeyince mastürbasyon yaptı.

Birkaç saat sonra onu aradı. "Akşam yemeği için ne zaman buluşuyoruz?"

"Sen ne zaman istersen ben hazırım," dedi ona.

"Harika. Yarım saat içinde aşağıda mısın?"

Bu onun için sorun değildi ve rahat bir şekilde giyinip lobiye indi.

Yine de oraya vardığında, onu görünce çenesi sıkıştı. Violet göz alıcıydı. Kot pantolon giymişti ama daracıktı ve ayakları askılı sandaletlerle kaplıydı. Buna ek olarak, göğüslerini muhteşem bir şekilde gösteren bol, düşük sallanan yakalı beyaz bir atlet giymişti. Dudakları dolgun bir pembe renkteydi ve teni güneşten öpölmüştü.

Muhteşemdi.

Ona işkence ediyordu.

Adam ona doğru yürürken Violet ona parlak bir gülümseme verdi. "İşte buradasın. Kesinlikle açlıktan ölüyorum." Elleri karnına gitti ve tabii ki bakışları Göğüs dekoltesi neredeyse üstünden dışarı taşıyordu. "Şu anda ağzımda bir şey olması lazım."

Kesinlikle işkence.

Yemeğe oturduklarında, Violet her zamanki masaları yerine bir kabinde oturmak için ısrar etti. Adam masaya oturduğunda, Violet onun yanına kaydı. "Sen internette biraz daha araştırma yaparken ben de omzunun üzerinden bakabilirim diye düşündüm.

Santorini'deki tekerlekler hakkında. Eninde sonunda bir bağlantı kuracağımıza eminim."

Yüzünü soğukkanlı tutmaya çalışarak ona baktı. Violet kısaydı, ayağa kalktığında başı sadece omzuna kadar geliyordu. Ufak tefek olması hoşuna gidiyordu ama bu gece hem hoşuna gitti hem de nefret etti çünkü ne zaman ona baksa, tüm Akdeniz'deki en iyi göğüs dekoltesini kuşbakışı görüyordu.

Ve etkilenmemiş gibi davranmak zorundaydı, çünkü arkadaş olmaları gerekiyordu.

Jonathan tabletini çıkardı ve bakışlarını sadece ona odaklamaya çalıştı. Violet'e bakmak sadece daha çok onun muhteşem gövdesine bakıyordu. Ve o yapamadı Arkadaşı olup olmadığına baktı, çünkü o göğüslerin hiçbiri ona arkadaş diye bağırıyordu. Dikkat çekmeyi, ağzının değmesini, dokunulmayı, saatlerce kendilerine ilgi gösterilmesini istiyorlardı.

Garson önüne bir bardak su koyduğunda, kolunun Violet'in göğsüne değdiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak suyu aldı ve emdi. Lanet olsun.

"Şiiri yukarı çekebilir misin?" Violet alçak sesle sordu. Omzunun üzerinden okumak için yaklaştı ve göğüsleri tekrar koluna değdi.

"Tabii ki," dedi, masanın yüzeyinden memnun bir şekilde. ereksiyonunu gizleyecekti. Zihinsel olarak gitmesini diledi.

Çok tanıdık gelen dosyayı açıp tableti ona uzatırken bile.

Almadı, sadece koluna yaslandı ve okudu, dudakları ona seksi düşündüren bir şekilde hareket ediyordu. Sonra tekrar, yaptığı her şey ona seksi düşündürüyordu.

Bir süre sonra başını salladı. "Bende hâlâ bir şey yok. Sende var mı?"

Kızın kalçası adamın kalçasına bastırırken adamın konsantre olabilmesini nasıl bekleyebilirdi ki?

Her hareketinde muhteşem göğüsleri ona sürtünüyor muydu? "Hiçbir şey."

Biraz daha yaklaştı ve onları afallatan şiirin ilk paragrafını işaret etti. "'Dön, Talih, dön
'Çarkını döndür ve kibirlileri alçalt. Orada birkaç kez fal ve çarktan bahsediyor. Yerel bir falcı aramamız gerektiğini düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Ne istersen yapabiliriz," dedi Jonathan hızlıca ve ona tableti tekrar uzattı.

Bunu görmezden geldi ve onun kolunu dürttü. "Bunu birlikte çözmemiz gerekiyor."

"Korkarım bu konuda yardımcı olamayacağım. Ben cepler olacağım, sen de beyin olabilirsin."

Violet güzel yüzünde kaşlarını çatarak ona baktı ama sonra vazgeçti.

Yemeklerini sessizlik içinde yediler, Violet yemeğini didikliyordu. Kendi yemeğini olabildiğince çabuk mideye indirdi, böylece odasına dönüp mastürbasyon yapabilecekti. Artık vücudunu düzenli olarak boşaltma ihtiyacı duyması ne kadar üzücüydü. Violet'in etrafında olmak bile libidosunu aşırı derecede yükseltiyordu.

Violet tatlı sipariş etti. Reddetti ve kaba görünmek ve onu terk etmek istemediği için bir kahve aldı.

Kendisi. Tatlı, kek üzerine çırpılmış kremadan oluşan bir şekerlemeydi, üzerine de bir kiraz konmuştu ve bu ona tekrar göğüslerini, nasıl yumuşak, yastık gibi tümsekler olduklarını düşündürdü

kiraz kırmızısı meme uçları ve ...

Ve lanet olsun. Bir an önce o soğuk duşa ihtiyacı vardı.
Tatlıdan küçük bir kaşık aldı ve dudaklarına götürdü.
Kadın küçük bir zevk iniltisi çıkardığında
Tüm vücudu tepki olarak kaskatı kesildi.

"Aman Tanrım, bu çok güzel. Tadına bakmak ister misin Jonathan?"

Ona baktı - lanet olsun, bırakması gerekiyordu.
Çünkü şimdi onun derin göğüs dekoltesini görüyordu, o kadar kremsi ve herhangi bir tatlıdan çok daha lezzetli görünüyordu. Ve ona hayır demesi gerektiği halde,
Kadın kaşığı ona doğru kaldırdığında, adam kaşığı almak için ağzını açtı.

Ona bir ısırık verdi ve beklentiyle onu izledi. O da Hiçbir şey tatmadı, aklı Violet'in teniyle, Violet'in tadıyla doluydu. "Güzel," dedi homurdanarak ve Violet tekrar dudaklarını yaladığında neredeyse yüksek sesle inliyordu. Bütün tanrılara teşekkür etmek istedi.

ona bir lokma daha ikram etmediğinde ve gözlerini hiçbir şeye dikmeden, acımasızca kahvesini içtiğinde.

Dünyanın en uzun yemeğiydi. Hesap geldiğinde ve ödemeyi yaptığında, Violet'i görmezden gelmişti. İnledi ve tatlısını yerken sohbet etti, parmaklarını ve dudaklarını iştahla yaladı. Parayı ödedi ve oradan defolup gitti.

Odasına döner dönmez Jonathan neredeyse koşarak lanet olası duşa gitti. Dümdüz soğuk duşu açtı.

-Ve giysilerini yırtarak soyunmaya başladı. Birkaç kez mastürbasyon yaptıktan sonra belki Violet'ten başka bir şeye konsantre olabilirdi. Öyle umuyordu. Tanrım, o son zamanlarda bir okul çocuğundan daha sık sikine uzanıyor.

Kapısı çalındı. Jonathan küfrederek pantolonunun fermuarını tekrar çekti. Aleti dışarı çıkmaya devam ettiğinde, bir

Yapmak üzere olduğu şeyin bariz bir işareti olarak, pantolonuna uzandı ve kendini ayarladı, uzunluğunu düzleştirdi ve Aletin başını kemerine sıkıştırdı. Acı veriyordu,

Ama siktir et. Biraz acı onun dikkatini dağıtabilirdi. Bununla birlikte Jonathan gömleksiz bir şekilde kapıya yöneldi.

Gözetleme deliğinden hızlıca baktığında Violet olduğunu gördü. Endişeyle kapının kilidini açtı. "Her şey yolunda mı?"

Bakışları adamın çıplak göğsüne gitti ve sonra ona baktı. Kirpiklerinin biraz titrediğine yemin edebilirdi. "Benim biraz sorunum var. Konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Kapıyı daha geniş açtı ve içeri girmesi için işaret etti. Eğer Violet'in bir sorunu varsa, bu onun da sorunuydu. Kalbi küt küt atıyordu. Gitmek istemediğini umuyordu; henüz onu bırakmaya hazır değildi. Burada olması ona işkence etse bile, bu onun için en tatlı, en lezzetli şeydi.

Şimdiye kadar yaşadığı işkenceler ve o vermek üzere değildi yukarı. Onunla yüzleşmek için döndü, alnını gölgeleyen hafif kaşlarını çatmasından nefret ediyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bunu söylemek benim için çok zor." Ellerini evirip çevirdi ve dudağını ısırды, sonra onun odasında volta atmaya başladı.

Kahretsin, gitmeyi isteyecekti, değil mi? İçini öfke ve sahiplenme duygusu kapladı ve odanın kapısını çarparken yumruklarını sıktı. "Eğer eve gitmek istiyorsan, cevabım hayır. Babanın bize bıraktığı şeyi bulana kadar olmaz."

Onun bu çabuk öfkelenmesine şaşırmış görünüyordu. "Kıçına ne girdi senin?"

Sen, diye hırlamak istedi. Sen, çünkü burada benimle olmak istemiyorsun ve ben seni tekrar benim yapmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama yine de yeterli değil. "Hiçbir şey."

"Bana bir şey yokmuş gibi gelmiyor," dedi ve ellerini kalçalarına koydu. Bu hareket sadece kıvrımlarını vurguluyordu ve neredeyse kollarını tekrar indirmesini dileyecekti. Neredeyse. "Konuşabilmemiz için oturmak ister misin?"

"Bilmiyorum. Bu uzun sürecektir mi?"

Burun delikleri alevlendi ve bir an için onu

yumruklamak ister gibi baktı. "Neden böyle bir pislik gibi davranıyorsun?"

Bana mı? Ben ne yaptım?"

Hıyarlık yapıyordu ve bu ona haksızlıktı. "Sorun sen değilsin. Benim," dedi huysuzca ve banyoya döndü. Bir süre sonra duşu kapattı ve dışarı çıktığında onu yatağın kenarında otururken gördü, elleri yine o gergin şekilde bükülmüştü. "Özür dilerim. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle.

ve belki yardım edebilirim."

"Şey," diye başladı ve bir tutam saçını endişeyle bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "I . . . Bak, şöyle bir şey var."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bekliyordu.

Ellerini tekrar kucağına koydu ve saçlarını diğer kulağının arkasına sıkıştırdı. "Diyelim ki canım baklava çekti."

Şimdi kaşlarını çatma sırası ondaydı. Eliyle telefonu işaret etti. "Aç mısın? Sana bir şeyler sipariş etmemi ister misin?"

."

Bakışları yoğunlaştı, sertleşti. "Bırak da bitireyim."

Jonathan ellerini sessiz bir özürle kaldırarak devam etmesi gerektiğini belirtti. Onun vücut dilini izledi, Oradaki gerginliği fark ettim. Sıkıntılı olsa bile, ona bakmak çok güzeldi. Onun zarif formuna bakmaktan asla yorulmayacaktı.

Yatağın kenarına doğru kaydı ve ellerini kalçalarının yanına koydu. "Pekâlâ. Diyelim ki en son baklava yediğimde beni feci şekilde gıda zehirlenmesine uğrattı. Hayatımın geri kalanında baklava yememeye yemin ettim. Sonra diyelim ki biri elinde bir tepsiyle geldi ve çok lezzetli görünüyordu, ben de ne kadar sevdiğimi hatırladım. Asıl soru şu ki, bir tane alıp bir kez daha yanabileceğimi bilerek bir şans mı vereyim? Ya da sözümü tutup, bir daha yanmayacağımı bilerek uzak mı durayım? daha güvenli mi?"

Söylediği tek kelimeyi bile dinlemiyordu. O başlamıştı O konuşurken öne doğru eğildi ve bol bluzunun yakası aşağı doğru kaymaya devam etti ve görebildiği tek şey Violet'in göğüslerinin üst kısımlarıydı. Bu tişört çok

acımasız bir alay konusuydu. Onu neden giymişti-

"Jonathan?"

"Hmm?" Kendini o muhteşem göğüslerden başka bir yere bakmaya, onun niyetli yüzüne yeniden odaklanmaya zorladı.

"Ne dediğimi duydun mu?"

Baklavayla ilgili bir şey. Ve gıda zehirlenmesi. Ve . . .
Tanrım, o bluzun altında meme uçları dikleşmiş miydi?
Tanrı aşkına, o soğuk duşa ihtiyacı vardı. "Oda servisinden bir şeyler sipariş etmemi ister misin?"

"Hayır!" diye bağırdı kızgınlıkla. Elleri iki yanında kenetlendi ve kaskatı kesilmiş bir halde dik oturdu. "Beni hiç dinlemiyorsun, değil mi?"

"Biraz dikkatim dağınık." Göğüslerin ve yakınlığın tarafından.

Violet, göğüslerinin zıplamasına neden olan akıcı bir hareketle ayağa kalktı. Fark ettiğinden değil. Hem de çok.

"Lanet olsun,

Jonathan," diye bağırdı. "Bir kız onu fark etmen için ne yapmak zorunda? Eğer artık beni çekici bulmuyorsan, söyle gitsin! Aptal gibi etrafta dans etme."

ON BİR



J Onathan kıyafetlerini düzeltirken Violet'e baktı. Kibirli bir bakışla başını geriye eğdi.

"Seni çekici bulmuyor musun?" diye sordu yavaşça. Çıldırılmış mıydı? "Arkadaş" sınırını aşmadığından emin olmak için cazibesıyla dişıyla tırnağıyla mücadele ediyordu.

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Neredeyse kendimi sana atıyorum."

Öyle miydi? Mesele bu muydu? Bikini ve neredeyse ona sürtündüğü akşam yemeği? Jonathan şoktaydı.

"Ama eğer ilgilenmiyorsan, söyle bana. Son birkaç yılda değiştiğimi biliyorum ve korkarım ki sadece tekrar incinecek, ama görünüşe göre bir tek ben -."

Jonathan öne atıldı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Kız fikrini değiştiremeden onu öptü ve yapabileceği her türlü itirazı susturdu. "Asla böyle düşünme," öpücükler arasında mırıldandı. "Seni sevmediğimi ve sana tapmadığımı bir an bile düşünme."

"Korkuyorum," diye fısıldadı Violet, adamın omuzlarını tutarken bile. "Tekrar incinmekten çok korkuyorum. Son . . . neredeyse beni kırıyordu."

Kadının gözlerindeki korkuyla acı içinde kıvranıyordu. Orada içten bir duygu vardı. Bunu ona o yapmıştı. Şefkatle, başparmağıyla onun güzel yanaklarından birini okşadı ve onu tekrar öpmek için eğildi. Yumuşakça. Saygıyla. Sonra dedi ki, "Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Buna söz veriyorum."

Belli ki kararsız bir şekilde ona baktı. Sonra yavaşça başını salladı ve onun dokunuşuna doğru eğildi. "Güvenmek benim için çok zor, ama Sana güveniyorum."

Kendisine bir hediye verilmiş gibi hissetti. Jonathan onu tekrar öptü, kızın kalkık yüzüne bakarken aklına şiirler geliyordu.

"Seni sevdim; şimdi bile itiraf edebilirim
Aşkımın bazı kolları ateşini koruyor;
Ama seni daha fazla üzmesine izin
verme, Seni tekrar üzmem istemiyorum.
Umutsuz ve dili tutulmuş, yine de seni çok sevdim
Kıskanç ve çekingenlerin bildiği acılarla;
Seni öyle şefkatle, öyle içten sevdim ki,
Tanrı'ya seni bir kez daha sevmesi için dua ediyorum."

"Çok güzeldi," dedi yumuşak, acıyan bir sesle. "Kimdi o?"

"Puşkin," diye mırıldandı, eğilip kızın kaşını saygıyla öptü. Onun tüm yüzünü öpücüklerle kaplamak istedi ve bunu yapmaya başladı, dudaklarını onun yüzüne değdirdi

alnına, yanağına, burnuna, nazik dokunuşlarla. "O şiiri her duyduğumda seni düşündüm. Korkarım son kısmı hariç."

"Son kısmı mı?" diye mırıldandı, adamın yüzüne bastırıldığı her öpücüğe eğilerek.

"Seni sevecek başka birini istemiyorum," diye itiraf etti, parmaklarını hafifçe çenesinin altına koyarak onu çevirebildi. kalp şeklindeki yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Çünkü seni kendim için istedim. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Seni istemekten hiç vazgeçmedim. Her günün her saniyesinde kalbim hep senin oldu."

Violet'in güzel gözleri ona baktı, duygularla parıldıyordu. Violet cevap vermedi ama eli adamın boynunun arkasına kıvrıldı ve öpmek için onu aşağı çekti. Adamın dudakları Violet'in dudaklarıyla buluştuğunda, Violet adamın ağzına doğru mırıldandı: "Benimle seviş."

"Senin için yaptığım her şey aşktan," dedi ona hızlı, ateşli öpücükler arasında. "Hepsi sevişmek için, Çünkü bunu sana olan sevgimden dolayı yapıyorum. Ama sana dokunmak? Bu ibadettir."

"O zaman bana tap," diye mırıldandı, diğer eli göğsünün önüne doğru kayıyor ve kalbinin üzerine bastırıyor. "Bana sevgini göster."

İnledi, bir ihtiyaç dalgası sıcak ve sert bir şekilde alevlendi içinden geçti. Zihninde Violet'i yatağa fırlatıp giysilerini parçaladığı, zevk çığlıkları atıp tırnaklarını sırtında gezdirirken vahşice ona vurduğu bir görüntü canlandı. Ürperdi. Zaman olacaktı

Daha sonra bunun için yeterli. Şimdilik onu baştan çıkarmak istiyordu. Onunla o kadar yavaş ve tatlı bir şekilde sevişmek istiyordu ki ona tekrar aşık olmaktan kendimi alamıyorum.

Aşkıni itiraf etmişti. Tekrar tekrar. itiraf etti. O asla aynı şekilde karşılık vermedi. Bunu biliyordu. Kalbinin korunaklı olduğunu biliyordu ve bu bariyerleri bir kez daha yıkmak ona kalmıştı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye sordu ona, ne sorduğunu tam olarak bildiğinden emin olarak.

Güzel ağzından alaycı bir gülümseme yayıldı.

"Her zaman." Başını salladı. "Ben temizim."

Tereddüt vücudunu sertleştirdi. "Ben de öyle ama yine de prezervatif kullanmanı istiyorum. Sadece, bilirsin, ne olur ne olmaz." Dudağını ısırıldı.

Hap başarısız olursa diye mi? Yalnız kalmak istemedi. ve yine hamile mi? Bir an için kendini dünyanın en büyük pisliği gibi hissetti. Sevdiği kadını hamile bırakmıştı. ve onca yıl önce terk edilmişti. "Prezervatifler," diye kalın bir sesle kabul etti. Banyosuna gitti ve yardımcılarından biri tarafından paketlenmiş tuvalet malzemelerini karıştırdı. Her zaman yanında prezervatif bulundururdu ve bir anlık aramadan sonra bir şerit buldu. Bir tanesini eline alarak banyodan döndü, komodinin üzerine koydu ve kadının yüzünün yine endişeyle kaplı olduğunu gördü.

Güzel bir aşk eylemi olması gereken bir konuda bu kadar endişeli olmasından nefret ediyordu. Bir zamanlar aralarında aşk vardı.

Jonathan bunun tekrar olacağına karar verdi. Onun bu endişeden kurtulmasını sağlayacaktı. Onun dokunuşunda boğulmasını istiyordu, tekrar hamile kalıp kalmayacağı konusunda stres yapmasını değil.

Her şey bir kez daha onunla ilgili olacaktı.

Odanın öbür ucundan ona doğru yürüyen Jonathan, Violet'i kollarına aldı ve onu tekrar öptü. Öpücük yumuşak ve tatlı bir şekilde, dudakların nazikçe birbirine bastırılmasıyla başladı. Violet'in ağzı onunkinin altından ayrıldığında ve vücudu gevşediğinde, öpücükleri daha odaklanmış, daha yoğun hale geldi. Dili, yumuşak dudaklarının üzerinde alaycı bir şekilde gezindi ve Violet yumuşak, küçük bir zevk nefesi verdiğinde, Jonathan neredeyse inliyordu. Tanrım, bu kadını seviyordu. "Seninle sevişmeme izin ver, Violet. Sana tapmama izin ver. İzin ver sana zevkten başka bir şey vermeyeceğim. Sana ne kadar taptığımı göstermeme izin ver."

Başını salladı ve adam başının hafifçe onunkine doğru hareket ettiğini, göğsüne doğru kıvrılan parmaklarındaki gerginliği hissetti. Ona yapışıyordu ama tam olarak değil. Henüz anın içinde kaybolmamıştı. Onun korkusunu, kendini ona kaptırmasını engelleyen o ihtiyatı kırmak zorundaydı. Bunun için ne gerekiyordu? Kızın ona verdiği cevabı hatırladı.

uçakta. Bu çok tatlı ve güzeldi. Kız gafil avlanmıştı ve adam onun savunmasını bu şekilde mi kırabilmişti?

Onu tekrar gardını düşürmesinin zamanı gelmiş miydi? Onunla bir kez daha eğlenebilmesi için Violet'in duvarlarının arkasından itilmesi mi gerekiyordu?

Gereken buysa, yapardı. Onun tekrar zevk çıgıllıkları attığını görmek için her şeyini verebilirdi. Zihni onun uçaktaki muhteşem görüntüleriyle doldu, kalçaları yüzüne karşı titrerken ellerini başına bastırdı ve ağzı onun lezzetli tadıyla doldu.

Acı ve ihtiyaç içinde inledi. Tanrım, yine buna ihtiyacı vardı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, parmakları onunkileri sıkıyordu.

Ceket.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, sesi amaçladığından biraz daha sertti.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "I . . . Neden?"

"Sadece cevap ver, Violet. Bana güveniyor musun?"

Violet ona o kadar uzun süre baktı ki, olumsuz cevap vereceğini sandı. Bakışları onun yüzünü aradı ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından yavaşça başını salladı. "Sana güveniyorum," diye fısıldadı.

"Güzel." İçindeki o sahiplenme duygusu yeniden kabardı. Parmakları kızın saçlarında gezindi, sonra tatlı yüzünü avuçladı. "Güzel."

Yüzünü ona doğru eğdi, gözleri kapalıydı ve ona güveniyordu.

Ve bu ona bir fikir verdi.

"Seni bağlamak istiyorum,
Violet."

Gözleri irileşti. "Ne?"

Ama bunu yüksek sesle söyler söylemez, bunun mükemmel bir fikir olduğunu anladı. "Bana güveniyorsun, değil mi? Seni bağlamama izin ver." Bu güvenini sadece sözlü güvencenin ötesine ve fiziksel alem. Kendisini bağlamasına ve ona istediğini yapmasına izin vermesi için ona gerçekten güvenmesi gerekiyordu. Bu sadece sözde bir hizmetten daha fazlasını gerektiriyordu. Onun kendisine güvendiğinden kesinlikle emin olmak istiyordu. Bunu sadece söylemediğinden.

Kirpikleri titriyordu ve adam onun yüzündeki kararsızlığı izledi. Sonra, uzun bir şüphe anından sonra, yavaşça başını salladı. "I . . . Pekâlâ." Önce yatağa, sonra da ona baktı. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"Yatağa uzan," dedi ona. "Benim için kıyafetlerini çıkar."

Gözle görülür bir şekilde titredi ama başını salladı. Onun bu istekliliği hoşuna gitmişti. Onu tekrar öpücük yağmuruna tutmak istiyordu ama bunun beklemesi gerekecekti.

Kadın yatağa doğru ilerlerken, adam şifonyerine döndü ve iki ipek kravat çıkardı. Ani toplantılar ya da önemli iş ziyaretleri için onları her zaman yanında taşırdı ve şimdi

onlar onun için mükemmeldi

istedi. Uzun, yumuşak bir ip oluşturmak için küçük uçları birbirine bağladı ve sonra Violet'e ve yatağa doğru döndü.

Yatağın kenarına oturdu ve adam kravatlarıyla meşgulken ipekli, dökümlü üstünü çıkarıp yere attı. Taytını da çıkarmıştı ve şimdi üzerinde siyah bir pantolondan başka bir şey yoktu.

yüksek kesim külot ve işlevsellikten çok baştan çıkarmak için tasarlanmış gibi görünen siyah dantelli bir sütyen.

Giyinmiş olsaydı

onu baştan çıkarma niyetiyle mi gelmişti? Uzun zamandır arzuladığı ve hayalini kurduğu kadının yatağında olduğunu ve peşinden geldiğini düşünmek vücudunda bir heyecan yarattı.

Onu hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı.

Yatağa yaklaşarak elindeki bağları uzattı ona seslendi. "Bunu yapmak istediğine emin misin Violet? Eğer fikrini değiştirirsen bunu sana karşı kullanmayacağım."

Kravatlara baktı, dudaklarını yaladı ve sonra gözlerini ona dikti. "Bunu istiyorum."

Parmaklarını kızın yanağının kıvrımlarında gezdirdi. "Eğer korkarsan, güvenli kelimen nedir?"

Violet bir an düşündü. "Durmak mı?"

Kıkırdadı, hâlâ parmak uçlarıyla kızın yüzünde geziniyor, kızın onun dokunuşuna doğru eğilmesinden büyüleniyordu. "Bu "Tutkunun sıcaklığında söylemeyeceğiniz bir şey olması gerekiyordu."

"Umarım 'dur' diye bağırıyor olmam," dedi ona, sesi biraz sinirli çıkıyordu.

"Sıra dışı, seslenmenizi beklemeyeceğim bir şey seçin."

Gözlerinde hınzır bir pırıltı parlıyordu. "Babacığım?"

"Gerçekten ereksiyonumu öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?" Ama o güldü.

Kadın sırttı ve aralarındaki o tuhaf gerilim dağıldı. "Az önceki şair kimdi?"

"Puşkin?"

Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Kulağa 'içeri itmek'e çok yakın geliyor. Belki de başka bir güvenli kelime seçmeliyim. Ozymandias ile devam edelim."

Sırttı. Violet'inin güvenli bir kelime -kullanmaya ihtiyaç duymasını istemediği bir şey- vereceğine güveniyordu. "Pekâlâ o zaman, Ozymandias olsun. Şimdi bana ellerini ver."

Ellerini uzattı, bileklerini havada birleştirdi, yüzünde güven ve gerginlik dolu bir ifade vardı.

Kendisine bir hediye veriliyormuş gibi hissediyordu. Jonathan onun bileklerini avuçlarının içine aldı ve her birine nazıkçe birer öpücük kondurdu. "Başlamadan önce, sana teşekkür etmek istiyorum, Violet."

Şaşırmış görünüyordu. "Teşekkürler mi?"

"Bana güvendiğin için." Boğazındaki sızı boğazını düğümledi. Ona duyduğu güvenin onu ne kadar etkilediğinin farkında değil miydi?

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Sana güveniyorum. Sadece korkuyorum."

Bu güvene bir daha asla ihanet etmeyeceğinden emin olacaktı.

Bileklerini kravatın ipeğine dikkatlice sekiz şekilde sardı ve sonra kumaşı tekrar ortasından geçirdi. "Çok mu sıkı?"

Ellerini test etti. "Hayır, sorun yok."

"Güzel. Şimdi bunları yatak başlığına bağlamak istiyorum." Yan tarafa geçti ve yatağının üzerindeki yastıkları kabartarak büyük bir yığın oluşturdu, sonra da üzerine uzanmasını işaret etti. "İşte."

Gözleri irileşti ama başını salladı. Arkasına bakarak, vücudunun küçük kıpırtılarıyla onu ihtiyaçtan ateşlendirerek yatakta geri çekildi. Sonunda geri çekildiğinde

Yastıklara yaslanarak uzandı ve deneysel olarak ellerini başının üzerine kaldırdı.

"Mükemmel." Jonathan onun bilekleri arasında sallanan kravatı kavradı ve yatak başlığını inceledi. Kalın ve ağırdı. Düğümlerini sabitlemek için ideal olan kesik Yunan

anahtarı tasarımı ahşap. Kravatın bir ucunu içeri kaydırđı ve düğümledi. "Hâlâ iyi mi?"

Başını salladı. "Bunu çok sık yapıyor musun? Bunu sormam gerektiğini hissediyorum."

"Asla," dedi ona. "Şimdiye kadar hiç dürtü duymadım."

Bir an için düşündü. "Bunun kötü bir şey olduğunu tahmin ediyorum."

Sormanın zamanı değil, ama ... bizden sonra ciddi biri oldu mu, bilirsiniz ..."

"Hayır," dedi ona dürüstçe. "Benim için senden başka hiç kimse olmadı."

"Bu beni daha iyi mi hissettiriyor yoksa korkutuyor mu bilmiyorum." Elleri bağları bükerek onları test etti.

"Bu seni neden korkutsun ki?" Parmaklarını uzattığı kolunda gezdirdi. Teni çok yumuşaktı.

"Çünkü kafadaki o zamanki imajıma uygun yaşayamayacağımı hissediyorum. Ben aynı değilim. kişi."

"Biliyorum." Bu Violet daha temkinliydi ve onu duvarlarının altından içeri aldığı anda, yoğun bir şekilde daha savunmasızdı. "Değişiklikler umurumda değil. Aslında, onları seviyorum."

"Kıçım eskisi kadar küçük değil-"

"Kıçın çok güzel." Eli onun yan tarafına doğru ilerledi, kalçasını sıyırdı.

Homurdandı.

"Bu doğru. Büyük ve sulu ve ondan bir ısırık almayı çok isterim."

Bunun üzerine gergin bir şekilde kıkırdadı.

"Ne?" diye sordu, kendisi de biraz kıkırdarak. "O kaymak gibi tenine dişlerimi geçirmek istemez miyim?"

"Beni akşam yemeği gibi gösteriyorsun."

"Hayır, sen tatlısın. Tatlı, lezzetli ve seni dudaklarımda tatmak için sabırsızlanıyorum."

Kadının nefesi boğazında düğümlendi ve adam onun kirpiklerinin yeniden dalgalanışını izledi.

"Soyunayım mı?" diye sordu elini güzel bir kalçanın üzerinde gezdirirken.

Sessizce başını salladı.

Elleri kemerine gitti ve yavaşça kemerini çözdü. Jonathan onun bakışlarının beline yönelmesinden memnundu ve gözleri alev alev yanarak onu izledi, kemerini iliklerinden çıkarıp yere bıraktı, sonra pantolonunun düğmelerini açıp indirdi. Aleti sertleşmiş ve boxer'ının içinden sızlamaya başlamıştı. Rahatlamak için beklemesi gerekecekti. O Violet zevkten gevşeyene kadar onu boşaltmaya niyetliydi. Ve belki ondan sonra bir kez daha.

Bu düşünceyle Jonathan boxer'ını indirdi ve giysilerini çıkardı.

Gözleri büyüdü ve onu görünce dudaklarını yaladı, bu da onu daha da sertleştirdi. "Çıplak ne kadar güzel görüldüğünü unutmşum. Bu hiç adil değil."

"Bunun neresi haksızlık?" Aletini eline aldı ve Sadece tepkisini izlemek için yavaşça, ucundan taşaklarına kadar okşadı.

Elbette, bakışları perçinlenmiş bir şekilde elini takip etti. Bu hoşuna gitmişti.

"Çünkü bu kadar lezzetli görünmemelisin. Ben seni unutmaya çalışırken sen her zamankinden daha iyi görünüyorsun. Yani, neredeyse boğazına kadar bir karın kasın var."

Adam elini tekrar sikinin üzerinde gezdirirken, kadının bakışları da onu takip etti ve kadın bir kez daha dudaklarını yaladı, ardından boğazından yumuşak bir inilti çıktı.

"Orada öylece oturup beni kızdıracak mısınız?" diye sordu. Jonathan ona, "Biraz takılmanın yanlış bir tarafı yok," dedi,

ve eliyle sikine sert bir vuruş daha yaptı, gözlerinin parıldamasının tadını çıkarıyordu. "İştah açıcı."

"Ama zaten sağlıklı bir iştahım vardı," dedi ona. "Mmm. Sağlıklı, ama aç değil."

"Peki sen aç mısın?"

"Senin için, açım."

Kadın biraz ürperdi. "O zaman göster bana." Bu öneriye nasıl karşı koyabilirdi ki?

Jonathan yatağa doğru birkaç adım attı ve bakışları onun yüzüne kilitlenmiş bir halde yanına sokuldu. Onu izledi

Adam iri bedenini onunkinin üzerine örterken gergin gözleri vücudunun üzerinde geziniyordu ve sonra adam kadının çaresiz bedeninin üzerinde dört ayak üzerindeydi. Kadının vücudu onunkinin altında sıkışıp kalmıştı. Jonathan ona sırtarak baktı, kendini hınzırca kontrol altında hissediyordu. Violet'in istediği gibi davranması hoşuna gitmişti ve bu kontrolü kullanmaya niyetliydi. "Hâlâ bana güveniyor musun?"

"Elbette." Sesi görüldüğünden daha kendinden emin geliyordu.

"Güzel." Eğildi ve ona hafif, ısırıcı bir öpücük verdi.

Ağzını kaldırdı, dili onunkine sürtündü ve adam kendini onun tadında kaybetti. Violet çok lezzetliydi.

Onunla ilgili her şey -dudaklarının yumuşak hissi, dilinin onunkine sürtünmesi, sıcak, ıslak ağız- her şey mükemmeldi. Jonathan ona karşı inledi, sonra öpücüğün kontrolünü ele geçirdi, dilini onunkine karşı kaydırarak ve birbirlerini yiyip yutuyorlarmış gibi hissedene kadar öpücüğü yoğunlaştırdı.

Violet onun altında küçük inilti çıkararak, inilti Zevk ve ihtiyaç, sikişinin ağırlığına neden oluyordu. Ona doğru bastırmayı arzuluyordu, ama o bağlıyken ve düz bir şekilde yatarak, manevra kabiliyeti sınırlıydı. Yine de, bu ona onun her yerinde sürünme ve istediğini yapma fırsatı ve kesinlikle yapacaktı.

İsteksizce öpüşmeyi sonlandırdı, sonra geri çekilirken bile alt dudaklarını ısıtırak emmekten kendini alamadı.

Nefes nefese kalmıştı, gözleri arzuyla uykulu bir şekilde ona bakıyordu. "Oh, adamım, çok iyi öpüşüyorsun. Nasıl öptüğünü unutmuşum.

birkaç hafta öncesine kadar iyiydi."

"Ve sonra o kadar iyiydim ki taşaklarıma diz çöktürdün?" Çenesi boyunca öpücükler kondurarak ona ilk karşılaşmalarını hatırlattı.

Kızın kıkırdaması onu çok sevindirdi. "Bu senin kendi hatası. On yıldır görmediğin bir kadını öylece hırpalayamazsın."

"Hayatımda gördüğüm en güzel yaratık olsa ve on yıldır

onun hayalini kursam bile mi?"

Adam kulak memesini ısırırken Violet inledi. "O zaman bile olmaz."

"İşte bu haksızlık," dedi ona, boğazını yalayarak. Göğüsleri göğsüne sürtündü ve sütyeninin kumaşından bile meme uçlarının ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordu. O da çok yakında çıkacaktı. Onun çıplak tenini göğsünde hissetmek istiyordu.

"Jonathan?" diye sordu nefes nefese.

Boğazından aşağıya doğru öpmeye devam etti. "Hmm?"

"Son on yıldır bana başka biriyle birlikte olup olmadığımı sormadın." Gerginlik vücudunda titreşti.

Yapmamıştı, çünkü bu düşünce onu çıldırtıyordu.

"Görüştüğün başka biri var mı?"

"Hayır! Tabii ki hayır!"

"O zaman başka kimsenin önemi yok, çünkü şu andan itibaren tamamen benimsin. Bedenin ve ruhunla." Ağzını onun boğazına dayadı ve emdi. Onu işaretlemek, kendisininmiş gibi damgalamak istiyordu ama bunun delilik olduğunu biliyordu. Yine de Violet'e duyduğu yoğun aşk onu deliliğe sürüklüyordu. Violet onun olmuştu. İlk ve tek aşkıydı ve onu yeniden kollarına almak bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi.

"Oh, Jonathan," diye iç geçirdi, boğazını öyle bir kamburlaştırdı ki öpmeye ve emmeye devam edebilirdi. "Bazen bir kızın dizlerini titretmek için söylenecek en doğru şeyi biliyorsun."

"Bunu tepki olsun diye söylemiyorum Violet. Ben böyle hissediyorum. Her zaman böyle hissettim. Sen benimsin ve her zaman benim oldun. Her zaman kalbimin tamamına sahip oldun. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Dudağını ısırdı ve sonra ona alaycı bir gülümseme verdi. "Sen de konuşmayı hiç bırakmadın. Sevişeceğimizi sanıyordum?" Başının üzerindeki bağları hafifçe salladı.

Aşk yeminleriyle onu rahatsız mı ediyordu? O zaman onları sustururdu. Onun için her şeyi yapardı. Sadece nasıl hissettiğini bilmesini istiyordu. "Bu kadar istekli olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandı, başını kaldırıp bir elini

elini göğsüne götürdü ve avuçladı. Meme ucu sutyeninin dantelli kumaşının arasından sivrilmişti.

"Tabii ki hevesliyim," dedi, sözleri tatlı bir alaycılıkla. "Bütün gün kendimi sana attım."

"Bikini bunun için miydi? Daha az örtüyordu Bu." Parmağı sütyen kaplarından birinin kenarının altından kayarak altındaki deriyle alay etti. "Hoşuma gitti."

"Amaç da buydu zaten," dedi, sesi onun dokunuşuyla biraz daha soluksuz çıkmıştı.

"Beni ayartmak için mi? Minx." Onun köprücük kemiğindeki narin teni öptü. "Gururum okşandı. Ve, emin olmak zorundayım çabalarınızın karşılığını fazlasıyla alıyorsunuz."

Adamın eli kadının sırtının altına kayd ve kadın eğilerek adamın arkasındaki tokaya daha kolay erişmesini sağladı. Kadın

Hızla nefes alıyor, heyecanı tenini güzelleştiriyordu, pembe kızardı. Bir eliyle sutyenini çözdü ve onu itmeye başladı.

"Bunu oldukça kolay yaptın," diye mırıldandı. "Çok pratik yaptın mı?"

"Eğer cevap arıyorsanız, aradığınız cevap 'profesyonellerdir'. İlişki yok. Sadece bir sürü çalışan kız."

"I . . ." Başını iki yana salladı. "Dehşete mi kapıldım yoksa eğlendim mi karar veremiyorum. Senin bir playboy olduğumu sanıyordum."

"Sadece gösteriş için." Garip kızı da yanında götürmüştü. Bir randevu gerektiğinde yüksek profilli etkinlikler, ancak genellikle bir iş arkadaşının arkadaşı ve asla aynı kız iki kez.

"Sadece şaşırdım. Profesyoneller mi? Gerçekten mi?"

"Bir ilişkiden daha kolay," diye açıkladı, sütyenini köprücük kemiklerinin etrafından yukarı kaydırarak, böylece onu hayranlıkla izleyebildi.

yeni ortaya çıkan göğüsler. Tanrım, muhteşemlerdi. Yumuşacık, krem rengi ve pembeydiler. "Onlar sadece prezervatif ve para. Kaşınması gereken bir kaşıntı olsaydı, Temiz, araştırılmış kızları olan bir servisi arar ve bu işi hallettirirdim."

"Seksi bir iş anlaşması gibi gösteriyorsun."

"Hepsi buydu," dedi açıkça. "İşin içinde duygu yoktu."

"Ve ... benimle?" Sesinde yumuşak bir tutukluk vardı.

Adam eğildi ve bir göğsünün yamacını yaladı, Teninin lezzetli tadıyla neredeyse inliyordu. "Seninle sevişiyorum. Karşılaştırılmaz bile."

"Memnun olmam garip mi? Başka kimse olmadığı için mi?"

Sadece garip olsaydı, o da bundan memnun olurdu, sadece şimdi, burada onun için özgür olabilseydi. "Başka hiç kimsenin peşinden koşmadım. Kalbim hâlâ sendeyse bu onlar için adil olmazdı."

"Tanrım," diye mırıldandı ve vücudu sıkıştı onunkinin altında. "Beni sadece kelimelerle mi baştan çıkarmaya çalışıyorsun?"

"Hayır, dilimi biraz kullanmayı planlıyorum." Ve bunu kanıtlamak için güzel bir meme ucunu ağzına aldı.

İnledi, adama doğru eğildi, kollarını adama doğru çekti. başının üzerindeki bağlara karşı. Küçük ucu ihtiyaçla gerilmişti ve dilini üzerinde döndürerek onu kızdırdı. Kadının en çok hangi dokunuşlardan hoşlandığını biliyordu - meme ucunun alt tarafını hızlıca yalayarak- ama zevki daha da arttırmak istiyordu. Tüm vücudunun titremesini ve acımasını istiyordu.

Ağzı bir meme ucunda çalışırken, ağırlığını değiştirerek vücudunu onunkinin üzerinde hafifletti. Teninin tüm uzunluğunu onunkine bastırmak, sikini onunkine sürtmek istiyordu.

ve onun seksine karşı sallandığını hissetti. Her şeyin zamanı var, dedi kendi kendine. Hızını ayarlaması gerekiyordu. En çok

Önemli olan Violet'in aklını başından almaktı. Onun amacı buydu.

Diğer göğsünü de avuçlamak ve ağzı ilk göğsünde çalışırken onu da okşamak istedi ama yatağa uzanmak için elini uzatması gerekiyordu. Bir an için ellerini bağlamak gibi "harika" bir fikre lanet okudu. Violet'in ona dokunmasından, onu istediğini göstermesinden başka bir şey istemiyordu.

onu çok istiyordu. Tanrım, onun tenine dokunması için ölüyordu.

Violet onun altında kıpırdanıp inerken, bu fikrinden bir kez daha pişmanlık duydu. Violet'in kollarında çıldırmasını ve kıvranmasını istiyordu, tamamen katılıyordu. Yatağa bağlıyken çaresizdi-

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Ağzını meme ucundan çekti, Violet'in itiraz mırıltılarından memnun oldu. "Sana ne yapmamı istediğini söyle Violet."

Bakışları odaklanmamıştı, tutkuyla parlıyordu. "Ne... ?"

Eğildi ve onun göğsünü öptü. "Ağzımı burada sevdin mi?"

"Evet," diye nefes aldı.

"O zaman bir dahaki sefere nereyi istediğini söyle."

Sanki inanamıyormuş gibi uzun bir süre ona baktı.

Onu sürücü koltuğuna oturtacaktı. Sonra başını geriye attı ve inledi. "Sadece ... kanatlanamaz mısın? Şimdiye kadar harika gidiyorsun."

"Beni yönlendirmeni istiyorum," dedi ona. "Bu senin zevkinle ilgili. Sen bana nerede istediğini söyle, ben de ağzı orada."

Bunun üzerine nefesini içine çekti ama sustu.

Violet yatakta istediğini isteme konusunda utangaç mıydı? Hatırlamaya çalıştı ama anıları eşit partnerler, açgözlü eller ve kazıda geçen uzun günlerin ardından çalınan tutkulu öpücüklerdi. Ama şimdi Violet sessizleşmişti.

Çenesini onun yumuşak, güzel tenine dayadı ve bekledi.

Yer değiştirdi. "Sen gerçekten bana söyletecek misin?"

"Neden yapmayayım ki?"

"Çünkü gençliğimdeki kadar zayıf ya da güzel değilim. Heyecan verici değilim." Dudağını ısırdı. "Ben büyüdüm ve sıkıcı ve demode oldu."

Delirmiş miydi?

"Ve seni görene ve nefes kesici bir şekilde muhteşem olana kadar bununla iyiydim ve şimdi ... şey gibi hissediyorum." İç çekti. "Üzerime düşeni yapmıyormuşum gibi hissediyorum."

"Sen delisin," dedi eğilip bir meme ucunu yalayarak. "Sana baktığımda hiçbir kusur görmüyorum. Yemyeşil bir ten ve tadına bakılmak için yalvaran nefis kıvrımlardan başka bir şey yok."

"Çok nazıksınız," dedi küçük, gergin bir gülümsemeyle.

"Nazik davranmıyorum, Violet." Tekrar meme ucunu dilledi. "Nazik olmanın, onun göğüs uçlarını almakla seni yatağıma alacağım. Seni arzuluyorum. Seni şimdi geçmişte olduğumdan daha şiddetli istiyorum. Benim horoz derin gömülü olmak için ağlıyor Bir kez daha içinde. Ve ben seni istiyorum. Seninle Kısa saçların ve gözlerindeki güvensizlik, çünkü bir zamanlar sevdiğim ve hala sevdiğim kadın bu. Seninle ilgili sevdiğim şeyler -keskin zekan, sivri dilin, gülümseme- bunların hiçbirisi değişmedi. Sen hâlâ on yıl önce aşık olduğum kadınsın ve dün ve önceki gün yeniden aşık olduğum kadınsın."

Onun altında titriyor gibiydi. "Neden şiir kulağa hoş geliyor, ama senin sözlerin daha da daha tatlı?"

"Çünkü onların benim ruhumdan geldiğini biliyorsun," dedi ve göğüslerinin arasını öptü. "Ve sen de biliyorsun ki seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kadının tekrar titrediğini hissetti ve kadın sessizleşince başını kaldırıp baktı.

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı.

"O zaman bana ne istediğini söyle."

ON İKİ



O Tabii. Kulağa çok kolaymış gibi geliyor. Bana ne söyleyeceksin?

sana yapmamı istiyorsun, Violet. Teoride harika sözler, ama şimdi Jonathan'la yatakta, çıplak ve o muhteşem ve bronzlaşmışken ve kendisi değilken? Yüzünü kalçalarımın arasında istiyorum ya da sikini içimde istiyorum gibi şeyler söylemek o kadar kolay değildi.

Violet'in görebildiği tek şey onun güneşte esmerleşmiş tenine karşı solgun kalçaları, sert kaslarına karşı yumuşak kıvrımlarıydı. İçlerinden biri son on yıldır spor yapıyordu ve bu o değildi.

Neden bu kadar kıpır kıpır olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu uçakta baştan çıkarmıştı ve biraz endişeliydi ama bu kadar çılgınca gergin değildi. Adam ona oral seks yapmış ve kendini çok güzel hissetmesini sağlamıştı. Öyleyse neden bir kız gibi titriyordu? Şimdi de aynısını yapmasını isteme düşüncesine kapıldın mı?

Çünkü riskler farklıydı.

Çünkü artık kalbi tamamen kararlıydı ve onun hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu. Çünkü son bir haftadır onun kendisine dokunmaktan iğrenip iğrenmediğini merak ediyordu ve bu da kendi duygularını sorgulamasına neden olmuştu. arzu edilirlilik.

Violet onun iğrenç olduğunu düşünmüyordu elbette. Sadece çoğu kişiden daha kısa ve biraz daha kıvrımlıydı. Sorun, Violet'in onu tanıdığı zamanki uzun saçlı vahşi çocuk olmamasıydı.

Onun hayal kırıklığına uğramasını istemedi, çünkü o onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Aksine, vücudundaki değişiklikler hoşuna gitmişti.

Bu yüzden dudaklarını yaladı ve gerginliğini bastırmaya çalıştı. O yoğun gözlerle ona bakıyordu, evreninin merkezinin kendisi olduğunu ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığını söyleyen o dolu dolu bakışlarla. Konuşmak zordu

Bu yoğun inceleme altında. İsteddiği şey hakkında müstehcen, kirli şeyler söylemek.

"Söyle bana," diye mırıldandı Jonathan ve eğilip tekrar meme ucunu dillemeye başladı.

Nefes nefese kaldı, sırtını kamburlaştırdı, böylece göğsünü ağzına dayadı. "Ama kendi başına çok iyi gidiyorsun."

"Yine de daha fazlasını istiyorum. Seni sıkmak ve zevkten gevşetmek istiyorum."

"Zaten oraya gidiyorsun," diye itiraz etti.

Gözlerindeki o sıcaklık geri gelmişti. "Benden ne istediğini söyle."

"I . . . Daha fazla öpücük istiyorum." Tanrım, tam bir korkaktı.

Tek kaşı kalktı ve sadece bu küçük hareket bile onu daha da ıslattı. "Belirli bir yer var mı?"

Nefesini içine çekti. "Ağzım mı?"

Adam tekrar onun üzerine süründü ve Violet ellerinin bağlarını zorladı. Adamın onunkini örten iri vücudu günahkârca lezzetliydi. Adamın kendisinden neredeyse bir karış daha uzun olması hoşuna gitmişti, üstüne çıktığında onu tamamen örtebilmesi hoşuna gitmişti. Çoğu erkeğin hissetmediği bir şekilde kendisini narin ve narin hissetmesini sağlıyordu.

Jonathan ellerini onun yanlarına koydu ve ona yavaş, boğucu bir gülümseme verdikten sonra eğildi ve dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi. Bunu yaparken, siki onun seksine sürtündü ve dizlerini düşürdüğünü fark etti, böylece onun Ağzının onunkine her dokunuşunda ereksiyon onun hassas bedenine sürtünüyordu.

Violet inledi.

Ağız açıldığında Jonathan'ın dili içeri kaydı ve onu yavaşça, duygulu bir şekilde öpmeye başladı. Yumuşak, Ağızını keşfetmek, tadını çıkarmak için dünyadaki tüm zamanı alıyor gibi görünen yalama öpücükleri. Kız Bu öpücüklerle büyülenmiş, tatlılıklarıyla uyuşturulmuştu. Ve dilinin her hareketiyle kalçalarını hafifçe itiyor, sikini kadının kıvrımlarına sürtüyordu. Kıvrımlar ki zaten ihtiyaçtan kaygan ve bir dokunuş için ağrıyor.

Kadının nefesi kesik kesik geliyordu ve adam onu yuttu. ağızıyla. Kız öpücük istemişti ve adam da ona öpücük verecekti. Tekrar tekrar ağızıyla sevişti, ağızının hissinde, dudaklarının dudaklarına karşı hissinde, dilindeki tadında, amına bastırıldığı sikiğinin hissinde kaybolana kadar kayganlaştırdı ve dilledi. Sessiz ama kesin bir öneri.

Çok iyiydi. Çok, çok iyiydi. Violet'in bacakları daha da açıldı, ta ki yatakta onun altında genişçe yayılana kadar ve siki kıvrımlarının arasında sürüklendiğinde, onun tamamını hissetti.

Ve inanılmazdı.

Tekrar inledi, hissin içinde kaybolmuştu.

Dili Violet'in dudaklarının üzerinde dans etti. "Şimdi ne istiyorsun, Violet?"

Oh. Ondan düşünmesi mi isteniyordu? Onun ağızından başka bir şey düşünemiyordu, siki kıvrımlarının arasından kayıyor ve her küçük hareketinde klitorisine sürtünüyordu. kalçalarının hareketi.

"Violet?"

"Hmmm?" Dudakları onunkilere yapıştı, çekip gitmesini istemiyordu. Tanrım, harika dudakları vardı.

"Bana ne istediğini söyle yoksa duracağım."

İnledi. "Çok zalimsin."

"Hayır," dedi usulca ve onun ayrılmış ağızını tekrar öptü. "Ben sadece senin bu işin tam bir katılımcısı olmanı istiyorum, aşkım. Hiçbir şeyde söz hakkın yokmuş gibi hissetmeni istemiyorum."

Çünkü ellerin bağlı. İpler sizin elinizde olabilir ama yine de sorumlu olan sizsiniz."

Bunun zerine ürperdi. Yavaşça bir bacağını yukarı çekti ve kalçalarına doladı, ayağıyla iterek sikini amına daha sert bastırdı. "Bundan daha fazlasını istiyorum."

Bu sefer Jonathan inledi. Ağzı kadının çenesinde gezindi. "Sikimi içinde mi istiyorsun?"

Oh, cehennem evet, o yaptı. Ama henüz değil. "Yakında," diye söz verdi. "Ama beni kızdırmaya devam etmeni istiyorum."

"yle mi?" Adam kızın boynunun kenarını yaladı. "Sanırım bunu başarabilirim."

Diğer bacağını kaldırdı, şimdi ikisi de adamın kalçalarına dolanmıştı. "Göster bana." Tanrım, ondan bunu talep ederken kendini çok kötü hissediyordu.

"Bana bak," dedi ona ve yüzü boynundan kalktı. "Sana dokunduğumda bana bak."

Gözlerinin kapalı olduğunu fark etmemişti. Sadece adamın ona hissettirdiklerinin içinde kaybolmuştu. Öyle görünüyordu ki

Göz kapaklarını açmakta delicesine zorlandı ama açtı ve adamın muhteşem, yoğun yüzündeki gerginliği, koyu renkli göz bebeklerini, kalın kirpiklerini, güçlü yüz hatlarını gördü.

şaşırtıcı derecede şefkatli bir hareketle burnunu onunkine srttı ve bunu yaparken kalçalarını döndürdü. Bu hareket sikini onun amına dayadı, üzerinde sürükledi hassas klitorisi enfes bir hisle. Ve bunu yaparken, onu izlemeye devam etti.

Bu çok erotikti. Violet nefesini içine çekti, onun bakışları ona kilitlendi. Kehribar rengi benekleriyle koyu mavi gözlerine. Ondan gittikçe daha fazlasını talep ediyor gibi görünen bakışlara. Ve tüm bunlar olurken, adam yavaşça klitorisine sürtünmeye devam etti, ta ki kadın sularının teninin üzerinde sürüklendiğini ve her ikisini de ıslattığını hissedene kadar.

İnledi.

"Böyle mi Violet?"

Başını salladı, başka tarafa bakamadı, konuşamadı.

Jonathan'ın yoğunluğuna kendini kaptırmıştı.

Ona doğru itti, dalgalanma horozunun başını klitorisine sürtmeye odaklandı. Dudaklarını ereksiyonuyla araladı ve sularının içinde ileri geri sürükledi, yüzü onunkinden birkaç santim uzakta duruyordu.

"Sen benimsin," dedi ona yumuşak bir sesle, siki tekrar klitorisine doğru kayarken bile. "Benim Violet'im. Benim aşkım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onun altında tekrar titredi. "BEN-"

"Şşşt," dedi ve onu öpmek için eğildi. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bil."

Adam tekrar ona doğru sallanırken vücudu adamın altında esnedi. Bu şehvetli bir ziyafetti ama aynı zamanda bir işkenceydi. Vücudu sürtünmekten daha fazlasını istiyordu. Meme uçları ağrıyor, daha fazla ilgi için yalvarıyordu.

Bileklerindeki bağları tekrar gerdi. "Kolların iyi mi, tatlım?"

"Senin etrafında olmak istiyorlar," dedi nefes nefese.

"Bu sefer değil," dedi ona. "Bu sefer seni memnun ediyorum."

Ama bunu geçen sefer de yapmıştı. Onu memnun etme sırası ne zaman gelecekti? Violet itiraz etmek için ağzını açtı ve adam yine Violet'in alt dudağını ısırıldı.

"Bana ne istediğini söyle."

Göğüslerini yukarı kaldırarak dikkat çekmek için yalvardı. "Penetrasyon," diye nefes aldı.

İnledi, bu şimdiye kadar gösterdiği kontrol kaybının ilk işaretiydi. Violet büyülenmişti ve heyecanı gözlerinden okunuyordu.

onun içinden. Bundan daha fazlasını istiyordu. Onun da kontrolünü kaybetmesini istiyordu. Onun kontrolü heyecan verici olsa da

Ona dokunurken aklını kaybetme düşüncesi daha da tatmin ediciydi.

Bu yüzden onunla edepsizce konuşmaya karar verdi, zihninde yankılanan o iniltiyle artık daha cesurdu. "Bu iyi mi?"

diye sordu ve kız onun dudağını ısırıldı. "Yoksa bunu uzatmaya devam etmek mi istiyorsun? Çünkü günlerdir

seni içimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum."

Gözleri kapalıydı, çenesi sıkılırken koyu renk kirpikleri dalgalanıyordu. Sanki kontrolü elinde tutmak için mücadele ediyormuş gibi görünüyordu.

Adam sikini bir kez daha, bu sefer biraz daha sert bir şekilde amına doğru salladığında bile dudağını tekrar ısırırdı.

"Beni yanlış anlama," diye mırıldandı. "Bu hissi seviyorum O büyük, kalın sikin amıma değmesini, ama içime girmesi düşüncesini daha çok seviyorum. Seni düşünmeyi seviyorum

İçimi dolduruyor ve beni acıtıyorsun çünkü o kadar büyüksün ki beni etrafına geriyorsun."

Tekrar inledi. "Violet-"

"Bu doğru, biliyorsun. Sen büyüksün. Her zaman dar geliyorsun.

Bunu hatırlıyorum." Kalçalarını onunkilere doğru oynattı, Klitorisine kötü şeyler yaptığında nefes nefese kalıyordu.

"İçimde ne kadar sıkı olduğunu, beni nasıl doldurduğunu sevdim. Bunu düşünmek beni her zaman çok azdırıyor. Ve biliyorsun ki

Uçakta bana dokunduğundan beri bunu

düşünüyorum." "Öyle mi?" diye homurdandı, sesi düzensizdi. Ağzı

dilini onunkine sürterek sert ve hızlı bir öpücük verdi.

"Mmmhmm," dedi adam uzaklaştığında. "Ben Bunun hayalini kurdum. Beni yakalayıp yatağına attığını ve içime girdiğini-"

İnledi ve yüzünü onun boynuna bastırdı. "Sikeyim, Violet, sus yoksa kontrolümü kaybedeceğim." Kalçalarını itti ve onun geri çekildiğini hissetti. Kalçalarını kaldırdı, onları eğdi ve sikinin başı çekirdeğine karşı, onunla alay ediyor.

Kadın ona karşı direndi. "Prezervatif," diye nefes aldı. "Prezervatif lazım."

"Prezervatifler," diye kalın bir sesle kabul etti, ama onun yanından kalkmadı. Vücudunu onunkine karşı sıkıca tutarak onu çıldırttı. Sonra, ağzı onunkini aradı ve ona yavaş, uzun bir öpücük daha verdi.

Yine de yeterince hızlı hareket etmiyordu. Arzu ve

ihitiyaçla yanıp tutuşuyordu ve kendini o kadar boş
hissediordu ki bunun lezzetli acısından çığlık atabilirdi.
"İstemiyor musun

İçimde derinlere gömül Jonathan? Kendini taşaklarının derinliklerine göm ve beni zevkten çığlık attır?"

Jonathan tekrar inledi ve ondan uzaklaştı yapışan bacakları. Yataktan kalktı ve yakındaki bir şifonyerin üzerine bıraktığı prezervatife yöneldi.

Gözleri açgözlülükle adamın onu açmasını ve kalın uzunluğundan aşağı yuvarlamasını izledi. Aletinin başı derin, lezzetli bir kırmızımsı mor renkteydi ve onun da içinde olmak için can attığını hayal etti.

Prezervatifini takarak yatağa yaklaştı, gözlerindeki kapüşonlu bakış kadının ihtiyaçtan titremesine neden oldu. Adamın üzerine tırmanmasını ve onu itmeye başlamasını istiyordu. Onu vahşice almasını ve içini doldurmasını. Tanrım, bunu o kadar çok istiyordu ki.

Ama onu şehvetten çıldırtmaya kararlı görünüyordu. Yatağın kenarına, kadının nefes nefese yattığı ve yayıldığı yerin yanına oturdu ve sadece ona baktı.

"Çok güzelsin, Violet. Bunu sana söylemiş miydim?" Parmakları Violet'in çene çizgisini okşadı.

"Bir iki kez bahsetmiştin," dedi sesini şakacı tutmaya çalışarak. Adamın parmakları ağzına yaklaştığında, parmaklarını kısırmaya çalıştı.

"Bütün gece sana bakabilirim," dedi, bakışları kadının ağrıyan göğüslerine indi. Eliyle bir tanesini kavradı. Başparmağı meme ucuyla oynarken inledi ve bileklerini tutan kravatlara karşı gerildi, uzanıp o büyük, lezzetli şeyi yakalamasını engelledi,

Çok yakın ama çok uzakta olan prezervatif kılıflı ereksiyon.

"Umarım yapmazsın," dedi ona soluk soluğa. "Amımın buna dayanabileceğini sanmıyorum."

"Bunu yapamayız, değil mi?" Eğildi ve ona yoğun, derin bir öpücük daha vererek dikkatini dağıttı. Kadın o kadar Adamın ağzını kendi ağzında hissetmeye dalmıştı ki elini fark etmedi, ta ki eli tümseğini kavrayıp parmaklarını ıslak kıvrımlarında ileri geri sürüklemeye başladı.

Violet inledi ve adamın ağzına karşı nefes nefese kaldı. Kalçaları yataktan kalktı ve adamın eline doğru eğildi. "Oh, Tanrım, Jonathan, lütfen."

"Lütfen ne, aşkım?" diye fısıldadı ağzına karşı. "Bana ne istediğini söyle."

Onun parmaklarının o çıldırtıcı, erotik işkencesinden kurtulmak istiyordu. Daha fazlasını istiyordu. Kahretsin, bilmiyordu

ne istediğini. Yüzeye çıkmaya çok yakın olan orgazmı istiyordu. Bu yüzden sadece kalçalarını yuvarladı ve parmaklarını tekrar klitorisine sürttüğünde nefesi kesildi. "Tam orası!"

"Tam burası mı, tatlım?" Bir parmağını kadının kayganlığında gezdirerek çekirdeğine kadar indirdi.

"Hayır, hayır," diye inledi. Zalimce bir alay.

"Burada mı?" diye mırıldandı ve iki parmağıyla klitorisini daire içine aldı.

Nefes nefese kaldı. "Evet! Oh, Tanrım, evet.

Tam orada." "Bana istediğinin bu olduğunu söyle."

Violet inledi. Ona işkence ediyordu. "Bunu istiyorum, Jonathan," dedi, kelimeleri neredeyse hıçkırarak söyledi. "Lütfen, lütfen, klitorisimle oyna."

"Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor," dedi ona, sonra yatakta kaydı. Eğildi ve meme uçlarından birini diliyle ısırdı.

klitorisine sürtünmeye devam ederken bile. Violet inledi, ikili hisler tomurcuklanan orgazmı öne yaklaştırdı.

Penetrasyon isteğiyle ilgili her şeyi unuttu ve onu delirtmek istiyordu. Şimdi aklını kaçırın oydu.

Parmakları klitorisine karşı yavaş ve sabit bir tempo tutturdu ve bu lezzetli olduğu kadar çıldırtıcıydı da. "Daha hızlı," diye inledi, adam meme ucunu hafifçe ısıtırken bile. "Oh,

Tanrım! Ve bunu yapmaya devam et!"

"Yapacağım." Sesi kalındı. "Tatlı, güzel Violet." Elinin kaydığını ve başparmağının klitorisine bastırıldığını hissetti, sonra işaret parmaklarının çekirdeğine doğru itildiğini hissederken bile yavaşça ileri geri ovmaya başladı.

Violet inleyerek kaslarını ona karşı sıkılaştırdı. "Evet," diye tekrar haykırdı. "Çok yaklaştım!" Duygular Başparmağıyla klitorisini okşamaya ve sevmeye devam ederken, diğer parmakları onu derinlere itiyordu ve tüm vücudu bir yay gibi sıkıca çekiliyormuş gibi hissediyordu. Ağzı meme ucuna işkence ediyordu.

Bir an sonra, içinde zirve yaptığını hissetti ve nefesi kesildi, orgazm vücudunu bir anda parçaladı. Onu şaşırtan bir vahşilikle. Titredi, uzuvları kilitlendi orgazm dalgaları boyunca onu ovmaya ve okşamaya devam ederken, titreyen ve nefes nefese kalana kadar ihtiyaçla. Sonra gevşeyerek yastıklara yaslandı, zor nefes alıyordu. "Oh," diye fısıldadı. "Tanrı merhamet etsin." Bu çok yoğun olmuştu.

Adam başını kaldırdı ve kadın adamın yavaşça meme ucunu dillediğini görmek için aşağı baktı. Bu, içinden titreyen bir artçı şok gönderdi ve amının hala içine gömülü olan parmaklarının etrafında sıkıldığını hissetti. Yavaşça, başparmağını tekrar klitorisinin üzerinde sürükledi ve başka bir artçı şokun içinden dalgalandığını hissetti. Boğazında bir inilti oluştu.

"Benim için tekrar boşalmanı istiyorum," dedi ona o alçak, yoğun sesiyle. Parmakları geri çekildi ve derinlere doğru itildi ve adam içeri iterken kadın eğildi, kasları tepki olarak titredi. "Bunu tekrar görmem gerek. Sen çok lanet bir neredeyse kalbim duracaktı."

"Jonathan, lütfen," diye mırıldandı. "Seni içimde istiyorum. Acımıyor mu?"

"İstiyorum ama seni izlemekten çok keyif alıyorum," dedi ona.

Biraz daha edepsiz konuşma zamanı. Nefesi kesilmişti ve dokunuşuna karşı kıvrılırken, o da elini başparmağını aşırı hassas klitorisinin üzerinde gezdirdi. Tanrım, onun geri çekilmesini ve devam etmesini istiyordu. Küçük orgazm titremeleri içinde sallanmaya devam etti ve ona her an bir tane daha yaşayabileceğini hatırlattı. "Ama bana söz vermiştin

Eğer ben istersem delinir," dedi ona usulca. "Ve ben istedim. Bunun için sana resmen yalvardım."

Parmakları tekrar kadının derinliklerine girerek bir inilti daha çıkardı. "Sana nüfuz ediyorum."

"Hayır, hepinizi istiyorum," dedi ona. "O büyük kalın sikini içimde istiyorum, dayanamayacağım kadar içimi doldurmanı istiyorum. Parmakların iyi hissettiriyor ama sikin daha iyi hissettiriyor ve onu içime almayalı çok uzun zaman oldu."

Koyu renk gözleri ihtiyaçtan neredeyse simsiyah olmuştu. "Yüzümü bacaklarının arasına gömmemi ve Tekrar gelir misin, Violet? Seni yalamayı seviyorum. Ağzımda bıraktığın tadı seviyorum."

Violet titredi. Onu zayıflatmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu, değil mi? Bu zihinsel görüntü onu rahatsız etti ve uçakta ona yaşattığı çığlık çığlığa orgazmı düşündü. Ama içindeki acı geçmiyordu ve bu kez onun boşaldığını görmek istiyordu. Onun elleri altında iki kez boşalmıştı; aynı boşalmayı sevgilisinin yüzünde de görmek istiyordu. Jonathan'ın bıraktığını görmek istiyordu.

"Lütfen Jonathan," diye yalvardı. "Sana içimde ihtiyacım var."

"Benim için tekrar gel," dedi.

İç kaslarını sıkılaştırdı, adamın sürüklenen parmaklarını içinde sıkıştırmaya çalıştı. "Sen içime girene ve birlikte boşalana kadar olmaz."

Tereddüt etti, sonra inledi ve yüzünü kadının karnına bastırdı. "Kahretsin, seni seviyorum kadın."

Bunun istediğini elde edeceği anlamına geldiğini umuyordu. "Acele et," diye onu cesaretlendirdi. "Senin için çok acı çekiyorum."

Jonathan döndü ve tekrar tamamen yatağa tırmandı, Sonra eğilip onu öptü ve kadın hevesle bacaklarını adamın kalçalarına doladı. Adam onun ağzına karşı inledi, ve elinin aralarında hareket ettiğini, sikini bacaklarının arasındaki o mükemmel noktaya yönlendirdiğini hissetti. Başını kadının göbeğine yerleştirdiğinde tereddüt etti.

Onu ileriye doğru teşvik etmeye çalışarak ona karşı direndi. "Evet!" Ama adam sadece ona sürtündü, o kötü canavar. Adam girişine doğru iterken inledi, ama daha fazla değil. "Yap şunu!"

"Seni seviyorum Violet," dedi kısık sesle. Sonra derine itti ve kabzasına kadar battı.

Nefesi kesildi. Sadece Jonathan'ın içten sözleri yüzünden değil, onun yıllar önce kendisini bu şekilde doldurduğunu hissettiği için de. Jonathan'la seks her zaman iyi olmuştu, iki beceriksiz gençken bile. Bir yetişkin olarak Jonathan'la seks yapmak inanılmaz boyutlara ulaşıyordu. İç kaslarını onun etrafında sıkılaştırdı, horozunun derinliklerinde hissetmenin tadını çıkardı. Tanrım, kendini çok iyi hissediyordu. Onun için mükemmeldi.

Adam inledi, gözleri kapandı ve kadın onun arzusunu görmeye aç bir şekilde yüzünü izledi. Onun kontrolünü kaybettiğini görmek için. Kadın İçinin derinliklerine inişini hissetmek istiyordu ama bundan da öte, kontrolünü kaybettiğini görmek, yüzünün kendi orgazmıyla gerildiğini görmek, yakışıklı yüz hatlarında serbest kalmanın hareketini izlemek istiyordu.

Buna açlık duyuyordu. Ve böylece Violet kalçalarını esneterek onu harekete geçmesi için cesaretlendirdi. "İnanılmaz hissediyorsun Jonathan. İçimde çok derinsin, değil mi?"

"Violet," diye mırıldandı kalın kalın. "Benim Violet'im."

"Hepsi senin," diye kabul etti ve adam kalçalarını sallayıp içine girdiğinde nefesi kesildi. Oh, bu günahkâr bir şekilde muhteşemdi.

"Hepsi benim," dedi alçak bir sesle ve hareketleri sabit bir şekilde tekrar içine itti. "Öylesin, değil mi?"

Cevap vermedi. Cevap vermek zorunda değildi. Bir sonraki hamlesi için açgözlülükle kalçalarını kaldırıışında, kollarının bağların içinde bükülüşünde, ona dokunmak için can atışıındaydı. Onun her şeyini istiyordu. Bu yüzden topuklarını adamın kığına gömdü ve adamın her güçlü hamlesinde kalçalarını kaldırdı.

Jonathan onu yavaş yavaş vahşileştirmeyi düşünseydi, ölçülü itişler, açıkça kendini hafife almıştı. Vücudunun

kendi vücuduna karşı titrediğini hissetti ve onun

Sanki tutunmak için mücadele ediyormuş gibi yüzü gerildi. Bir eli kızın kalçasını kavradı ve tekrar derinlere girerken bile onu sıkıca tuttu.

"Evet," dedi ona, kalçalarını kaldırdı ve onu sıktı her itişte iç kaslar. "Evet, Jonathan. Ver onu bana."

Kontrolü azalıyordu. Sonraki birkaç hamlesi ölçülü bir ritim tutturdu ve sonra Jonathan onun bacaklarından birini kalçasından kaldırıp ayak bileğini omzuna doğru sürükledi. O da Oraya bir öpücük kondurdu ve tekrar içine itti ve bu onun penetrasyonunu daha da derinleştirdi, öncekinden daha da harika hale getirdi. Violet yumuşak bir çığlık attı ve dudağını ısırıldı. Oh, Tanrım, bu harikaydı.

Ve tüm bu süre boyunca, daha sert ve daha sert itmeye başladı. Taşaklarının kıkına çarpışını duydu, tahriklerinin gücüyle teninin kendi tenine çarptığını hissetti. Bu harikaydı. Bundan da öte, yüzündeki ifade kaskatı kesilmiş, kontrolünü kaybetmesine ramak kalmıştı. Kadının içine o kadar sert giriyordu ki her hareketinde göğüsleri zıplıyor, otel odasındaki yatak gıcırdıyordu Yüksek sesle.

Umurunda değildi. Hoşuna gitmişti.

Jonathan'ın zevkine ve yüzündeki ifadeye o kadar odaklanmıştı ki, orgazmın başlangıcını kendi karnının derinliklerinde yeniden çiçek açmaya başladığını hissettiğinde şaşırıldı.

"Oh," diye haykırdı, şok olmuştu. Normalde gelmesi için klitorisinin manipüle edilmesine ihtiyacı vardı, ama Jonathan'ın ona vahşi sürüşü onun için yapıyordu. "Oh, Jonathan," diye soluk soluğa bağırdı, içinde bir aciliyet oluşuyordu. Ayak parmakları kıvrıldı ve ayak bileği adamın omzuna battı. "Oh, devam et!"

"Benim için gel," diye homurdandı, sesi ihtiyaçla sertleşmişti. Yatak daha yüksek sesle gıcırdadı ve Jonathan ona daha sert ve daha sert çarptı. Eli kalçasından ayrılmıştı ve ona doğru ilerlerken vücudunu desteklemek için her ikisini de kullanıyordu. Göğüsleri çılgınca zıplıyordu ve bundan hoşlanıyordu, onun

Her itişte inlemeleri artıyordu. Violet çok gürültülü olduklarından emindi.

Ayrıca umursamadığından da oldukça emindi. Gözlerini kapadı ve tekrar dudağını ısırdı, o zor orgazma, Jonathan'ın içine girme hissine odaklandı. "Oh, Tanrım, lütfen devam et. Aynen böyle. Oh, Tanrım, evet. Evet!" Orgazm gittikçe artıyordu ve sonra kalçalarını Jonathan'ın kollarıyla buluşturmak için kaldırmaya çalışıyordu. Onun içinde inanılmaz bir hızla hareket ederken çekiç gibi itiyordu. Onun ritmine ayak uyduramıyordu, vücutları senkronize değildi. Bu önemli değildi. Umurunda bile değildi. Önemli olan tek şey o orgazma yaklaşıyordu.

Ve aniden oradaydı. Violet vücudu titrerken küçük bir çığlık attı, ama Jonathan'ın sikinin kalın uzunluğu etrafında sıkıca kenetlendi ve geldi ve geldi ve boşaldı. Gözlerinin arkasında kıvılcımlar patladı ve tüm vücudu titredi ve oh, Tanrım, bu çok iyiydi.

Kızın adı adamın boğazından itişler arasında döküldü. "Violet."

Vücudu orgazmıla titrerken bile gözlerini açtı ve onun yüzüne dokunabilmeyi diledi. "Benim için gel Jonathan," diye fısıldadı. "Oh, Tanrım, benimle gel."

Kadın aşağı inerken bile, adam başını arkaya eğdi ve inledi, kendi kendine boşalırken boynundaki kordonlar gerildi. Vücudunun gerilmesini, yüzünün kızarmasını hayretle izledi ve orgazmın etkisiyle yüzü gerilen Jonathan Lyons'tan daha güzel bir şey görmediğini düşündü. İticileri düzensizleştirdi ve yavaşladı, nefes nefese kalması da aynı şekilde oldu ve sonra sikini kadının içine sokup çıkardı neredeyse bitkin bir halde son bir hamle yaptı ve uykulu gözlerini açarak şaşkınlıkla ona baktı.

"Violet," diye mırıldandı kalın kalın.

"Buradayım," dedi yumuşak bir sesle. "Buradayım."

Zor nefes alan adam, kadının üzerinden yuvarlandı ve prezervatifi soyarak yakındaki çöp kutusuna attı. Adam yürürken kalçalarının esnemesini izledi, onlara ve belini kışından ayıran bronz çizgilerine hayran kaldı. Geri döndü

yatağa uzandı ve başlığa doğru ilerledi, parmakları bileklerini yerinde tutan düğümleri çözdü. "İyi misin?"

"Dürüst olmak gerekirse güvenli kelimemin ne olması gerektiğini tamamen unuttuğumu söyleyebilirim," dedi nefes nefese.

Gerildi. "Seni incittim mi?"

Homurdandı ve bileklerindeki bağlar çözülünce doğrulup oturdu.

serbest bıraktı ve onları ovuşturdu. Onlara karşı zorlandığı yerler dışında acııyorlardı. "Saçmalama Jonathan. Eğer çılgılık atıyorsam, zevkten aklımı kaçırdığım içindir."

Rahatladı ve yatağa geri döndü. Kadın temizlenmek için banyoya gitmeden önce, adam ellerini kadının beline doladı ve vücudunu kendine doğru çekti. "Beni henüz bırakma."

Bu sözler kalbine bıçak gibi saplanmıştı. Beni henüz bırakma. Zavallı Jonathan. Ona iyice sokuldu ve Nihayet ona dokunabildiği için çok mutluydu. Yüzünü ona dönerek yan yattı ve parmaklarını onun düz karnında aşağı yukarı kaydırmaya başladı.

"Mmm," dedi usulca, parmaklarını sürüklediğinde göbek deliğinin altındaki ince saç çizgisinden. "Bir dahaki sefere ellerin bağlı olmayacak. Dokunuşunu çok seviyorum."

Violet bir dahaki sefere olacak mı diye merak etti? Sonra karar verdi, evet, olacaktı. O aptal değildi; eğer Jonathan ona akıllara durgunluk veren, dizlerinin bağı çözülmüş bir seks yaşattı, ayrılmak zorunda kalmadan önce eline geçen her fırsatı memnuniyetle değerlendirirdi.

Sonra kaşlarını çattı. Ayrılmak zorundaydılar. Jonathan'a tekrar aşık olmak iyi bir fikir değildi. O olabilirdi

her zaman ona düşkün olacak. Onunla seks yapmayı sevebilirdi. Ama bir kez daha her şeyi göze almaya hazır olup olmadığını bilmiyordu. Kalbi hâlâ geçen seferki yaraları taşıyordu.

Sıkıntı içindeki Violet sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti.

"İyi misin?" Jonathan'ın eli onun kolunu okşadı.

"Sadece düşünüyordum." Onun düşünceleri de berbattı. Detroit'teki sakin öğretmenlik işine geri dönmesi ve Jonathan'ın fırtınalı yaşam tarzına geri dönmesi ile doluydular.

Büyüleyici projeler, ünlü ve tehlikeli yerleri keşfetmek ve araba şirketini yönetmek. Üniversite öğrencileri olarak birbirlerine uyum sağlamış olsalar da, o yön değiştirmişti. eve döndükten sonra. Yetişkin olarak uymuyorlardı. Jonathan telaşlı bir yaşam tarzı olan bir milyarderi. Violet ise sıkıcıydı. O sadece bir öğretmendi.

Bir ya da iki hafta içinde ondan bıkacaktı.

Bu yüzden ne olursa olsun kalbini kilit altında tutması çok önemliydi. Seks yapabilirlerdi, Yatakta ve yatak dışında birlikte gülüp oynayabilirlerdi ve onu öpebilirdi ama kalbini kendine saklamalıydı.

Çünkü tekrar kırılırsa bir daha asla toparlanamayacaktı.

Violet içini çekti ve tavanı görmeden ona baktı.

Yine de duvardaki resmi ters çevirdiklerini fark etti.

Başlarının üzerinde, birkaç metre yukarıda asılı duruyordu. ve belirgin bir şekilde bir tarafa doğru eğilmişti. Bu oldukça komikti. Violet gülümseyerek, "Sanırım biraz fazla kuvvetliydik," dedi ve resmi işaret etti.

Ve tam o anda, resmin kendisini fark etti. Bir solukta doğruldu ve dönüp resme baktı. Bu bir gravürdü, muhtemelen çirkin ama göze batmayan mobilyalarla dolu birçok otel kataloğunda satılan pastoral bir sahnenin seri üretim baskısıydı. Daha önce hiç dikkat etmemişti ve bir şey olmasaydı muhtemelen şimdi de fark etmeyecekti: bir nehrin pastoral sahnesi.

bir değirmene ve devasa bir su çarkına doğru akıyordu.

Bir tekerlek.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye sordu resmi göstererek.

Jonathan doğrulup oturdu. Bir süre sonra güldü ve şiirin ilk dizesini tekrar okudu. "'Dön, Talih, çevir çarkını.'"

"Sence bu bizim tekerleğimiz mi?" Violet hevesle sordu. Yatağın üzerinde dizlerinin üzerinde topallayarak ilerledi ve duvardaki resmi çekip arkasına baktı. Hiçbir şey yoktu.

"Notumda Kallista Hotel yazıyordu," diye kabul etti Jonathan. Elini ucuz resmin karton desteğinin üzerinde gezdirdi.

"Yani bu otelle ilgili bir şey olmalı."

Violet ona bakıp düşündü. "Bu orijinal değil. Acaba diğer odalarda da benzer bir tablo var mı?"

Jonathan ona düşünceli bir bakış attı. "Tüm oteli kiralamamı mı istiyorsun?"

"Bunu yapabilir misin?"

Ona, kalbini yerinden oynatan o yavaş, tembel gülümsemesini verdi. "Bir milyarder ne isterse yapabilir, aşkım."

ON ÜÇ



TErtesi sabah Jonathan kendi katlarındaki tüm odaları kiralamıştı, ikinci katı. Onlar gitmişti Her odaya baktı ve yatakta baktığı tablonun aynısından sadece iki tane bulabildi. mesaj yazılı.

Jonathan'ın odasına geri dönmüşlerdi, başladıkları andan daha yakın değillerdi.

Şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış olan Violet şiire geri döndü, tekrar tekrar inceleyerek. "Tekerlek bu olmalı. Olmak zorunda."

Tabletin üzerine eğilmiş, taranmış mesaja bakıyor ve ilham gelmesini diliyordu.

O bunu yaparken Jonathan eğildi ve kulağına mırıldandı, "Bir kat daha kiralayayım mı?"

"Eğer yanlış yoldaysak bu sadece para kaybı olur. "dedi Violet, ama adamın nefesinin kulağını okşadığını hissedince ürperdi.

"Paranın umurumda olmadığını biliyorsun," dedi ve eğilip kızın boynunun yan tarafını öptü.

Violet nefesini tuttu ve Jonathan'ın boğazına daha fazla erişmesine izin verecek şekilde eğildi. Dün geceki sevişme maratonundan sonra birkaç saat uyumuşlar ve Violet gecenin bir yarısı Jonathan'ın aç öpücükleriyle uyanmıştı. İki kez daha sevişmişlerdi, Her seferinde bir öncekinden daha da şiddetliydi ve şafak söktüğünde Violet bitkin, sersemlemiş bir uykuya dalmıştı.

Şu anda bile battaniyelerin içinde kıvrılmış, çıplaktı ve öğleden sonra olmasına rağmen odalarındaki masada

oturuyordu.

saat. İkinci katta şansları yaver gitmeyince odalarına dönmüş ve tekrar sevişmişlerdi.

Ve tekrar.

Jonathan daha yeni duş almıştı, taze ve temiz kokuyordu ve kız onun bronz tenindeki su damlacıklarını yalamak istiyordu. Tanrım, adam çok lezzetliydi.

"Bazılarımız burada çalışmaya çalışıyor," diye alay etti adam boynunu kemirmeye devam ederken. Kadın kıvranarak uzaklaştı sırtarak ondan uzaklaştı ve tableti işaret etti. "Bak bana ne yaptırdın." Adam onu öptüğünde parmakları ekrana çarpmış ve yanlışlıkla yakınlaştırmıştı.

Notun üzerindeki el yazısı aşırı derecede büyümüştü.

"Sorun değil," dedi Jonathan, ağzı onun kulağına doğru hareket ederek ve kulak memesini kemirmeye devam etti. "Görmezden gel. Daha sonra üzerinde çalışırız."

"Sen iflah olmazsın," dedi ona sırtarak. "Mmm, büyük öğretmen kelimesi." Onu nazikçe ısırdı Kulak memesi ve bir elini battaniyenin içine kaydırarak göğüslerinden birini avuçladı. "Bu beni tahrik ediyor."

"Her şey seni tahrik ediyor," diye alay etti.

"Seninle ilgili her şey," diye kabul etti ve sonraki birkaç saat boyunca çalışmayı tamamen unuttu.

-

Violet merhamet dileyince Jonathan giyindi ve onlara içecek bir şeyler almak için aşağıya indi. Minibarda bulunan şişe sularını temizlemişlerdi.

Buharlı bir geceydi ve ikisi de susamıştı. Jonathan'ı beklerken Violet hızlı bir duş aldı ve giysileri hâlâ odasında olduğu için Jonathan'ın gömleklerinden birini giydi.

Onun ödünç almasına aldırmazdı; hatta muhtemelen Tişörtün önündeki sloganın göğüslerini sımsıkı sarması gibi.

Violet onu beklerken tableti aldı ve şiiri çözmeye kararlı bir şekilde yatağa döndü.

Tablet hâlâ bıraktığı ekranda açıktı ve

Ekrana dokunur dokunmaz devasa yazı tipi ona dik dik baktı. Parmaklarını yüzeyde gezdirerek yazı tipini küçültmeye çalıştı ve bunu yaparken şunu fark etti İlginç bir şey vardı: İkinci satırdaki "i" harfi diğer harflerden daha koyu görünüyordu. Bu imkansızdı. Uzaktan baktığında belli oluyordu ama yakından bakınca daha karanlık olduğu belliydi.

Violet merakla şiirin geri kalanını taradı. Birkaç harf daha koyu renkteydi. Bir kalem aldı ve komodinden bir parça karalama kağıdı aldı ve bunları işaretlemeye başladı.

Dön, Talih, çevir çarkını ve alçalt kibirlileri; Döndür vahşi çarkını güneşte, fırtınada ve bulutta; Çarkını ve seni ne severiz ne de nefret ederiz.

Dön, talih, çevir çarkını gülümseyerek ya da kaşlarını çatarak; O vahşi çarkla ne aşağı ne yukarı gideriz; Hazinemiz az, ama yüreklerimiz büyük.

Gülümseyin ve biz de **gülümseyelim**, birçok ülkenin lordları; Kaşlarını çat ve biz gülümseyelim, kendi ellerimizin efendileri; Çünkü insan insandır ve kaderinin efendisidir.

Çevir, çevir çarkını bakan kalabalığın üstünde; Çarkın ve sen buluttaki gölgeleriz; Çarkını ve seni ne severiz ne de nefret ederiz.

Notlarına baktı, düşünüyordu. IVIII onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Son paragrafta daha koyu semboller yoktu, bu yüzden boşlukların bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

Bir önseziyle, harfleri paragraflara göre ayırdı. IV III III.

Roma rakamları.

433.

Kallista Oteli dört katlıydı.

Nefesi kesildi. İşte buydu. Bunca zamandır gözlerinin önündeydi. Sadece yazıya dikkat etmemişlerdi çünkü şiire o kadar odaklanmışlardı ki.

Kapı açıldı ve Jonathan elinde su şişeleriyle dolu plastik bir market poşeti ve taze baklava gibi kokan küçük bir poşetle odaya girdi. "Seni düşünmüştüm aç olabilir-"

Bir çığlık atarak yataktan fırladı ve adamın kollarına atladı. "Bir yolunu buldum!"

Jonathan çantaları bıraktı ve kız kendini ona doğru atarken ona tutundu. "Anladın mı?"

"Buldum! Oda 433!" Kadın sırtarak ona baktı ve kollarını onun boynuna doladı. "On dolarına bahse girerim ki odada şu çirkin tekerlek resimlerinden biri var."

"Bunu nasıl çözdün?" Adamın elleri kadının arka tarafına gitti ve adam inledi. "Ve neden külot giymiyorsun?"

Üzerinde onun tişörtlerinden birinden başka bir şey yoktu. "Son yirmi dört saattir odandan çıkmadığım için bunu giyiyorum," diye alay etti. Elini tuttu ve onu yatağa doğru sürükledi. "Bak, sana göstereceğim."

Adam yatağa oturdu, kadın da yanına sokuldu, tableti ve notlarını çekip ona gösterdi
Keşif.

"Bu inanılmaz," diye mırıldandı Jonathan ve sonra dönüp ona baktı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Sen de inanılmazsın."

Violet kendinden geçmiş bir halde ona baktı. Bunu kendi başına çözmüştü. Adam ona gülümserken kendini gerçekten de inanılmaz hissediyordu. O anda Violet dünyayı ele geçirebileceğini hissetti.

Bakışları ona gülümsemekten ağzının kenarına indiğinde, Violet onun tahrik olduğunu fark etti. Onu yakalamak

Görünüşe göre çıplak poposu onun dikkatini dağıtmıştı. Kendini oldukça seksi ve güçlü hissediyordu. Onu istiyordu ve Kontrolün onda olmasını istiyordu.

Violet yüzünde hıncı bir ifadeyle öpmek için eğildi. Adamın ağzı onunla buluştuğunda, Violet elini

bacaklarının arasına girdi ve pantolonundaki şişkinliği okşadı. Jonathan inledi, eli onun elinin üzerinde sıkılaştı. "Peki ya oda?"

"Bekleyebilir," dedi, kot pantolonunun üzerinden adamın sikini okşayarak. "Sorumluluk alma sırası bende." Bir gülümsemeyle elini göğsüne götürdü ve onu hafifçe dürterek arkasına yaslanmasını işaret etti.

Jonathan geriye doğru yatağın üzerine düştü, onu izlerken gözleri parlıyordu.

Emin elleriyle kemerinin tokasını kavradı ve çözdü, onu heyecanlandırmak için elini sık sık sikinin üzerinde gezdirdi. Sırada fermuarının düğmeleri vardı ve Sonra da kot pantolonunu kalçalarından aşağı itti. O kaldırdı Ona yardım etmeleri için boksörlerini yakaladı ve onları aşağı çekip istediği şeyi, yani onun sikini ortaya çıkardı.

Ereksiyon halindeydi ve onun için hazırdı, kalın ve sertti. Violet bunu görünce küçük bir zevk titremesi geçirdi ve onun üzerine eğildi. "Günlerdir sana bunu yapmak istiyordum."

"Öyle mi?" diye fısıldadı, sesi düzensizdi. "Ah, evet." Kadının eli adamın dibine doğru kaydı, Parmaklarıyla onu çevreliyordu. Onun kalınlığını seviyordu, sikinin pürüzsüz etini, yumuşak derisini seviyordu.

Parmaklarının altında büyüleyici bir his uyandıran kabarık damarlarla doluydu. "İşte bu yüzden dün gece ellerimin bağlı olması benim için tam bir işkenceydi. Bunu tutup ağzıma götürmek istedim."

İnledi.

"Ama artık beni durduracak bir şey yok, değil mi?" Onun Sesi arzudan soluk soluğaydı. Eğildi ve adamın başını yaladı, vücudunun sıkışma şeklini sevdi ve gerginleşti. "Ve düşündüğüm kadar lezzetli."

Jonathan hiçbir şey söylemedi, ama eli saçlarına gitti ve sanki bir çapaya ihtiyaç duyuyormuş gibi oradaki tellere sarıldı.

Bu hoşuna gitmişti. Violet onu tekrar ve tekrar yaladı, dilini kullanarak sikinin başını sert, alaycı bir şekilde yıkadı.

vuruşlar. Diliyle ortadaki çukurun etrafında dolaştı ve orada boncuk boncuk biriken pre-cum'u yaladı. "Çok lezzetlisin, bunu biliyor musun?"

"Senin kadar lezzetli değil," diye mırıldandı. "Dilimde bıraktığın tada bayılıyorum."

"Evet, ama şimdi sıra bende," diye mırıldandı. "Öyleyse yapma

dikkatimi dağıt." Adam tekrar konuşmaya başladığında, kadın adamın başını tamamen ağzına aldı ve emdi.

Başı battaniyenin üzerine düştü ve inledi.

Violet boğazının altından yumuşak bir zevk sesi çıkardı ve bir eli adamın şaftındayken, diğeri kesesine doğru hareket etti ve emmeye devam ederken masaj yapmaya başladı.

dilinin ucuyla ovarak sikinin başını okşadı. Bir eliyle üzerine eğilerek onu pompaladı ve sonra yavaş, kolay hareketlerle onu ağzına alarak daha derine götürmeye başladı. Dudakları ve diliyle onu kızdırmayı seviyordu, siki ağzını dolduruyor ve onu onu içeri almak için.

"Violet," diye inledi kadın elini sıkarken. ve onu derinlemesine emmeye devam etti. "Dayanamayacağım."

Duyulabilir bir patlamayla onu serbest bıraktı. "Zavallı bebeğim," diye mırıldandı, en ufak bir üzüntü duymadan ve ona hınzırca bir yalama daha vermek için eğildi. "Büyük kötü Violet sana kontrolünü kaybettirecek mi?"

Parmakları kadının kafa derisine saplandı. "Öyle. O kötü bir kadın."

"Mmm, bunu sevdim," dedi alçak bir sesle ve sonra onu bir kez daha ağzına almak için tekrar horozunun üzerine eğildi.

Bu kez, onu derinlere aldığı anda, elinin başının arkasına bastırıldığını hissetti, bu daha fazlası için sessiz bir öneriydi. Memnuniyetle kabul etti ve onu ağızıyla tekrar tekrar pompaladı.

Sonra onun altında gerildiğini hissetti. "Violet, ben geliyorum-"

Boğazından küçük bir mırıltı çıkardı, ona her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için ve onu daha derin emdi.

Bir lanetle, onun kasıldığını ve sikinin boğazının arkasına çarptığını hissetti. Sonra, sıcak tohumunun fişkırdığını hissetti, dökülüyordu

Boğazının arkasından aşağıya doğru indi ve acı dolu, kendinden geçmiş bir inilti çıkardı. "Oh, Tanrım, Violet."

Adamdan yavaşça çekildi, harcadığını yuttu ve sonra sikinin başına bir ayrılık öpücüğü verdi. Bu, o çok eğlenceli olduğuna karar verdi. "Bana saatlerce işkence edebilen bir adam için kesinlikle uzun sürmedi."

İnledi ve bir kolunu alnına attı, hâlâ nefes nefeseydi. "Elimde değil. İnanılmaz bir ağzın var."

"Yağcılık," diye alay etti, sonra yataktan kaydı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dişlerimi fırçalayacağım, sonra da 433 numaralı odayı kontrol etmeye gideceğiz," diye seslendi ona.

Kendinden memnun.

Tekrar inledi ve yataktan kalkmadı. "Bir erkeğe iyileşmesi için bir dakika verir misin?"

"Bir dakika," diye tekrar alay etti. "Ama sadece o kadar."

-

Violet giyinmek için kendi otel odasına döndü.

Jonathan'ın odasından bir havludan başka bir şey giymeden gizlice çıkmış ve birkaç kapı ötedeki kendi odasına koşmuştu. Neyse ki bütün kat kendilerine aitti. Giyindikten ve saçını fönledikten sonra Violet aynadaki yansımasına baktı ve yüzü kızardı. Boynu parlak kırmızı iğnelerle kaplıydı.

kısa saçlarının tam olarak süpürmediğini fark etti. Bu tüm dünya için oldukça açık olacaktı, değil mi? Ama ... o pek umursamadı. Bir çift ayakkabı giyen Violet Odasından çıktığında Jonathan koridorda onu bekliyordu.

Alt katta, resepsiyondaki kızın onlara kötü bir haberi vardı. "Korkarım 433 numaralı oda dolu."

"O odaya sahip olmam çok önemli," diye açıkladı Jonathan, para klipsini çıkarıp yığından gevrek yüz dolarlık banknotlar çekerek. "Ne kadara mal olacak?"

Masadaki kız özür dileyerek, "Özür dilerim efendim," dedi. "Şu anda odada bulunan kişilerle irtibata geçebilir ve değiştirmek istiyorlar ama onları buna zorlayamam."

Violet elini Jonathan'ın parasının üzerine koydu ve Jonathan kıza para fırlatmaya başlamadan önce elini indirdi. Ön büro görevlisine gülümsedi ve ardından Jonathan'ın koluna girerek onu uzaklaştırdı. Kulak misafiri olmadıklarında Violet, "Neden yukarı çıkıp onlarla bir dakika konuşup konuşamayacağımızı sormuyoruz?" diye önerdi. Onlara ihtiyaçları yoktu.

Bütün odayı, sadece tabloyu.

Teorik olarak. Yine de bu konuda yanılıyor olabilirler.

Jonathan Violet'e baktı ve sonra başını sallayarak parasını bir kenara koydu. Onu kolunun altına aldı, rahatça onu kendi tarafına doğru sürüklüyordu. "Bakalım ne yapabileceğiz."

Birkaç dakika sonra dördüncü kata çıktılar ve aradıkları odayı buldular. Bir "Yapmayın Rahatsız Etmeyin" etiketi kapıya asılmıştı.

"Oh, hayır," dedi Violet. "Belki de daha sonra gelmeliyiz."

Jonathan bunu duymazdan geldi ve kapıyı çaldı.

Öfkeli bir adamın gelmesini bekleyerek yüzünü buruşturdu. onları azarladı. Bir dakika geçti ve sonra birinin kapıya doğru yürüdüğünü duydu. Bir an sonra kapı bir aralık açıldı, zincir hâlâ kapının üzerindeydi ve yaşlı bir adam onlara baktı. Violet ve Jonathan'a baktı. "Yeterince havlumuz var."

"Burada havlularla birlikte değilim efendim," dedi

Jonathan gülümseyerek. "Evinizdeki tabloyu görüp göremeyeceğimizi merak ediyorduk.

oda," diye araya girdi Violet. Adam onlara şüpheyile bakıyordu ve Violet'in isteyeceği son şey adamın resepsiyonu arayıp onları otelden attırmasıydı. Jonathan'ın kaç odası olduğu önemli değildi.

Diğer konukları taciz ederse, yine de kovulabilirdi.

Adam başını salladı ve kapıyı kapatmaya başladı.

Jonathan ayağını çatlağa sıkıştırdı. "Duvardaki o tabloyu bize vermeniz için size on bin dolar ödeyeceğim."

Adamın gözleri büyüdü.

"Doğru," diye söze karıştı Violet. "Dolu. Söz veriyorum. Göster ona Jonathan."

İşaret üzerine Jonathan para klipsini çıkardı ve adama doğru salladı.

Adam bir süre daha paraya baktı ve sonra elini uzattı. Jonathan ayağını kapıdan çekti ve adama bir tomar para uzattı. Kapı kapandı ve

Violet bir endişe hissetti. Ya tekrar açmazsa?

Ama bir an sonra, o yaptı ve Violet ve Jonathan gergin bir şekilde yaşlı adama gülümsediler.

üzerinde bir atlet ve eski bir boxerdan başka bir şey yoktu. Yatağın üzerinde yaşlı karısı oturuyordu, üzerinde çiçekli bir bornoz vardı.

elinde uzaktan kumanda.

Violet ve Jonathan'a içeri girmelerini işaret etti.

"Biz sadece tabloyu istiyoruz," dedi Violet çabucak. Bu çok garipti.

"Al bunu," dedi adam. "Bu çirkin bir şey."

"Teşekkür ederim," dedi Jonathan ve yatağa doğru yürüdü.

Jonathan tabloyu duvardan indirip yaşlı çifte başıyla selam verdikten sonra kapıdan çıkarken Violet yüzünü soğukkanlı tutmak için yanağını ısırды. Violet onun arkasından gitti, heyecanını içinde tutuyordu. Asansöre doğru yürürlerken Jonathan'ın yüzü taş kesilmişti.

Asansör kapıları kapandığında dönüp ona sırtıttı. "İyi gitti."

Kadın homurdanarak ellerini birleştirdi ve adamın elindeki tabloya baktı. "Eğer tüm paranı teslim etmeye 'iyi' diyorsan, evet, sanırım öyle oldu."

"Bu cep harçlığı."

Onun için belki. Dünyanın geri kalanı içinse hayatını değiştirecek bir miktardı. Başını salladı ve resme odaklandı. "Resmin arkasında bir şey var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Odama döndüğümüzde bunu çözeceğiz. Bizim odamıza," diye düzeltti. "Oraya taşınmanı istiyorum bu gece."

Bu onun için büyük bir kabalıktı. "Bana sormadınız," dedi hafif bir sesle.

"Çünkü sen benimsin ve bunu bildiğinden emin olmak için seni saatlerce yalamayı planlıyorum," dedi, yüzünde yine o yoğun bakış vardı.

Pekâlâ, bu onu ikna etti. "Peki o zaman." Violet eliyle kızarmış yanaklarını yelpazeledi.

Asansörün sesi duyuldu ve kendi katlarına döndüler. Odasına koşmak istedi, beklentisi çok yüksekti, ama kendini, kendisiyle aynı endişeli telaş içinde görünmeyen Jonathan'ın yanında yavaş ve istikrarlı bir şekilde yürümeye zorladı.

Ama birkaç dakika sonra onun odasındaydılar. Jonathan tabloyu yatağın üzerine koydu ve odalarındaki tablonun neredeyse aynısıydı. Bu resim pastoral sahnenin farklı bir açısıydı ve su çarkı resmin büyük bölümüne hakimdi.

"Bu o olmalı," dedi Violet heyecanla.

Jonathan onu ters çevirdi ve bir elini ucuz karton destek üzerinde gezdirdi. "Bakalım bunu başarabilecek miyiz?"

Violet, adamın arkadaki tırnakları kaldırıp yavaşça arkılığı çıkarmasını endişeyle izledi. Alt tarafta, paspasa bantlanmış iki zarf vardı.

Her birinin kapağında tek bir kelime yazıyordu. El yazısı tanıdıktı. Violet. Jonathan. Her biri için bir tane.

"İşte bu," diye nefes aldı Violet. Adının yazılı olduğu zarfa uzandı ve parmaklarını babasının el yazısının üzerinde gezdirdi. Arkasında babasının balmumu mührünü hissedebiliyordu. Tüm bunlar için o kadar çok zahmete girmişti ki. Anlamıyordu. Tecrübelerine göre, babası

kendi kişisel isteklerinin ötesinde pek az şeyle ilgileniyordu. Tüm bunları Jonathan öldükten sonra onun yanında keşfetmesi için mi ayarlamıştı? Bu onu meraklandırıdı.

Bu çöpçü avının sonunda sadece stel ve günlükler mi olacaktı, yoksa daha anlamlı bir şey mi olacaktı?

Jonathan adının yazılı olduğu zarfı aldı. "Önce seninkini açmak ister misin?"

Parmağını kalın zarfın kenarlarında gezdirdi, merakla tereddüt etti. "Başka bir şiir olduğuna on dolarına bahse girerim," dedi ona, sesindeki alaycı notayı korumaya çalışarak ve başarısız olarak. Nedense garip bir şekilde duygusallaşmıştı. Ya bu son zarfsa? Babasıyla arasındaki son bağ olacaktı. Hiçbir zaman yakın olmadığı ama ölümünden sonra Jonathan'ı da bu işin içine çekecek kadar onu da bu işe dahil etmek isteyen bir adamla.

Bunların hiçbirisi hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Kendini toparlayarak zarfın üzerindeki balmumu mührü kırdı ve içindeki kâğıdı çıkarıp okumaya başladı.

"Aşk Bahçesi'ne gittim ve daha
önce hiç görmediğim bir şey
gördüm:
Ortada bir şapel inşa edilmiştir,
Eskiden yeşil alanda oynadığım yer.

Ve bu Şapel'in kapıları kapalıydı, Ve
kapının üzerine yazmayacaksın;
Böylece Aşk Bahçesi'ne döndüm,
Bu kadar çok tatlı çiçeğin taşıdığı.

Ve mezarlarla dolu olduğunu gördüm,
Ve çiçeklerin olması gereken yerde mezar taşları:
Ve siyah cüppeli rahipler etrafta dolaşıyorlardı,
"Ve sevinçlerimi ve arzularımı çalılarla bağladım."

Violet okumayı bitirdiğinde gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Bu ... korkunç." Jonathan'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ağzı gerildi. "Bana öyle geliyor ki bu aşkın kaybıyla ilgili."

Tabii ki öyleydi. Mezarın ötesindeki babasından gelen bir tokat daha mıydı bu? Violet yazıyı inceledi ama kalın ya da sıra dışı bir şey göremedi. Başını salladı ve notu katlayarak zarfına geri koydu. "Bundan ne anladığımdan emin değilim."

"Belki benimkiyle daha mantıklı olur," diye önerdi Jonathan ve zarfının bir ucunu yırtarak açtı, kendi kâğıdını çıkardı. Hızlıca taradı, sonra boğazından bir ses çıkardı.

"Ne?" Violet zorlukla nefes alarak sordu. "Ne yazıyor?" Sözsüz bir şekilde kâğıdı ona uzattı.

Mektubu adamın elinden aldı ve okudu. Mezar taşının altında gizli bir bölmeyi açan bir mandal var. Aradığınız cevapları orada bulacaksınız.

Violet üşüdüğünü hissetti. Kollarında tüyler diken diken oldu. Onları mezarına mı gönderiyordu? Mezarı Detroit'teydi. Evinde. Onları İngiltere'ye, New Mexico'ya ve şimdi de Yunanistan'a göndermişti... Hepsi Violet eve dönebilsin diye miydi? "Ben anlıyorum."

"Violet," dedi Jonathan yumuşak bir sesle. Uzandı ve onun kolunu okşadı. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. Bu da dürüst bir yanıtı. Nasıl hissettiğini bilmiyordu. Bir yanı öfke doluydu, bir yanı da hayal kırıklığına uğramıştı. "Bizi her yere geri dönüp Detroit'e geri dönmemiz için mi gönderdi? Ne anlamı vardı ki? Neden en başta bizi oraya göndermedi?"

"Belki de her bir mekânda ve şiirde bir mesaj, bir tür anlam vardı."

Dudağı öfkeyle kıvrıldı. "Her şiir temelde beni kötü bir evlat olduğum için azarlıyor gibiydi."

sevgili yaşı babasını görmezden geldi. Eğer verdiği mesaj buysa ve benim bundan utanmam gerekiyorsa, başarısız olmuştur."

"Her şey yolunda," diyerek onu yatıştırdı ve tek koluyla sarıldı. "Mezarına gittiğimizde her şeyi çözeceğiz. Notta tüm cevaplarımızın orada olduğu yazıyor."

Başını sallayarak Jonathan'dan uzaklaştı. "Gitmek istemiyorum."

"Ne?"

"Bu manipölasyondan başka bir şey değil. Bütün bunlar." O "Bu da onun aptal oyunlarından biri. Bunun sonunda ne bulacağız? En sevdiği dersin bir kopyasını mı? En sevdiği kitabı mı?"

"Stelimi bulmayı umuyorum," dedi Jonathan sessizce. "Onun notları elbette bir bonus olurdu, ama ben steli Cadiz'deki kazıya geri götürdü."

Başını iki yana salladı. Tüm bu duygusal karmaşadan sonra ülkeden ülkeye sürüklendikten sonra, babasının Jonathan'a sadece mezarını ziyaret etmesini mi istedi? Onun tarafından bir kez daha manipüle edildiğini hissetti. "Gitmek istemiyorum."

Jonathan'ın sesi alçak ve sakindi. "Seninle olacağım, Violet. Sorun yok. Artık sana zarar veremez. Yeniden birlikteyiz. Sanki son on yıl hiç yaşanmamış gibi."

Sanki yüzüne bir tokat atmış gibiydi.

Son on yıl yaşanmadı mı? Kesinlikle olmadı. Violet'in vücudu soğudu. Kalbi buz gibi hissetti. "Ama son on yılda olanlar oldu. Bunu değiştiremeyiz."

"Artık sadece kötü bir anı."

İrkildi. Bu onun için sadece kötü bir anı değildi. Siktir et onu. Terk edilmiş, yıkıma uğramış ve her şeyini kaybetmişti. Adam yüksek bir hayat yaşarken onun üzerinde tepinmişti. Kendini yeniden inşa etmişti.

Son on yılını arkeolojik keşifler ve dünyanın dört bir yanına yaptığı yolculuklar arasında onu özleyerek geçirmiş olabilirdi ama o cehennemi yaşamıştı. Çok şey yaşamıştı. . . . ve diğer taraftan daha güçlü, daha

bağımsız bir insandı. Aşk, şehvet ve ihtiyaç arasındaki farkı biliyordu.

Ve sırf şu anda Jonathan'ı arzuladığı için son on yılı unutacak değildi.

On yıl önce Violet DeWitt'in Jonathan Lyons'a ihtiyacı vardı ve o da onu terk etmişti. Yirmi dokuz yaşındaki Violet DeWitt'in kimseye ihtiyacı yoktu.

On yıl sonra bile Jonathan Lyons onu hâlâ anlamamıştı.

Violet sakın bir şekilde mektubu yeniden katlayıp zarfına yerleştirdi ve alması için Jonathan'a uzattı. "Son on yıl hakkında düşünmek istemiyor olman gerçekleşmedikleri anlamına gelmez. Onlar senin yaptığın bir hata değil.

silebilirsiniz. Onlar yokmuş gibi davranamazsınız. Bu yaşandı ve bundan ders çıkarmamız gerekiyor."

Bu sözleri söylerken bile bir vicdan azabı hissetti.

On yıl önce, Jonathan'ın yatağında olmak onu hamile kalmış ve terk edilmişti. Şimdi aynı hataları tekrar yapıyor gibi görünüyordu.

"Violet, demek istediğim bu değildi-" Ona doğru uzandı.

Violet ayağa kalkarak geri çekildi. "Düşünmem gerek, Jonathan."

O da ayağa kalktı ve kapıya doğru giden kadını takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Odama dönüyorum."

"Yani düşünebiliyor musun? Ne hakkında düşünmek?"

Ona sakince baktı. "Belki de son on yılı düşünmeliyim. Çünkü onlar kesinlikle benim için oldu."

"Violet, öyle demek istemediğimi biliyorsun-"

"Aslında Jonathan, bunu bilmiyorum." Sesi buz gibiydi.

"On yıl önce senin yatağına düşüp başımı belaya soktuğumda bir hata yaptığımı ve senin gelmeni beklediğimi biliyorum.

beni kurtardı. O kurtarma hiç gelmedi ve kendinizden başka kimseye güvenemeyeceğinizi zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım.

Ve işte buradayım, on yıl sonra, kendimi daha önce bulduğum pozisyona geri döndüm. Ve bundan pek gurur duymuyorum."

Jonathan'ın yüzü kaskatı kesilmişti. "Violet," diye nefes aldı. "Seni seviyorum. Bu değişmedi-"

Yavaşça göğsünü okşadı. "Sen değişmemiş olabilirsin Jonathan, ama ben değiştim. Ve şimdi zamana ihtiyacım var. düşün."

Kapıya döndü ve açtığında Jonathan'ın elini kolunda buldu. "Violet. Lütfen gitme."

Sesinde büyük bir acı vardı. "Söylediklerim için özür dilerim. Öyle demek istememiştim-"

"Biliyorum," dedi. "Bunu sert bir şekilde söylemediğini biliyorum. Ama yine de son on yılı unutmak senin için sorun değil, benim için de öyle. Eskiden olduğum o kıza geri dönemem. Ve senin de benim olduğum kadını istemene ihtiyacım var."

"Ben-"

Ona yumuşak, tatlı bir gülümseme verdi. "Ve on yıl önce istediğim şeyleri hâlâ isteyip istemediğimi görmem gerekiyor." Elini onun göğsünden çekti. "Düşünmem gerek Jonathan. Beni biraz yalnız bırak, tamam mı?"

Ve Violet dönüp gitti.

Onu takip etmediği için memnun ya da rahatlamış -ya da hayal kırıklığına uğramış-.

-

Sanki son on yıl hiç yaşanmamış gibi.

Artık sadece kötü bir anı.

Bu iki satır Violet'in zihninde, kötü bir kaydın döngüde takılı kalması gibi tekrar tekrar çaldı. Bütün öğleden sonra yatağında sırtüstü yattı, kıpırdamadan tavana bakarak düşündü.

Jonathan'ı düşündü - geçmişteki Jonathan'ı ve şimdiki Jonathan'ı. Babasını ve onun manipülatif oyunlarını düşündü. On yıl önce kaybettiği bebeğini düşündü. İşini düşündü.

Detroit'e, öğrencilerine, arkadaşlarına ve oradaki meslektaşlarına geri döndü.

Jonathan geçmişte hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordu ve o bunu yapamazdı. Böyle bir şeyi önerdiğini düşünmek bile acı veriyordu. Hatalar olmuştu ve onlardan öğrenmiş, onlardan büyümüşü. Daha akıllı, daha güçlü, daha dayanıklı olmuştu. Acı çekmiş, ağlamış ve öğrenmişti.

On yıl önceki kıza geri dönemezdi ve dönmek de istemiyordu.

Ve Jonathan'ın ondan bunu istemesi ruhunu yaraladı.

Eğer bunu ona söylediyse onu hiç tanııyordu. Yine de, onun yaşadığı kayıp acısını yaşamamıştı.

Hem bir ilişkinin hem de bir bebeğin yasını tutmuştu.

Sözleri, onu gerçekten kaybetmiş gibi hissedip hissetmediğini ya da onu geçici olarak silmiş olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Ve şimdi birlikte birkaç hafta geçirdiklerine göre sanki hiç zaman geçmemiş gibi onunla yatağa ve hayatına geri dönmesini mi bekliyordu?

Adil olmak gerekirse, onun yatağında sürünen aptal kendisiydi, yani suçsuz değildi. Onunla birlikte olmayı sevmesine rağmen

Yine Jonathan, cinsel olarak, ilişkilerindeki bu boşluk hakkında ne hissettiğini hâlâ bilmiyordu. Bunu aşp aşamayacağını da bilmiyordu. Seks harikaydı ama aşk olmadan seksin ne anlamı vardı? Jonathan onu sevdiğini söylemişti ama... o bilmiyordum.

Artık hiçbir şey bilmiyordu.

ON DÖRT



A Violet saatlerce acı çektikten sonra kararını verdi. Sessizce çantasını hazırladı ve eve dönüş uçağı için giyindi. Havaalanında bir bilet aldı, bir taksi ayarladı ve daha fazla erteleyemeyeceğini anlayınca koridordan Jonathan'ın odasına yöneldi.

Kalbi ağrıyordu ve göğsünde bir taş gibi hissediyordu. Daha bu sabah mutluydu, o kadar inanılmaz, aptalca mutluydu. Ama bu mutluluk son derece kırılıyordu; birbirleri hakkında ne kadar çok şey bilmediklerini anlaması için Jonathan'ın bir yorum yapması yetmişti.

Ve artık onu sadece acı içinde bırakacak başka bir kötü ilişkiye dalmak için fazla sorumluluk sahibiydi. ve yine boş. Kaybettiklerini şimdi telafi etmek daha iyiydi. hala yapabilirdi. Eğer biraz daha derine inerse, dayanamayabilirdi.

Violet saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak Cüzdanını kapatıp Jonathan'ın otel odasının kapısını çaldı. Odanın öbür ucundan gelen sesi duydu ve kapı açıldı. Jonathan orada duruyordu, gömleğı buruşuk, saçları dağınıktı ve onu sadece birkaç saat önce görmüş olmasına rağmen yüzü yorgun ve yaşlı görünüyordu.

"Violet," diye mırıldandı ve kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gel."

"Aslında," dedi usulca, "yapamam." Kalbi ağrıyordu ve gözyaşları tehdit ediyordu. "Sana veda etmeye geldim."

"Hayır," diye nefes aldı. Gözleri kısıldı, sertleşti. "Violet, hayır. Bunu bana yapma." Sanki ona uzanmış gibi

ona sarılmak istedi ve sonra geri çekileceğini hissetmiş gibi geri çekildi. "Violet, lütfen. Bunun hakkında konuşalım-"

"Konuşacak bir şey yok Jonathan. Ben sadece . . . Buraya gelmek bir hataydı. Kendimi kaptırdım ve sanırım çok derine çekilmeden önce eve dönüp normal hayatıma dönme vaktim geldi. Harikaydı. ama bunu yapamam."

"Babanın mezarına gitmemize gerek yok," dedi. Çabucak. Gözlerindeki ifade gergindi. "Bu çöpçü avı saçmalığını başlattığını unutabiliriz. Sadece benimle kal. Lütfen."

Başını salladı ve bir iki adım geri çekildi. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme-"

"Bunu daha da zorlaştırmak mı?" Sert ve çirkin bir kahkaha attı. "Beni terk etmek senin için hiç de zor değil gibi görünüyor. Bu işlerin ikinci kez yoğun ve sen dönüp kaçtın."

"Bu hiç adil değil." Çantasını bir can simidiymiş gibi yan tarafına yasladı.

"Adil olmak umurumda değil, Violet. Seni seviyorum." Onun Sesi düzensizdi ve yüzündeki acıyı görmek korkunçtu. "Seni her zaman sevdim. Bu hiç değişmedi."

"Ama ben değiştim Jonathan. Sanırım bu bizim fikir ayrılığı yaşamaya devam et. Ben değiştim ve senin değiştiğini bilmiyorum." Gülümsemesi özür diler gibiydi, üzgündü.

"Bana bir şans bile vermiyorsun. Lanet olsun, Violet, en azından bana bir şans ver!"

Olmadığını biliyordu. Ama ona bir şans vermek zorunda olmadığını da biliyordu. Bu işlerin nasıl sonuçlanacağı onun için çok açıktı. "Diyelim ki verdim. Diyelim ki hemen yatağına geri döndüm ve neşeli yolumuza devam ettik. Sonra ne olacak?"

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bundan sonra bize ne olacak?"

Kızın sorusu karşısında sinirlenmiş görünüyordu. "Sen ne istersen. Birlikte olduğumuz sürece umurumda değil Violet. Bu da

benim için önemli olan tek şey."

"Evet, ama senin bir hayatın ve arkadaşların var. Benim de öyle. Desteklediğin arkeolojik keşif gezilerin ve bir araban var. yönetmem gereken bir şirket var. Öğretmem gereken bir okul var. New York'ta yaşıyorsun, değil mi? Detroit'teyim.

Bu işler

gerçekten iyi uyum sağlar. Birbirimizi ne zaman göreceğiz?"

Ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı, gözleri bir tuzak sezmiş gibi kısıldı.

Elini havaya kaldırarak sessiz bir özür diledi. "Biliyorum. Doğru bir cevap yok. Ben ders verirken benimle takılmak için işinizden ve uğraşlarınızdan vazgeçemezsiniz, ben de okulu ve öğrencilerimi öylece bırakamam
sırf kız arkadaşın olayım diye." "Violet-
"

Başını iki yana salladı. "Anlamıyor musun? Biz yolumuza devam ettik.

Geçip gitti."

"Hiç de öyle görmüyorum," dedi, sesi yükselmişti. "Beni yine dışlamaya çalıştığını görüyorum-"

"Bu doğru değil-"

"Bir cümlemi bile bitirmeme izin vermiyorsun," diye tersledi. "Söylemeye çalıştığım şey hoşuna gitmeyeceği için mi?

Benimle ilgili kararını çoktan verdiğine ve hayatına bensiz devam edeceğine karar vermek daha kolay olduğu için mi?"

Ağzı kenetlendi ve ona ters ters baktı, kızgınlığı ön plana çıkmıştı. O zaman canı yanıyordu.

kapısına yaklaşmıştı ve şimdi de bunu

onun etrafında mı? Başka bir şey söylemeyince -Allah sözünü kesmesini yasaklamıştı- küçük bir iç geçirdi.

"Buraya seninle tartışmaya gelmedim-"

"Hayır, sadece beni terk etmek için buradasın." Bir elini tırmıkladı

Saçlarını karıştırdı ve o kadar acı çekmiş görünüyordu ki, Violet'in içinde bir şüphe belirdi. "Violet, lütfen. Ne istersen yapacağım. Sadece seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

Ağzı titrek bir gülümsemeye zorladı kendini. "Ne var
Bir şeyi sevmek ve onu zgr bırakmakla ilgili o eski deyiş var ya?"

"Yapma," dedi sertçe ve sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü çevirdi.

"Özür dilerim Jonathan. Ben sadece . . . Sadece yapamam. Mutluluğum için başka kimseye güvenemem. Mutluluk içimden gelmeli."

"Beni mutlu ediyorsun, Violet."

Gözleri merakla parlıyordu ve bu kalbinin daha da acımasına neden oldu. Söylemesi gereken şeyi iki kat daha zorlaştırdı. "Evet, ama aynı şeyi hissettiğimden emin değilim."

Gözlerini kapattı. "Seni mutlu etmeye çalışmama izin ver. Lütfen, Violet. Bana bir şans ver."

Başını iki yana salladı. "Güle güle Jonathan. Peşimden gelme, tamam mı? Beni serbest bırak."

Adam başka bir şey söyleyemeden öne doğru eğildi, yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve sonra dönüp asansöre doğru koştu. Eğer arkasına bakarsa, pişman olacaktı. Eğer onun gözlerindeki acıyı görürse, bu sadece Şu anda hissettiği acı. Ama bunun üstesinden gelebileceği bir acı olduğunu biliyordu. Bir kere atlatmıştı. O tekrar yapabilir.

Asansörün düşmesine bastığında, uzaktan duvara çarpan bir lambanın sesini duydu.

-

Violet yine gitmişti. Violet'i onu bir kez daha terk etmişti. Bunun ikisini de korumak için olduğunu söylemişti ama o gerçeği biliyordu. Violet korkmuştu ve bu yüzden yine kaçıyordu.

Peşimden gelme, tamam mı? Beni serbest bırak.

Tanrım. Yumruklarını sıktı, atacak başka bir şey ararken omuzları sarsıldı. Televizyon çok yakındaydı, Düz ekranı kapıldığı gibi duvara çarptı ve halıların üzerine yağın kırık parçalardan oluşan yağmurun tadını çıkardı.

Her şeyi siktir et.

Kalbi az önce göğsünden çıkarılmıştı ve sevdiği minyon, muhteşem bir kadın tarafından ezildi.

Tüm ruhunu. Mutlu edemediği biri. Bu onu her şeyden daha çok kemiriyordu. Onu mutlu edemezdi. Onunla kalsa bile, yine de mutsuz olacaktı.

Onun sevgisini geri kazanamazdı. Ona verebileceği bir sevgi yoktu.

Violet denemek bile istemedi. Duvarlarını yıktığını ve onu kalbine geri aldığını düşündü. Onun yerine, tekrar içine kapandı ve sanki ona karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi onu dışladı. Sanki o bir hiçmiş gibi.

Ve bu konuda bir şey yapmak için çaresizdi. Onun peşinden gelmesini istemiyordu.

Onu hiç istemedi.

Öfkeli bir hırıltıyla ellerini şifonyerin üzerinde gezdirdi ve üzerindeki her şeyi yere düşürdü.

-

Violet'in güzel, gülümseyen yüzü yanında olmadan, Dr. DeWitt'in ölüm sonrası çöpçü avının Jonathan için hiçbir anlamı yoktu. Güneşli Santorini'den ayrıldı ve en yeni gözde projesi olan Cadiz'deki kazı, ancak arkeoloji ekibinden gelen coşkulu raporlar bile Başının üzerinde asılı duran kara ilgisizlik bulutundan onu uyandırmak.

İspanya'da geçirdiği iki günün ardından New York'a dönerek kendini işe verdi. Lyons Motors'un bir filosu varken

son derece yetenekli başkanlar ve onun özel şirketi sahibinin fazla müdahalesi olmadan, zaman zaman elini taşın altına sokar ve yeni bir projeyle oynardı.

Bu kez, araştırma ve geliştirmenin farklı bir pazara girmek için yeni bir araba modeliyle ortaya çıktı. Bu bir dikkat dağıtma taktiğiymiş ama iyi bir taktik değildi. O

toplantılar düzenledi, mühendisler ve tasarımcılarla bir araya geldi ve hevesli önerileri dinledi.

Aynı kıvılcım kendi içinde de vardı.

Faydasızdı. Ne yaparsa yapsın, Violet'in ölü gözlerini ve aşırı sakın ifadesini aklından çıkaramıyordu.

Aklını. Onu tekrar hayatından nasıl bu kadar etkili bir şekilde çıkardığını.

Geçen sefer, onunla eve gelmesi için yalvarmıştı. Bu sefer, onu daha önce kovduğu belliydi.

Tekrar incinme şansını. Ayrıldıklarından bu yana geçen on yıl içinde Violet herkesi kendinden uzaklaştırmayı öğrenmişti.

O sabah onunla son derece mutluydu ama babasının mektupları bulunur bulunmaz onu susturmuş ve hayatından çıkarmıştı.

Ve üzücü olan şey, kızın onu neden uzaklaştırdığını anlamış olmasıydı. Hem babası hem de kendisi tarafından çok incitildiğini biliyordu. Tekrar incinmekten korktuğunu da biliyordu. Ama ona zarar vermeyeceğini nasıl kanıtlayabilirdi ki?

onu hayatına almayı denemek bile istemezken?

Geceleri uyuyamıyordu çünkü onu yanında görmek için yanıp tutuşuyordu. Gün boyunca konsantre olamıyordu. Çünkü Violet'in ne yaptığını merak edip duruyordu. O da kendisi gibi mutsuz muydu? Yoksa çoktan eski haline mi dönmüştü?

Eski rutin, kalbi özenle zırhlanmış? Yoksa onu sevmek istediği ve bundan korktuğu için mi ağlıyor ve mutsuzdu? Ya prezervatifler ve doğum kontrolü başarısız olduysa ve bir şekilde yine hamile kaldıysa? Ve adam onu bir kez daha terk ettiyse?

Telefonu eline aldı ve her gün onlarca kez bıraktı. Eğer onu ararsa, taciz etmiş olacaktı çünkü özellikle onunla iletişime geçmesini istemediğini söylemişti. Onun bilgilerine sahipti; onu nerede bulacağını biliyordu. Kendi kendine bunu söyledi ve eğer bir sorun olursa ya da onu isterse arayacağını söyledi.

Ama Violet hiç aramadı ve Jonathan belki de aşkının tek taraflı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Belki de Violet'i, Violet'in onu sevdiğinden daha çok seviyordu.

Belki de tek bir kişinin sevgisi bir ilişki için yeterli değildi.

Jonathan poker masasındaki tanıdık yerine otururken Reese, "Bok gibi görünüyorsun, dostum," diye seslendi.

"İş toplantısı gecikti," dedi sesini çıkarmadan ve boş bardağını alıp diğer beş adamla birlikte Kardeşlik toplantısını başlatırken kaldırdı. "Fratres in prosperitatum," diye diğerleriyle birlikte anons etti. Haftalık toplantılarına başlamak için onu bekliyorlardı.

Logan, "Kardeşliğin bu toplantısı toplantıya çağırılmıştır," dedi. "Şimdi, paraları koyun çocuklar." Adamlar kâğıt, puro ve iş konuşmalarıyla geçecek uzun bir geceye hazırlanırken masanın etrafında kâğıt dağıtmaya başladı.

Jonathan boş kadehini yere bıraktı ve masanın kenarına itti. Normalde kâğıtlarıyla birlikte biraz viski içmekten hoşlanırdı ama Violet'in içki içerken gözlerinde gördüğü o korkunç ifadeden beri alkolden hiç tat almamıştı. kendini sersemletti. Eğer Violet onu hayatından çıkarıyorsa, artık içki içmesinin bir önemi yoktu. O bardağı düşündü ve sonra başını salladı. Jonathan için bu hâlâ önemliydi.

"Cidden, bok gibi görünüyorsun," dedi Reese ona, kartlarını toplarken pahalı bir puronun ucunu çiğneyerek. "Her şey yolunda mı?"

"Peki," dedi Jonathan, sesi kısıktı. Umarım bu konuşmayı sona erdirirdi.

"Keyfin yerinde olmalı," dedi Hunter, sesi çakıllı ve sertti. Yaralı milyarder Jonathan'ın tam karşısında oturuyordu ve nişanlısı ilk kez kucağına tünemiş. "Bu gece kız yok."

Jonathan hissettiği kıskançlık duygusunu gizlemek için homurdandı. Son bir yıl içinde bütün arkadaşları eşleşmiş gibi görünüyordu. Haftalık toplantıları sık sık Reese'in yeni karısı, Hunter'ın nişanlısı ve Logan'ın müstakbel gelini. Griffin bile, aralarındaki en kalın kafalı pislik, yakın zamanda nişanlanmıştı ve kıvrıcık saçlı kız arkadaşının onu yönlendirmesine izin verme eğilimindeydi. Oldukça mutlu bir şekilde, eğer

Griffin'in yüzündeki içerik bakışı herhangi bir göstergeydi. Gruplarındaki son bekâr Cade'di.

Kaşlarını çattı. Ve kendisi. Kalbinde her zaman Violet tarafından sahiplenilmiş olsa da hâlâ bekârdı.

Elden ele poker, tanıdık tartışmalarla birlikte bulanıklaştı. Jonathan çoğunlukla sessizdi, ancak Son iş anlaşmalarını grupla paylaşma zamanı geldiğinde geliştirmekte olduğu yeni roadster serisinden bahsetti. Yine de çoğunlukla dikkati dağınıktı.

Aklını Violet'ten alamıyordu. Aceleyle geri çekildiği için pişman mıydı? Yoksa umurunda bile değil miydi? Violet'i tanıyorsa -ki tanıdığını sanıyordu- her türlü duyguyu o kadar içine atıyordu ki hiçbir şey hissetmiyordu. Gününe zırlı ve buz gibi devam ederdi, ta ki bir şey onu harekete geçirirdi. Sonra da gözyaşları ve sefalet içinde patlıyordu.

Ve bu, kalbinin daha da sıkışmasına neden oldu. O değildi Violet'e onu kendinden uzaklaştırdığı için kızgın bile değildi; sadece Violet'in kontrolü kaybedip yıkılmasından korkuyordu, Çünkü onu teselli eden kişi olmak istiyordu. Ağlamak için bir omuza ihtiyacı vardı, bu omuz onunki olsa bile.

Gece yarısına yakın bir zamanda Jonathan son fişlerini de yığının içine attı. "Hepsi içeride." Bunun kötü bir el olduğunu biliyordu - bütün gece pervasızca bahis oynamış ve masada küçük bir servet kaybetmişti. Ama umurunda değildi. Sadece bitirmek istiyordu. Eve gidip yaralarını sarmak ve Violet'in kaybını bir süre daha düşünmek istiyordu.

Açıkçası, bu gece berbat bir arkadaşı.

Cade eli kazanınca çok sevindi. "Ben yokum." Jonathan sahte bir yüz ifadesiyle şöyle dedi. "Öyle olsun. Zaten benim için geceyi bitirme vakti geldi." Masadan kalktı, arkadaşlarıyla vedalaştı ve merdivenlerden çıkıp kulüpten çıkarak kendisine ayrılmış park yerine yöneldi.

Anahtarlarını çıkarırken arkasından bir ses "Bekle," diye seslendi.

Jonathan döndü, kaşlarını çatarak Cade Archer'a baktı. onu takip etti. Sarışın adam ellerini açık renkli ceketinin içine sokmuş, gözlerini kısarak sokağın aşağısına bakıyor ve muhtemelen Cade'in aracıyla yakında bekleyen şoförünü arıyordu. Archer Jonathan'a doğru yöneldi ve durakladı yakınlarda.

"Ne oldu?" Jonathan sordu, sesi kısıktı.

"Violet'le işler nasıl gitti merak ettim," diye sordu Cade. "İkinizin epey bir geçmişi var."

"Siktir git."

"O kadar iyi, ha?" Cade'in sırtışı devam etti. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Ona çok değer verdiğini biliyorum."

Jonathan dişlerini sıktı, elleri anahtarlarını sıkıca kavradı. Bir yanı Cade'in ağzına yumruk atmak istiyordu - Cade, nezaketin tanımıydı - ve bir yanı da bağırsaklarını dökmek istiyordu.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" Jonathan tereddüt ettikten sonra Cade konuştu.

"Beni yine dışladı." "Yine mi?"

Dişlerini sıktı. "Bu hikayeyi zaten bildiğini sanıyordum?"

"Dalga geç benimle."

"On yıl önce Violet benden onunla kaçmamı istedi. Ben reddettim ve o bensiz gitti. Görünüşe göre peşinden gelmem için bana yalvarmış ama ben mesajı hiç almamışım. O bir hamile kaldım ve bebeğimi düşürdüm." Bunu yüksek sesle itiraf etmek bile bir yara açmış gibi hissettirdi. Tanrım, boktan bir adamdı. Violet gibi bir kadını hak etmiyordu. Sonraki kelimeleri boğazından zorla çıkarmak zorunda kaldı. "Bu sefer seviştik ve korkup beni tekrar terk etti. Onu takip etmememi söyledi."

Cade'in tek söylediği "Mmm," oldu.

Jonathan'ın duymak istediği şey bu değildi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani senden daha önce onu takip etmeni istedi ve sen etmedin mi?"

"Hamile olduğunu bilmiyordum. Babası söyledi eve gitmiş ve başka biriyle evlenmişti. Düşündüm ki . . . Gittiğini sanmıştım."

"Yani onun için savaşmadın. İyi olup olmadığını öğrenmek için onu aradın mı? Kapıyı kapatmak için? Böylece ikiniz de ne oldu?"

Dişlerini tekrar sıktı, çenesi kenetlendi. "Hayır. Kızmıştım." Ve incinmişti. Ve on dokuz yaşındaydı, ilk ve tek aşkını kaybetmişti.

"Mmm."

"Lanet olsun, ne?"

"Bu sefer korkup seni terk etti ve sen de buradasın, öyle mi?" Cade'e kaşlarını çatı. "Bana onu takip etmememi söyledi."

Cade, Jonathan'ın giderek daha fazla şiddetli bir ruh hali. Pahalı deri ayakkabılarından birini kaldırıma sürterek kulübe baktı.

Saatın geç olmasına rağmen hala bas sesleri geliyordu. "When I Violet ile konuştuğumda, çok mutlu bir çocukluk geçirmediği izlenimini edindim. Babasına kızmış gibi görünüyor.

biraz. Öyle mi?"

Jonathan kaba bir şekilde başını salladı, bunun nereye gittiğinden emin değildi.

"Peki Violet'in değer verdiği herkesin onu hayal kırıklığına uğratmasını beklediği hiç aklınıza geldi mi? Belki de onun için geri çekilmek, kendini genişletmekten ve bir şeyler yapmaya çalışmaktan daha kolaydır. iş."

Jonathan sadece ona baktı.

"Ve merak ediyorum. Yani, tabii ki seni kendinden uzaklaştırıyor. Geçmişte onu incittin ve o da tekrar incinmekten korkuyor. Sanırım onun için neden mücadele etmediğini merak ediyorum."

Ağzı kurudu. Tabii ki.

O kadar aptaldı ki. Kendi sefaleti içinde o kadar kaybolmuştu ki, onun peşinden gitmek aklına bile gelmemişti. Şimdi her şey çok açık görünüyordu. Violet

onu kendinden uzaklaştırıyordu.

Çünkü incinmekten korkuyordu. Geçen sefer peşinden gitmemiştii ve onu on yıl boyunca kaybetmişti. Bu sefer, Onları korkudan başka tutan bir şey yoktu.

Ve Jonathan'ın Violet'e korkmadığını göstermesi gerekiyordu.

Cade'i yakasından yakaladı. "Sen bir dahisin, bunu biliyor musun?"

Cade sırtıttı. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

ON BEŞ



Violet kahvesini yudumladı ve işçiler Neptune Ortaokulu'nun önündeki yeni tabelaya baktı. düzeltti. Her gün Jonathan'la işe gitmek zorunda kalacağını bilmekte bir tür hastalıklı ironi vardı. Lyons Ortaokulu. Kader bu şekilde acımasız, zalim bir kaltaktı. "Hey, uzun zamandır görüşemedik," dedi arkasından biri ve Violet tabelaya doğru döndü ve arkadaşı Kirsten'i gördü. "Geri dönmene sevindim," dedi Kirsten sırtarak, elinde arabaya servis kahve fincanının aynısı vardı. "Tatil nasıl geçti?"

Violet sesini hafif tutarak, "İlginçti," dedi. Bundan daha fazlasını söylemek zorunda kalmamak için kahvesini yudumladı. Kirsten onun yanına geçti ve iki öğretmen okula doğru ilerledi.

Kirsten, "Burada çok fazla şey kaçırmamışsın," dedi, Kahverengi saçlarını diğer eliyle, yılların pratiğini yansıtan bir şekilde tokasına sıkıştırdı. "Daha fazla toplantı, daha fazla gözaltı, yine de gizemli hayırseveriniz sayesinde bando programı için bazı ek fonlar elde ettik." Sesi heyecanlıydı; Kirsten bando öğretmeniydi ve onun için her şey nefesli ve üflemeli çalgılara geri dönüyordu. "En azından güzel bronzlaşmışsın. Siz nereye gittiniz?"

Violet, "Yunanistan," diye mırıldandı ve Kirsten'in heyecanla inlemesi üzerine, "sadece araştırma için," diye ekledi.

"Adamım. Yunanistan! O milyardere söyle, eğer bir bando öğretmenine ihtiyacı olursa, ilk sırada ben varım."

Violet'in içine bir kıskançlık saplandı. Kirsten Jonathan'ın tipi olabilirdi, değil mi? Tıpkı Violet'in eskiden olduğu gibi neşeli, güzel ve rahat biriydi. Violet'in artık olmadığı gibi.

öyleydi. Eğer iyi bir arkadaş olsaydı, aralarını düzeltir ve bir taşla iki kuş vururdu. Kirsten'ı mutlu eder, Jonathan'ı da sonsuza dek başından savardı.

Ama hiçbir şey söylemedi. Bu düşünce onu çok rahatsız etmişti.

Violet kendi kendine, bunun sebebinin hâlâ ona çok bağlı olman olduğunu söyledi. Onu unutmak için kendine birkaç ay ver, sonra iyi olacaksın.

Son bir haftadır bunu bir mantra gibi tekrarlıyordu. Bu onu zayıf anlarında ağlamaktan ya da geceleri uyanıp onun yanında olmasını dilemekten alıkoymuyordu. Kötü bir ruh hali içinde olmasını engellemedi ve daha fazla erteleyemeyene kadar okula dönmekten kaçındı.

Violet kendine sadece zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Zaman tüm yaraları iyileştirirdi. Teorik olarak. Bu yaranın iyileşmesi için Henüz kabuk bağlamadı.

Violet, Kirsten'in öğrencilerinin öğrendiği en yeni parça hakkında konuşmasını dinledi. Tuba çalan zavallı çocuk her notada sonsuza kadar bemol yapıyordu ve sonunda Violet sınıfına vardı, öğrencileri onu tekrar gördükleri için heyecanlanmamışlardı. Vekil öğretmen o yokken öğrencilerin film izlemesine izin vermişti ve Violet bunu birkaç gün daha sürdürmekte bir sakınca görmedi. Mumyalar hakkında tarihi bir belgesel açtı ve onları pencereden dışarı bakarken yalnız bıraktı. Evde olmakla ilgili bir şey biraz kapalı hissettiriyordu. Violet bunu tarif edemiyordu. Sadece yanlış hissettiriyordu.

Öğle yemeği saatinde öğretmenler odasının tuvaletindeyken kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğuna dair ilk ipucunu elde etti. Kabinlerden birinde oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Tuvaleti kullanmıyordu, sadece dünyadan saklanıyordu. Eğer tuvaletteyse

Jonathan'la ilgili sorulara cevap vermek zorunda kalmayacaktı. ve okuldaki herkes merak ediyordu.

Kötü bir niyetleri yoktu ama kimse Violet'in gülümseyen yüzünden bu konuda konuşmak istemediğini anlayamazdı.

Yan kabindeki biri bitişikteki duvara vurdu. "Tamponun yok, değil mi?"

"Elbette," diye mırıldandı Violet, çantasına uzanırken kancada asılı. Bir tampon çıkardı ve tezgahın altından geçirdi.

"Teşekkürler," dedi diğer taraftaki kadın. "Bu ay beni biraz sinsice yakaladı."

"Benim de başıma gelmişti," dedi Violet sempatik bir şekilde ve dondu kaldı. Kanı buz gibi olmuştu. Özlediği şey buydu.

Onun dönemi.

Violet'in kalbi damarlarında o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki

düşündüğünü bile duyamıyordu. Duyguları içine çöktü.

Adet yok. Oh, Tanrım. Uyuşmuş parmaklarıyla çantasını karıştırdı ve doğum kontrol hapını çıkardı.

Açtı ve inceledi. Bir gün bile atlanmamıştı. Ve o ve Jonathan her seferinde korunmuşlardı.

Ama regl olmamıştı.

Sadece stres, dedi Violet kendi kendine. Sadece stres. Sen Jonathan meselesi yüzünden streslisiniz ve bu yüzden geceleri uyuyamıyorsunuz. Bu seni şaşırtıyor. Hamile değilsin. Hamile değilsin.

Ama işten sonra yine de eczaneye gitti ve bir hamilelik testi aldı. Sersemlemiş bir halde evine geri döndü ve kendini içeri attı. Hamilelik testi çantasında bekliyordu. Tek yapması gereken onu paketinden çıkarıp çubuğa işlemekti ve sonuçları alacaktı. O zaman on yıl önceki durumda olup olmadığını ya da sadece boş yere çıldırıp çıldırmadığını anlayacaktı.

Violet, bilmeme işkencesine son vermek için banyoya gitmek yerine kanepeye oturdu ve önüne baktı, düşünüyordu.

Bu kez dehşete kapılmamıştı. Belki de bunun nedeni artık bir üniversite öğrencisi olmamasıydı; artık istikrarlıydı ve yıllarca yaşamıştı. Ne olursa olsun, artık üstesinden gelebilirdi.

Eğer hamile olsaydı.

Jonathan'a söylemek zorunda kalacaktı. Bu düşünceyle kalbinin yerinden fırlaması garipti. Birlikte olmak için başka bir sebepleri olacaktı.

saf hayvani şehvetten daha fazla. Bu, kaçınmak için kendini uyardığı her şeye aykırı olurdu, ama bir çocukla, onlar

birbirlerinin hayatlarında kalmak için bir nedenleri var.

Bu düşünce kalbini heyecanla çarptırdı.

Belki, sadece belki, ağırdan alıp bebeği birlikte büyütebilir ve birbirlerini tanıyabilirlerdi. Yeni bir başlangıç yapabilirler.

Baştan başlayabilirler.

Bunu yapmak istememeliydi. İsteddiği son şey bu olmalıydı. Ama bebek randevularına gittiklerinde Jonathan'ın yanında olduğunu, Jonathan'ın karnına dokunduğunu düşündü, Jonathan geceleri çocuklarını sallayarak uyutuyor ve sonra onunla birlikte tekrar yatağa giriyor ...

Tanrım, bunu istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki onu bile şaşırtmıştı. Kalbi kırılmasın diye Jonathan'dan ayrılmıştı ama kalbi ne istediğine çoktan karar vermiş gibiydi ve Jonathan'ı istiyordu.

Ama onu itmişti.

Ellerini kucağında kavuşturan Violet, ona gidip hamile olduğunu söylerse ne düşüneceğini merak etti. Mutlu olur muydu?

Yoksa onunla dalga geçtiğini mi düşünecekti? Bu düşünceyle kalbi duracak gibi oldu. O zengin ve yakışıklı bir adamdı. İsteddiği her kadına sahip olabiliyordu. Violet'i istemişti ama Violet onu iki kez itmişti. Muhtemelen bu noktada ondan vazgeçmişti.

Kendi eylemleri sayesinde, on yıl önce olduğu noktaya geri dönmüştü - yalnız, sorunlu ve muhtemelen hamile. Ve bu sefer, o suçlayamazdı

Babasıyla ilgili hiçbir şey, çünkü tüm itip kakmaları o yapmıştı.

Kendisinden başka kimseyi suçlayamazdı.

Violet parmak uçlarını ağzına bastırdı, kendini hasta hissediyordu.

Adam son on yılın bir önemi olmadığını söylediğinde neden bu kadar korkmuştu?

Onun açıklamalarını dinlemek bile istememişti. Jonathan'ın dikkatsiz sözlerini duymuş, zihninde onun eksik olduğuna karar vermiş ve doğruca eve gitmişti. Herhangi bir ilişki umudu var mıydı? Bir çırpıda kesip atmıştı. Onun her zaman düşündüğü gibi bir pislik olduğuna karar vermiş ve açıklama yapmasına fırsat vermeden onu susturmuştu. Her zaman yaptığı şey buydu; işler zorlaştığında kaçmak ve kafasını kuma gömmek. Ve bunu yine yapmıştı.

Tanrım, gerçekten hasta olacaktı. Kapı zili çaldı.

Bir elini ağzına bastıran Violet ayağa kalktı ve otomatik olarak kapıya yöneldi. Komşularından birinin kendisinden bir şey ödünç isteyebileceği onca zaman varken, şimdi hiç sırası değildi. O hamilelik testi aklının bir köşesinde bir marka gibi yanıyordu ve Jonathan'ı düşünmeden edemiyordu ve-

Kapıyı açtı ve kapısının eşiğindeki adama şaşkınlıkla baktı.

Jonathan berbat görünüyordu. Birkaç gündür tıraş olmamıştı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Koyu renk saçları karmakarışık, ceket ve gömleği İkisinin de altından sanki uyuyakalmış gibi görünüyordu. Normalde rahat bir görünümü olsa da, onu bu kadar dağınık gördüğüne şaşırmıştı.

Onu gördüğüne bile şaşırmıştı.

"Jonathan," dedi, çünkü söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Yüzündeki ifade acımasız ve inatçıydı. "Senin için savaşmaya geldim."

Gözleri büyüdü. "Sen ne?"

"Senin için savaşmaya geldim," diye tekrarladı ve kızın kapıyı suratına çarpma ihtimaline karşı bir elini kapıya koydu. Öne doğru bir adım attı ve gözleriyle onu yuttu. "I Geçen sefer senin için savaşmadım. Senin ulaşamaz olduğunu varsaydım ve hayatımdan çıkmaya izin verdim. Ben yapmıyorum aynı hatayı tekrar yapmamalıyız."

Şaşkınlıktan donup kalan kadın kenara çekildi ve adamın içeri girmesine izin verdi. "İçeri gel."

Adam içeri girdi ve kadın onu izledi, hala güçlölkle Her şeye rağmen burada olduğuna inanıyordu. Koca omuzları küçücük dairesini yiyip bitiriyor gibiydi. Onun kendi evi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. Küçüktü ve kitaplarla ve ona çekici gelen çeşitli nesnelerle doluydu. Bir duvarda

Roma İmparatorluğu'nun bir haritası asılıydı. Bir diğerinde ise bir sıra narin antika zencefil kavanozu vardı. Çok fazla kişisel fotoğrafı yoktu; evcil hayvanı yoktu, iz bırakmış eski erkek arkadaşı da yoktu. İyi bir temizlikçi bile değildi. Ne kadar utanç verici. Violet sandalyelerinden birinden dağınık bir örtü alıp sinirli bir şekilde katladı.

"Detroit'te yine ne yapıyorsun? New York'ta olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Öyleydim." Dairesini taradı, sonra dönüp ona baktı. "Yine de bir süre daha burada kalabilirim. Belki de sonsuza kadar."

Kalbi sanki bir mil koşmuş gibi çarpıyordu. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü sen buradasın, Violet. Sen buradaysan, ben de burada olmak istiyorum." Büyük, lezzetli bir yırtıcı gibi ona doğru ilerledi ve Violet'in titreyen elini tuttu. dudaklarına bastırdı ve parmak uçlarını öptü. "Seni takip etmemi istemediğini söylediğini biliyorum. Bunu söylemiştin.

işe yaramayacağını. İki farklı insan olduğumuzu. Mesele şu ki. Farklı olduğumuzu biliyorum." Gözleri kızın yüzünü yutarken bile gülümsemesi yumuşak, neredeyse özür diler gibiydi.

"Sen on yıl önceki kız değilsin ve ben de

Aynı aptal çocuk değil. Hatalarımdan ders aldığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Bu yüzden bu sefer gitmene izin vermeyeceğim."

"Sen değil misin?"

"Yapmayacağım. Bunu senin yönteminle yapacağız. Nasıl istersen. Önümüzdeki on yıl boyunca beni görmezden gelmek, bir geceliğine benimle yatmak ve sonra beni tekrar reddetmek istiyorsan, bunu böyle yapacağız. Bana ne zaman, nasıl ihtiyacın olursa, burada olacağım."

Onun sözleri karşısında irkildi. Tanrım, onun sesini çok soğuk çıkarmıştı. Elini onun elinden çekti, canı yanıyordu. "Jonathan, bu hiç adil değil-"

"Adil olup olmaması umurumda değil. Sana sahip olamayacağım anlamına geliyorsa doğru şeyi yapmaya çalışmaktan yoruldum." O ilerledi ve ellerini nazikçe Violet'in omuzlarına koydu. "Anlamıyorsun, Violet. Bunu seni incitmek için söylemiyorum. Sonsuza dek senin için burada olduğumu söylüyorum.

Her zaman. İncinmekten ve hayal kırıklığına uğramaktan korktuğunu biliyorum. Seni tekrar inciteceğimden korktuğunu biliyorum.

seni terk etti. Hayatındaki tek erkeğin baban olduğunu ve onun da seni ihmal ettiğini biliyorum. Annenin kendi sorunları içinde kaybolduğunu ve hiçbir zaman güvenebileceğin birinin olmadığını biliyorum. Sana o kişi olacağımı söylemek için buradayım Violet. Ben buradayım. Her zaman senin için burada olacağım. Bana güvenebilirsin." Başparmakları Violet'in omuzlarını okşadı ve ona içini sızlatan şefkatli bir bakış attı. "Her zaman."

Violet'in dudakları titredi. İçinde patlamak üzere olan bir duygu yoğunluğu vardı. Normalde yaptığı gibi yoğun ve tutkulu bir aşk yemini etmiyordu.

Onun yanında olacağına söz veriyordu. Her zaman.

Ve bu tam olarak duymaya ihtiyacı olan şeydi. Çaresizce ihtiyaç duyduğu ama istemekten korktuğu şey.

"Jonathan-"

"Beni geri çevirme, Violet. Lütfen. Kapasitem ne olursa olsun Beni hayatında istiyorsan, burada olacağım. Sevgilin olarak

olmasa bile. Sadece bir arkadaş istesen bile, burada olacağım."

Şimdi gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. O kadar özverili davranıyordu ki. Onu hak etmiyordu, onun sevgisini hak etmiyordu.

Yaralı bir yaratıktı.

O kadar çok sevgi ve şefkat gördü ki artık nasıl isteyeceğini bile bilmiyordu. Nasıl evet, bu harika, teşekkür ederim diyeceğini bilmiyordu.

Ama Jonathan'ın gözlerindeki anlayışlı bakış, onun da bunu bildiğini gösteriyordu.

"Korkuyorum," dedi ona usulca, sesi titreyerek. "Her sevdiğimde inciniyorum."

"Aşk bazen acı vermektir, Violet." Fırçaladı parmaklarının tersiyle kızın yanaklarına dokunarak gözyaşlarını sildi. "Ama aşktan alınan zevk acıdan daha büyüktür. Çok daha büyüktür. Sadece o adımı atmaya istekli olmalısın." "Peki ya on yıl içinde bu işi yürütemezsek? Ne olacak?"

O zaman ayrılırsak ne olur?"

"O zaman senin aşkınla on yıl geçirdim. On yıl boyunca muhteşem, harika anılar yaşadım ve zerre kadar pişmanlık duymayacağım. Her an, her yıl, her saat önemli. Ben Sonunda bunu anladım." Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sana son on yılın sayılmadığını söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Yanılmışım. Çünkü eğer biz Son on yılda seni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezdim. O olmasaydı, bu gece buraya asla gelemeyebilirdim,

Beni burada istemediğini bilmeme rağmen. Bir daha asla denemeyebilirdim. Sadece devam ederdim. Bu on yıl hatalarımdan ders çıkarmamı sağladı."

Artık açıkça ağlayan Violet onun kollarına düştü ve göğsüne sarıldı. "Seni seviyorum," diye hıçkırdı, sümüklü, gözyaşları ve hıçkırıklarla. "Seni seviyorum ve çok ama çok korkuyorum." Parmakları onun ceketinin içine kıvrıldı. "Sadece beni bir daha bırakma."

"Benden kurtulamazsın, aşkım. Söz veriyorum. Ne olursa olsun, ben seninim." Onu kollarıyla sardı ve duygularını ceketinin üzerine haykırırken ona sıkıca sarıldı.

Uzun, çok uzun bir süre öyle kaldılar, Violet Jonathan'ın elleri omuzlarında, kollarında, saçlarında gezinirken kendini toparlamaya çalışıyordu. O emin değildi

onu yatıştırmaya çalıştığı için miydi, yoksa sadece ona dokunmaya doyamıyordu. Her iki durumda da, o bunu sevdi. Onun dokunuşunu seviyordu ve bir daha asla onsuz olmak istemiyordu.

Violet son bir kez kokladıktan sonra ondan uzaklaştı ve bir adım geri çekilerek yüzüne baktı. Tıraşsız, ukur gözlü, güzel, harika yüzüne. "Seni gerçekten seviyorum. Ben sadece ...

seni tekrar dışarı itene kadar fark etmemiştim."

"Ben de seni seviyorum, Violet. On yıl önce tanıştığım kızı seviyordum, ama şu anda olduğu kadını daha da çok seviyorum." Eli Violet'in boynunu okşayarak onu kendine yaklaştırdı ve

dudaklarını öpücüklerin en şefkatlisiyle ağzına değdirdiğinde, bir kez daha umutlandığını hissetti.

Dünya bir anda umutla doldu.

"Burada olmana çok sevindim," diye fısıldadı.

"Memnun olmana sevindim," diye mırıldandı. "Ya beni dinlersin ya da bir yasaklama emri çıkar diye düşünmüştüm. Aslında ikincisi olmadığına biraz şaşırdım."

Sulu bir kahkaha attı. "Seni burada istedim. Sahip olduğum şeyin farkına varmam için seni tekrar kaybetmem gerekti."

"Beni asla kaybetmedin," dedi, nefesini kesen şefkatli bir hareketle saçlarını kulaklarının arkasına tarayarak. "Asla böyle düşünme."

Parmakları onun giysilerinin içinde kıvrıldı. "O kadar endişelendim ki Seni yine kendimden uzaklaştırdım ve benden sonsuza kadar vazgeeeğini düşündüm. Bu hatayı dzeltemeyeeğimi düşündüm." Tereddüt etti ve sonra ekledi, "Adet dönemimi kaçırdım."

Jonathan'ın vücudunun kendi vücuduna karşı gerildiğini hissetti. "Doğum kontrol hapı kullandığını sanıyordum?"

"yleyim. Hiçbir dozu atlamam." "Ve prezervatif kullandık."

"Biliyorum. Yine de bir hamilelik testi aldım." Dudağını ısırdı. "İhtimallerin neredeyse imkansız olduğunu

biliyorum, ama ..."

"Her zaman küçük bir umut vardır."

Violet bunun bir umut olduğunu fark etti. Jonathan'ı kendisine bağlamak, onu hayatına geri dönmeye zorlamak için bir çocuk istemişti. Ama şimdi o buradayken, hâlâ bir bebek istiyordu.

Her zaman bir aile istemişti. Bağımsızlıktan, seyahat etmekten, kariyer yapmaktan öte, gerçekten iyi bir aile istemişti. İnsanların o çekirdek birimi onu koşulsuz sevecekti. Hiç sahip olamadığını hissettiği o çekirdek insan grubu.

Şu ana kadar. Jonathan'a baktı ve sallantılı bir gülümseme verdi. "Birlikte bir çubuğun üzerine işlemeye gidelim mi?"

"Benimkinin ne işe yarayacağını bilmiyorum ama eğer isterseniz, ben varım."

Violet gözyaşlarının arasından ona gülümsedi.

-

On dakika sonra Violet banyo tezgahının üzerine oturdu, sonuçları bekliyordu. İş bitirmiş ve Jonathan'ı içeri almış, böylece sonuçları birlikte bekleyebilmişlerdi.

Violet için test sonuçlarının hemen negatif çıktı. Gerçekten de umut etmek için çok fazla şey vardı. "Bebek yok," dedi yumuşak bir sesle ve çubuğu Çöpü. Hayal kırıklığına uğraması için deli olması gerekirdi ama öyleydi. "En iyisi bu."

"Hayal kırıklığına uğramam garip mi?" Jonathan onu tezgâhtan çekip kollarına alarak sordu.

"Tuhaf değil," dedi Violet. O da garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Eski, tanıdık endişe geri dönmüştü. Eğer bebek yoksa, o zaman gerçekten birlikte kalmak zorunda değillerdi, değil mi? İsteddiği zaman gitmekte özgürdü.

"Bu düşünceyi aklından çıkar," dedi Jonathan usulca, alnına bir öpücük kondurarak. "Yüzündeki ifadeden kaçmamı beklediğini anlayabiliyorum."

Gerçekten de şeffaftı, değil mi? "Ben öyle bir şey demedim."

"Hayır, ama bunu düşünüyordun." Ağzı bir gülümsemeyle seğirdi. "Şu anda bir bebek olmaması

bir ya da iki yıl içinde bir tane olamaz."

Onun sözleriyle tüyleri diken diken oldu; korku değil, beklenti ve heyecan. Jonathan'la iki yıl sonra birlikte olma düşüncesi bile onu yoğun bir haz duygusuyla doldurmuştu. "Peki şimdi ne olacak?"

"Banyodan çıkıyor muyuz?"

Violet gözlerini devirdi ama adamın kollarından çekildi ve koridorda yürüdü. Tam dairesinin oturma odasına doğru gidiyordu ki Jonathan elini çekerek onun yerine yatak odasına doğru.

Bu konuda bir sorunu yoktu. Kendisini yatak odasına doğru çekmesine izin verdi, gözüne çarpınca irkildi yapılmamış yatağını ve yerdeki kirli giysileri. "Çok iyi bir temizlikçi değilimdir."

"Sana bir tane getireyim," diyerek yatağının kenarına oturdu ve onu yanına çekti.

"Bana bir hizmetçi almanı istemiyorum," dedi ona. "Ben bir öğretmenim."

"O zaman sen yoksul bir öğretmen olarak kalacaksın ve ben de hizmetçiye alacağım," dedi ona, kulağını ısırabilmek için küçük bedenini kendine doğru çekerek.

"Detroit'te bir eviniz var mı?" Adamın dili kızın kulağında gezinirken konsantre olmak zordu. "I New York'ta yaşadığınızı sanıyordum."

"Detroit'e iş için çok sık geliyorum ve çoğunlukla New York'ta yaşıyorum. Detroit'e geldiğimde genellikle bir otelde kalıyorum ama eğer buradaysanız, benim de olmak istediğim yer burası."

"Peki ya öğretmenliğim ne olacak?"

"Senden benim için işini bırakmanı istemezdim." Saçlarını yana taradı ve boynundan, yanağından öptü, Her yerde onu öpebilirdi. "Birkaç özel uçağım var. Ara sıra benimle uçman şartıyla daha çok gidip geleceğim. Bunu başarabiliriz."

"Sanırım yapacağız, değil mi?" İşte o umut, yine göğsünde çılgınca atıyordu.

"Her Perşembe akşamı kaçıramayacağım toplantılarım var, ama haftada bir gece beni kaybetmeyi sorun etmezseniz, geri kalanı sizin."

"Benim için taşınır mısın?" Sanki onu rahatlatmak için elinden geleni yapıyormuş gibiydi. Önemsiz bir iş için. Yönetmesi gereken devasa bir şirketi olan bir milyarderci ve onu rahatsız etmekten mi endişe ediyordu?

"Violet, anlamıyor gibi görünüyorsun. Senin için her şeyi yaparım."

Ona döndü ve kollarını boynuna doladı. "Seni seviyorum Jonathan."

Yatağında geriye doğru düştü, göğsünün üzerine düşerken kolları beline dolandı. Gözleri yine gizemli bir şekilde parlıyordu. "Biliyorsun, ondan asla bıkmayacağım. Bunu söylediğini duydun mu?"

"Aşık olmaktan korkuyorum," diye itiraf etti ona.

"Kendimi ortaya koymaktan ve incinmekten korkuyorum."

"İstediğim son şey seni incitmek," dedi boğuk bir sesle, ona sevgiyle bakarak.

"Bunu anlamaya başlıyorum." Parmakları adamın saçlarını karıştırdı ve eğilip onu öptü, sonra tekrar geri çekildi. "Ama bazı şeylere alışmam biraz zaman alacak. Zaman zaman zorlanacağımı tahmin ediyorum-"

"Zoru severim."

"Ve muhtemelen incindiğimde veya üzüldüğümde seni kapatacağım."

"Tekrar içeri girmek için kendimi zorlamam gerekecek." "Ve ben berbat bir pasaklıyım."

"O hizmetçiyi almam iyi bir şey."

Güldü, kendini hafif, havadar ve harika hissediyordu.

"Sanırım öyle."

"Beni bir daha asla terk etmediğin sürece," dedi Jonathan, parmakları onun belinde sıkılaşıyor. "Her türlü zor ana, her türlü dağınık zemine, bana atacağın her şeye katlanabilirim."

"Bir daha gitmeyeceğim. Söz veriyorum," dedi ve parmağını adamın çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Seni gerçekten seviyorum."

"Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

Gülümsedi ve yanağını onun kalbine bastırarak göğsüne sarıldı. Bunu duymak hoşuna gitmişti. Buna inanmak için sürekli duyması gerekecekmiş gibi bir his vardı içinde ama Jonathan bunu ona söyleme konusunda iyiydi.

Eli vücudundan aşağı kayarak kalçasını okşadı. "Kapıyı yüzüme kapatmadığın için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miyim? yüz?"

Dudakları eğlenerek seğirdi. Şu anda kendini çok hafif, çok harika, tamamen kaygısız hissediyordu. Onu seviyordu. Onu seviyordu ve o tamamen onundu. İsteddiği kadar çok, istediği kadar uzun süre. Violet arzuyla karışık sahiplenici bir zevk dalgası hissetti. Eli, göğsünden kasıklarına doğru kayarak adamın önünü okşadı. Adamın elinin altında hemen sertleştiğini hissetti. "Memnun görünüyorsun. Güzel ve ... mutlu."

Jonathan inledi, elleri ona karşı sıkılaştı. "Dikkatimi dağıtıyorsun, değil mi?"

"Bu kötü mü?"

"Tabii ki hayır. İstedığın kadar dikkatimi dağıt."

Gülümsemesini engelleyemedi; eli düşünceli bir şekilde kot pantolonunun kumaşı üzerinden adamın sikini okşadı.

"Bana bir şey söyle
Şiir mi?"

"Şiir mi?" diye yineledi, belli ki dikkati dağılmıştı.

"Evet. Bana romantik bir şeyler söyle." Elini adamın sikinde aşağı yukarı gezdirdi.

Uzun bir süre sessiz kaldı; o düşünürken, parmakları sikinin dış hatları üzerinde gezindi ve başını kumaşın içinden geçirerek seğirmesine neden oldu onun altında. "Rossetti'yi sever misin?"

Rossetti'yi seviyor musun?" "Seveceğime eminim."

"Tamam o zaman." Kadın, "Tamam o zaman" dediğinde tırnaklarını kotun üzerinde gezdirdi ve sonra başladı. "'Sevdim

önce sen: ama sonra aşkın, benimkinden çok daha yüce bir şarkı söyledi ...' falan filan."

Kıkırdadı. "Bir şey bir şey mi?"

"Şu anda geri kalanını düşünemiyorum. Dikkatim oldukça dağınık." Adamın eli kadının sırtında gezindi ve üstünün kumaşından sütyeninin kopçasını çekiştirdi.

"Sanırım çıplak olsaydık daha çok şey hatırlardım."

"Öyle mi?"

"Zararı olmaz."

"Denemeye hazırım," diye alay etti, doğrulup otururken. Ona gülümsedi ve bluzunu başının üzerinden çekerek yere fırlattı. Bir an sonra sütyeni de onu takip etti ve belden yukarısı çıplak bir şekilde gururla onun önünde oturdu.

Jonathan inledi ve kızın bedenini tekrar kendi bedenine doğru çekerek bir öpücükle ağzını aradı. "Tanrım, çok güzelsin. Ben yaşayan en şanslı adamım."

Ona gülümsedi. Kendini şanslı hisseden oydu. Bu harika, akıllı, muhteşem adam onu seviyordu. Onu gülünç bir şekilde seviyordu. Onu severken bile mantıksız ve korkmuş. Bu yüzden onu şiddetle öptü, Ona o anda içini dolduran tüm sevgisini göstermeye çalışıyordu. Dili onun dudaklarına değdi ve Sonra geri çekildi. "Bu anı nasıl geliyor?"

Uzandı ve parmaklarını kızın göğsünün ucunda gezdirdi. "Bana bir dakika ver. Eminim her şey aklıma gelecektir. Ben."

"Oh, acele etme," diye mırıldandı, onun dokunuşuna doğru eğildi. Diğer eli de meme ucunu okşadı ve kadın zevkle iç çekerek başını geriye eğdi. "Ben hiç değilim acele edin."

"Yani bütün gün sana bunu yapsam sorun olmaz mı?"

Sadece arkasına yaslanıp Jonathan'ın gün boyu küçük dokunuşlarla onu kızdırmasına izin verme düşüncesi tüylerini diken diken etti. "Benim için sakıncası olduğunu söyleyemem, hayır."

"Mmm. Sanırım bazı parçalarım çok geçmeden çıldıracak." Ayağa kalktı ve onu kendine doğru çekti. Yüzünü göğüs dekoltesine dayadı ve sonra göğüslerini okşayarak yumuşak tenini öptü. Tıraşsız bıyıkları Yüzündeki gıdıklanma ve etini sürüklemeye hissi, kadının içinde bir sürü his yarattı. Adam onun titremesine uyum sağladı, onu nazikçe ısırdı ve yaladı. "Göğüslerini seviyorum." Birini avuçladı ve ağzına götürerek meme ucunu dolgun dudaklarında gezdirdi.

"En sevdiğin kısım onlar mı?"

"Hayır, beynin öyle," dedi ve kadın yeniden eridi. "Ama en lezzetli kısımlarından biridir."

Bunun üzerine kıkırdadı. "En azından lezzetli olduğumu bilmek güzel."

"En lezzetlisi," diye kabul etti.

"Tüm bunlar dikkatimi başka şiir bilmediğin gerçeğinden uzaklaştırmak için, değil mi?"

Güldü, nefesi kızın teninde dalgalanıyordu. "Hiç de değil. Bu güzellikleri bir süre daha emebileyim diye." Başparmağı bir meme ucuyla oynadıktan sonra onu tekrar ağzına soktu ve diliyle oynatmaya başladı.

Violet inledi, bacaklarının arasında sıcaklık birikti, nabızı vücudunda şehvetli bir şekilde attı. Onu her zaman çok iyi, çok seksi hissettirmişti. Göğüslerinin bir önemi yoktu. on yıl önceki kadar diri değildi ve kalçaları daha genişti. Ona kendini dünyanın en güzel kadını gibi hissettiriyordu. Ve belki de onun gözünde öyleydi.

"Şimdi başka bir satır daha hatırlıyorum," diye mırıldandı dili göğsünün ucunda dolaşırken. "Bu kesinlikle yardımcı oluyor."

"Mmm, devam et o zaman. Yardımcı olabildiğime sevindim." Parmakları adamın saçlarında tembelce geziniyor, çenesini, kirli sakalını, elde edebileceği her türlü dokunsal deneyimi okşuyordu.

ondan. Bütün gün ona dokunabilir ve hiç sıkılmazdı. "Zengin aşk benim olmayan hiçbir şeyi tanımaz. Her ikisi de hem gücümüz hem de uzunluğumuz var, ikimiz de,

Bizi bir yapan sevginin."

"Bu çok güzel," dedi ona usulca ve bir an için onu göğsüne bastırdı, sanki onu bir şekilde kendine doğru çekebilir ve kalbinden akan sevginin bir kısmını ona verebilirmiş gibi. Dehşete kapılmıştı ama bulutların üzerindeydi.

Yine de dokuz. Bazı nedenlerden dolayı, şimdi Jonathan'ın sevgisini kabul ettiğinde, onun kendisini bir daha asla incitmeyeceğini biliyordu. Bu onun olduğu her şeye aykırıydı.

"Bu doğru," dedi ona ve kendi yoğun, ciddi bakışlarıyla gözlerinin içine baktı. "Bizi bir yapan aşk. Seninleyken kendimi yeniden bütün hissediyorum."

"Ben de." Violet onu öpebilmek için yüzünü eğdi ve adam onları geriye doğru yatağa yuvarladı. Violet onun üstüne uzandı.

bir süre öpüşmeye devam etti ve sonra

Violet onun altında, o da Violet'in üstünde olana kadar ikisini de bir kez daha döndürdü.

"Seni çıplak görmek istiyorum, aşkım. Ağzımı koymak istiyorum
hepinize." Öpücükleri kızın ağzından çenesine, oradan da göğüslerine doğru ilerledi. Bu sırada eli de ve eteğini çekti.

Onun altında kıvranıyor, dokunuşunda boğuluyordu. Kadın Ağzının her yerinde olmasını istiyordu ve dudaklarının amına gireceği düşüncesi bile onu inletiyordu. Adamın elini kalçasındaki fermuara götürdü ve adam fermuarı yavaşça aşağı çekmeye başladı. Yarı yolda durdu, sıkıştı ve bir yemin edip geri kalan yolu yırttı.

Umurunda bile değildi. "Ağzını üzerimde istiyorum Jonathan. Şimdi. Lütfen."

Adam karşılık olarak meme ucunu ısırdı ve kadın neredeyse acıyla karışık zevkin tatlı şokuyla yataktan fırladı. "Sabırlı ol. Hâlâ ambalajımı açıyorum mevcut."

"Daha hızlı aç," dedi ona, kalçalarını şehvetle kaldırarak. "Sana ihtiyacım var."

"Dünya kadar vaktimiz var, aşkım." Dili yavaşça meme

ucunu yaladı, küçük ısırığı yatıştırdı

o vermişti.

"Ama senin için yanıyorum," dedi ona alçak ve yalvaran bir sesle. "Rüyamda seni görüyorum, biliyorsun. Her gece."

İnledi ve yüzünü nazıkçe ona gömdü. Eteğini bir kez daha çekiştirerek karnını yuvarladı. "Öyle mi?" "Evet."

"Biraz korkmuştum, hala delicesine Beni terk ettiğinde takıntılıydım. Senin umursamayacağını düşünüp durdum."

"Bu doğru değil," dedi yumuşak bir sesle, içine çekerek Dili göbek deliğine değdiğinde. Orasının gıdıklandığından haberi yoktu ama adamın dili her yalayışta kıvranmasına ve kıvranmasına neden oluyordu. "Her gece seni hayal ettim."

"Kirli rüyalar mı?"

"Çok kirli," dedi ona. "Erotik, terli, mutluluk dolu rüyalar."

"Mmm, bana daha fazlasını anlat."

Onları pek hatırlamıyordu. Tek bildiği Zihninde onun yüzü vardı, vücudu onunkine bastırıyordu ve uyandığında külotu ıslaktı ve tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla ağrıyordu. "Asla gerçek sen kadar iyi değiller, ama her gün uyandığımda senin için yanıp tutuşuyordum."

Parmakları hâlâ kalçalarını saran eteğinin altına kaydı ve külotunun ipeği arasından tepesini avuçladı. "Buran mı ağrıyor?"

İnledi. "Evet."

Bir parmağı yarığına bastırdı, artık ıslak olan kumaşın içinden yarığa doğru sürükledi. "Tüm bu ıslaklık benim için mi?"

Violet bacaklarını daha geniş açarak onu cesaretlendirdi. "Oh, Jonathan, bu çok iyi hissettiriyor."

"Ne kadar iyi?" Parmaklarının altında şekillendirdiği bir heykel gibi etine bastırarak ovmaya devam etti.

Parmak uçları klitorisinin üzerinde her gezindiğinde miyavlayan bir ses çıkararak, "D-düşkün," diye soludu.

"Mmm, bu kelimeyi sevdim. Çökmekte olan kelimesi bana tatlı ve lezzetli şeyler düşündürüyor. Peki sen tatlı ve lezzetli misin, Violet?"

"Neden tadıma bakıp öğrenmiyorsun?" diye sordu soluk soluğa, bir dizini kaldırarak adama doğru iyice açılmıştı, açık bacakları onu çağırıyordu.

"Oh, yiyeceğim. Sadece tatlımı bir süre daha saklıyorum." Adamın eli kadının bacaklarının arasından kalktı ve

parmaklarını yalayarak ağzına götürdü. Adamın gözlerinin zevkle kapanışını izledi. "Tanrım, tadın çok güzel."

"Hâlâ tadını çıkarıyor musun?" Adamın gözlerindeki ateşli bakış karşısında kalçaları işe yaramaz bir şekilde çarşafıya doğru yuvarlandı. "Yoksa eteğimi çıkaramadığın için bu sadece bir bahane mi?"

Başını geriye attı ve güldü. "Hiçbir şey itiraf etmiyorum."

Violet sırttı ve elini eteğine götürerek yaratıcı bir hareketle eteği kalçasından aşağıya doğru indirdi. Neden, ah neden, bu sabah bu kadar dar, esnek olmayan bir kumaş giymeyi seçmişti? Elbette üzerinde güzel duruyordu ama çıkarması cehennem gibiydi.

Eteği dizlerine kadar indiğinde, adam

kumaşı kaptı ve bacaklarından çekerek yere fırlattı.

Üzerinde, ağ kısmı heyecandan ıslanmış ipeksi pembe külotundan başka bir şey yoktu ve adam ona bakarak onu inceledi. Otomatik olarak dizlerini ayırdı ve kendini ona sundu, daha fazlasını bekliyordu.

Onu şaşırtarak avucunu karnına, göbek deliğinin hemen altına koydu ve ona düşünceli bir bakış attı.

"Sen . . gelecek hakkında çok düşündün mü?"

Nefesini içine çekti, aniden düzleşti. "Bebek mi demek istiyorsun?"

Başını salladı, eli onun tenini okşuyordu.

Oh, vay canına. Aniden gelen gözyaşlarını geri püskürten Violet omuzlarını silkmek zorunda kaldı.

"Önceden öyleydin elbette. Şimdi . . . Bilmiyorum."

Yumuşak bir sesle, "Sanırım seni çocuğumu taşıırken görmek istiyorum," dedi ve eğilip karnını tekrar öptü. "Belki hemen değil. Kendimiz için hâlâ zamana ihtiyacımız var. Ama belki birkaç yıl içinde."

Violet başıyla onayladı. "Bunu çok isterdim," dedi, içi acıyarak. Kaybettiği bebeğin yerini tutmayacaktı. isimsiz çocuk onun için her zaman özel bir yere sahip olacaktı. Ama bir aile kurabilirlerdi. Yeni bir başlangıç. Yeniden deneyin.

Bunu düşünmek hoşuna gitmişti. Eli saçlarına gitti ve sevgi dolu bir dokunuşla alnından aşağıya doğru taradı. "Belki de bu gece prezervatif kullanmayız."

Jonathan şaşkınlıkla ona baktı. "Hala doğum kontrol hapi kullanıyor musun?"

"Öyleyim. Her seferinde bir adım. Henüz bebek yok, ama ... İstiyorum

"Seni içimde hissetmek istiyorum." Adamın etinin kendi etine değmesinin onlara getireceği bağı istiyordu.

Samimiyetin

Hiçbir şeyin onları birbirlerinden ayıramayacağını, birbirlerinin bedenlerine bu bağlılığı gösterdiklerini bilerek.

"Pekâlâ," dedi Jonathan usulca ve eli tekrar külotuna doğru kaydı. Bu sefer parmaklarını külotun altına soktu. ve kumaşın altındaki etini aradı. "Ama ellerini her yerimde istiyorum, Violet. Teninin her zerresini kendi tenime karşı hissetmek istiyorum. an."

"Bunu yapabilirim," dedi ona alçak ve tatlı bir sesle.

"Benim için bir zevk olur." Eli onun yanağına gitti ve Elini onun tümseğinin üzerine koyarken yüzünü kavradı. Ona dokunmasını mı istiyordu? Bundan daha iyi bir şey olamazdı. Parmakları adamın boynundan aşağı inip kaslı omzunun üzerinden geçerken, adamın parmaklarının amının kaygan dudaklarının arasından geçip en derin sıcaklığını aradığını hissetti.

Onu hissedince inledi. "Tanrım, benim için sırılsıklamsın, Violet. Oraya girip seni içmek için sabırsızlanıyorum. Senin o tatlı balının dilimi kaplamasını istiyorum."

Onun sözleri karşısında inledi. Eğer bu doğruysa, neden

külotu hâlâ üzerindeydi? Giysilerinin son parçasıydı.

giymişti. Bu arada adam tamamen giyinikti. Sessiz bir yalvarışla parmaklarını gömleğinin yakasında gezdirdi. Deri. İsteddiği şey buydu. Sıcak, lezzetli, bronzlaşmış ten onunkine karşı.

Parmakları daha derine itti ve bir tanesini göbeğine batırdığını hissetti. Violet inledi ve adamın eline karşı direndi. "Oh, Evet!"

"Benim için çok ıslak ve darsın, Violet." Parmağını tekrar kızın derinliklerine soktu ve avucunu klitorisine doğru bastırarak vücuduna heyecan verici şok dalgaları gönderdi. "Tanrım, benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum."

İnledi, kalçalarını onun eline doğru itti. "Çıplak Jonathan," diye yalvardı. "Seni çıplak istiyorum."

"Bir dakika içinde," dedi ona. "Seni tatmak için daha fazla bekleyemem." Parmakları kızın sıcaklığından kaydı ve kız

bir protesto mırıldandı. Bir an sonra, yüzü bacaklarının arasına bastırıyordu, külotu çenesinin altında kıvrılıyordu. amını yalamak için yüzünü aşağı doğru itti. Elleri höyüğünü çerçeveledi, külotunu geri itti ve dudaklarını genişçe iterek klitorisini ortaya çıkardı.

Sonra eğildi ve uzun, yavaş bir tat aldı.

Violet neredeyse zevkten yataktan fırlayacaktı. "Oh!"

"Bu tatlı tadı özledim," diye mırıldandı onun tenine karşı. "Bunu hayatımın sonuna kadar her gün istiyorum. Sabah, öğle ve akşam."

Adam klitorisini tekrar dillediğinde inledi. "Jonathan, lütfen."

"Lütfen ne, aşkım?" Tenine değen nefesi bile onu çılgına çeviriyordu.

Bunu yüksek sesle ifade etmek zorunda kaldığı için hıçkırdı. "Lütfen gelmemi sağla."

"Oh, bunu planlıyorum. Bu tatlı suyu yalamak için daha fazlasına ihtiyacım var." Dilini şimdi şişmiş kıvrımlarından aşağı sürükledi, bunu yaparken zevkle inledi. "Seni tekrar tekrar boşaltmayı planlıyorum."

Violet adamın ağzına doğru eğildi ve bedenini adamın diline doğru itmeye çalıştı. Adam onu yalamaya devam etti ve dilinin her darbesi ve okşaması onu çıldırtıcı bir şekilde sınıra yaklaşıtıyordu. Tam olarak bitmemişti ama daha yakındı.

Parmakları meme uçlarına gitti ve diliyle aynı anda onları okşamaya başladı. "Tanrım, ağzın," diye inledi.

"Çok tatlısın, Violet. Çok güzelsin. Benim için çok sert boşalmanı istiyorum. Yüzüme boşal ki içebileyim."

Adamın sözleri ve kızın kendi alaycı elleri onu uçurumun kenarına fırlattı; bir iniltiyle boşaldı, adam onu emin, yavaş vuruşlarla yalamaya devam ederken bacakları titriyordu, vücuduna artçı şoklar gönderirken her yalamada titreyene kadar ıslaklığın her zerresini yaladı.

Jonathan sonunda ağzını onun etinden kaldırdı, dudakları ıslak ıslak parlıyordu, gözleri tutkuyla parlıyordu. "Hiçbir şeyin tadı senin boşalmandan daha güzel olamaz."

Kollarını başının üzerinde gevşekçe uzattı, kendini lezzetli hissediyordu. "Bu konuda çok iyisin."

Amını tekrar yaladı ve her tarafının titremesine neden oldu. "Kollarımda kontrolünü kaybettiğini görmek dünyada en sevdiğim şey."

Violet gömleğinin yakasını tekrar çekiştirdi. "Bana ne zevk verir biliyor musun? Ellerimi üzerinde gezdirebilmem için soyunman."

Gözleri parladı ve kızın tepesine son bir öpücük kondurup ayağa kalktı. "Bunu yapabilirim."

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve adamın önce ceketini sonra da gömleğini çıkarışını izledi, kasları esniyordu. Ayağını kaldırdı ve adam pantolonuna uzanırken karnının alt kısmına bastırdı. "Dostum, seni bilmem ama ben şiirle ilgili her şeyi unuttum."

"Ne şiiri?" diye sordu ve kızın ürpermesine neden olan hınzır bir sırıtış attı.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye mırıldandı Violet, adam pantolonunu çıkarmak için eğildiğinde ayağını geri çekerek. Bir dakika sonra,

Adam ayağa kalkıp pantolonunu çıkardı ve kadın onun çıplak ve muhteşem görüntüsü karşısında saf bir zevkle iç çekti. "Bu çok daha iyi." Ayağa kalktı ve Ellerini adamın göğsünde gezdirirken küçük bir memnuniyet iç çekişi duydu. "Her yerin çok sert."

"Öyleyim," dedi kısık sesle. "Hiçbir fikrin yok."

"Oh, söyleyebilirim." Onun gerilen sikine doğru uzandı ve eline aldı. Aletin boyu uyarılmanın etkisiyle kaskatı kesilmişti ve ucundan boncuk boncuk ön sperm sızıyordu. Başparmağı tepesindeki ıslaklığı buldu ve teninde daireler çizerek ovuşturdu. "Tüm bunlar bana çok sert ve yalnız görünüyor."

"Yalnız mı?" Sesi gergindi. Elleri kızın saçlarına gitti ve parmaklarını saçlarına geçirerek başını geriye yatırıp dudaklarından öptü.

"Eve gitmek istiyor gibi görünüyor," dedi ona şakacı bir şekilde. "Ben de tam ona göre bir yer biliyorum." Elini tamamen sardı kolanının etrafına doladı ve onu pompaladı. "Sıcak, ıslak ve rahat bir yer ..."

Onun ağzına karşı inledi.

"Hepsinden iyisi, yağmurluğa ihtiyacı yok," dedi ona, ve sonra dudağını ısırdı. "Senin tarzında bir yere benziyor mu?" "Öyle."

Violet bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve onu kendine çekti. Öpüştüler ve Violet onun dudaklarında kendi arzusunun tadını alabiliyordu. Violet'in elleri adamın sırtında aşağı yukarı gezindi ve adam tekrar inledi. "Dokunuşunu seviyorum."

"Sana dokunmayı seviyorum," diye itiraf etti. Teni kendisinininkine karşı sıcak hissediyordu ve ter, misk ve Jonathan karışımı gibi kokuyordu.

onu. Öne doğru eğilip oturdu, meme uçları adamın göğsüne sürtündü ve adam kalçalarını öne doğru çekip cinsel organı adamın sikini kavrayana kadar sürüklediğinde nefesini içine çekti. Vücudu adamınkine doğru çekildi ve adam ayağa kalkarken kadın yatağın kenarına oturdu, bacakları destek için adama dolandı.

"Senin içinde olmam gerek," dedi ona.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye karşılık verdi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Ne bekliyorsun?"

Parmakları Violet'in saçlarında kıvrıldı ve başını biraz daha geriye yatırdı, ağzını tekrar ısırdı ve sonra, "Seni seviyorum, Violet. Tüm kalbim ve ruhumla."

Ve kalbi bu yoğunlukta çırpınırken, Samimi bir kabulle öne doğru itti ve kadının içine iyice yerleşti.

Violet'in nefesi kesildi; adamın içine girdiğini hissettiğinde her zaman biraz şaşırırdı. Aletinin kalınlığı, onu içine almasının verdiği his her zaman hoş karşılanırdı ama çarpıcıydı. Bugün, yarağının verdiği his daha da artmıştı.

Adamın sikindeki her damarın duvarlarında zonkladığını hissedebileceğini hayal etti. "Oh, vay canına."

"Lanet olsun," dedi Jonathan kısık sesle. "Lastiksizsin. Tanrım."

"Biliyorum." Elleri onun göğsünü okşadı. "Biliyorum."

"Ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum." Gözlerini kapattı ve Onu kendine daha sıkı çekti, yüzünü boynuna gömdü.

"Senden başka hiç kimseyle çıplak kalmadım, biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Yutkundu. Neden bu kadar anlamlı bir şeymiş gibi gelmişti?

"Gerçekten." Kollarıyla onu sarıp sarmaladı ve sonra yavaşça yatağa doğru indirdi, onunla birlikte tırmanırken onu öne doğru sürükledi.

"Şimdiye kadar yaşadığım tek ciddi ilişki sendin. Diğerleri sadece ... şey, ücretli seksti."

Bundan daha önce de söz etmişti ama bu onun aklına hiç yatmamıştı. Şimdi, bunun mucizesi onu gerçekten etkiledi. İşte

onun için ondan başka hiç kimse olmamıştı.

Çok alçakgönüllüydü.

Elleri adamın omuzlarını yumuşattı. "Seni sevdiğimi söylemiş miydin?"

Adam geri çekildi ve sonra sonsuz bir yavaşlıkla kadının içine doğru itti, kadının bedeni hâlâ bir koluyla ona sarılmıştı, diğer koluyla da onun üzerinde dururken

ağırlığını destekliyordu.

"Bana tekrar tekrar anlatabilirsin ve ben bunu duymaktan asla bıkmayacağım."

"Bu iyi, çünkü telafi etmemiz gereken çok zaman var," dedi ona yumuşak bir sesle. Adam tekrar içine girdiğinde sözleri bir iniltiyle kesildi, o kadar güçlüydü ki vücutları çarşaflarından yukarı kaydı.

"Makyajlı seksin en iyisi olduğunu duymuştum."

Bunun üzerine kıkırdadı ve kıkırdamaları, adam sabit bir ritim tutturarak ona vurmaya başladığında soluk soluğa kaldı.

güçlü itişler. Tüm kaygısızlığı gitti ve ona yapıştı, tırnaklarını omuzlarına geçirdi ve hareketleriyle eş zamanlı olarak adını inledi. Topukları onunkilere saplandı kışını, kalçalarını her itişte kaldırdı. Vücutları birlikte her sallandığında, Violet orgazmının gittikçe yaklaştığını hissetti, ama Jonathan'la birlikte gelmek istedi. O yapardı. Zaten onsuz bir kez gelmişti ve bunu paylaşmak istiyordu. Ona hiç bu kadar yakın hissetmemişti ve sanki bir can simidiymiş gibi ona sarıldı, kalbine, ruhuna doğru her itişini hissetti.

"Seni seviyorum," diye inledi adam daha sert pompalamaya başladığında. "Bana söylemeye devam et," diye homurdandı. "Bunu söylemeni duymak hoşuma gidiyor." "Seni seviyorum," diye tekrarladı ve adam kalçalarını dairesel bir hareketle onunkilere doğru döndürdü ve yeni sinir uçlarının dikkatini çekmesini sağladı. "Oh, Tanrım, Jonathan! Seni seviyorum!"

"Tekrar söyle. Tekrar söyle."

Söyledi. Tekrar tekrar, her vuruşunda ona onu sevdiğini söyledi ve bu onun

Yoğunluk. Birkaç dakika içinde, ihtiyaçtan aklını kaçıırıyordu, adam devam ederken sesi bir çıığla dönüşüyordu

Daha sert ve daha sert pompalayarak onu çılgına çevirdi.

"Seni seviyorum! Seni seviyorum!"

"Sen benimsin,
Violet." "Senin!"

"Ve yine benim için geleceksin." "Evet!
Benimle gel!"

Kalçalarını yana yatırdı ve onu kalçasından tuttu, sonra tekrar içine girmeye başladı. Tamamen değişti lezzetli sürtünme ve her şeyin bin kat yoğunlaşmasını sağladı. Orgazmı kükreyerek canlandı ve onu durdurmak için çaresiz, boşalmaya başladı. Bacakları gerildi ve onun Zevk dalgaları içinden geçerken kedi sıkıştı ve Jonathan'ın horozunun etrafında çekildi. Küçük bir çığlık attı-

Ve birisi dairenin diğer tarafındaki duvara vurdu.

Violet'in zevk çığlığı dehşet dolu bir soluğa dönüştü. "Oh, Tanrım-"

"Şşşt," dedi ona. Jonathan'ın eli onun üzerinden geçti. ve ona vahşi, neredeyse vahşi bir sırtma verdi. "Seninle ilişim henüz bitmedi." Ve ona daha sert girmeye başladı, çığlıkları eli tarafından bastırılan kızın çığlıklarını tekrar uçurumun kenarına gönderdi. O çığlık atarken bile ve boşaldı, o da boşaldı, yüzü zevkle buruşurken ve vuruşları yavaşlarken bir ısı yıkaması içlerini yıkadı ve onu tatminle doldurdu.

Sonunda elini kaldırdı ve ona doğru sırttı, Yorgun ve terli ama son derece memnun. Son bir öpücük için eğildi ve sonra nefes nefese yana yuvarlandı.

Sırt üstü yatmış, sersemlemiş bir halde tavana bakıyordu.

Eli onunkini aradı ve parmaklarını birleştirdi.

Sırt üstü uzandıklarında Violet'in kalbi bu küçük jest karşısında mutlu bir şekilde çarptı.

"Sanırım komşularımı korkuttuk," diye fısıldadı.

"Sanırım elimi ısırdın," diye alay etti.

Bir kahkahayı bastırdı.

Ona doğru baktı. "Yani," diye düşündü. "Beni seviyor musun, Violet?"

Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Ne, anlayamadın mı? Sanırım binadaki her komşu bağırdığımı duydu."

Sırttı. "Bu binaya ne kadar bağlısın?"

"Bilmiyorum. Neden?" Violet ona şüpheli bir bakış attı. Omuz silkti. "Detroit'te kendime ait bir daire almayı düşünüyordum ama muhtemelen daha büyük bir şey alırdım. Sen ne düşünüyorsun?"

Bunu düşündü. "Hangi mahalle?" "Hangisini istersen."

Violet yan yattı, bakışlarının göğüslerini takip etmesiyle eğlendi. "Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun Jonathan?"

"Bunun açık olduğunu sanıyordum. Benim yanıma taşınmak ister misin?" Tekrar sırt üstü yuvarlandı.

"Bunu düşüneneğim." "Düşünmek mi?" Saniyeler içinde Jonathan'ın iri bedeni onun üstündeydi ve onu yatağa doğru bastırıyordu. "İkna olmaya ihtiyacın var mı? İkna etme konusunda oldukça iyiyimdir."

Ona sinsi bir gülümseme verdi, uyarılmışlığı yeniden yükseliyordu. Parmakları adamın göğsünde gezindi. "Belki bana biraz ikna edici bir şeyler gösterirsin o zaman."

İkisi de saatlerce yataktan kalkmadı.

ON ALTI



İki Hafta Sonra

Y Violet'in uğramamın sakıncası olmayacağına emin misin?" Cade Archer, her zamanki titizliğiyle, iki adam konuşurken endişeli görünüyordu.

Jonathan'ın spor arabasından çıktı ve kapalı otoparktaki asansöre yöneldi.

"Tabii ki hayır," dedi Jonathan, anahtarlarını cebine sokarken ceket cebinde. "Ayrıca, Detroit'e dönerken bana eşlik etti." Bunun için de memnundu. New York'a uçmak zorunda kaldığı için bu gece biraz yorgundu.

O gün erken saatlerde iş görüşmeleri için şehre gitmiş, ardından haftalık Kardeşlik toplantısı için burada kalmıştı.

O Manhattan'daki evinde bir gece kalmayı düşündü ama Violet'e geri dönme düşüncesi uykudan daha büyük bir çekimdi. "Onu daha önce aradım ve bana geç bir akşam yemeği hazırlıyor."

"İkinizin arası nasıl?" Cade sordu.

Jonathan arkadaşına meraklı bir bakış fırlattı. "Sakın bana Detroit'e kadar sırf Violet'le aramızın nasıl olduğunu görmek için mi geldin?"

"Aslında hayır," dedi Cade, alaycı bir gülümsemeyle. "Boynunuzdaki morluklardan ikinizin nasıl anlaştığını görebiliyorum. Yarın Detroit'te bir arkadaşımı ziyarete gideceğim ve sadece merhaba demek için seninle uçabileceğimi düşündüm."

"Çok uzun süre merhaba deme," diye onu uyardı Jonathan. "Violet'i en kısa zamanda yatağa sürüklemeyi planlıyorum. fırsat."

"Açıkça söylüyorum, efendim," dedi Cade, alınmadan.
"Derhal kendime bir otel bulacağım."

"En azından akşam yemeği yiyebilirsin," dedi Jonathan sırtarak. "Ama sadece akşam yemeği."

Detroit'teki en pahalı binanın çatı katına çıktılar. Okuldan daha uzaktaydı.

Violet'in sevdiğinden daha fazla, ama daireyi sevmiştir. onu görmüşlerdi. Jonathan ona bir şoför tutarak mesafe sorununu çözmüştü.

Sabah işe gidip gelme işini, o henüz uyanıp sabah kahvesini yudumlarırken yapıyordu. Bu, onunla ilgilenme fırsatı bulduğu yollardan sadece biriydi. Neyse ki, bina şehir merkezindeki ofislerine yakındı, bu yüzden işten çıktığında, o çoktan evdeydi ve öğrencileri için kağıtları not ediyordu. Detroit'teki ofislerinin, New York'tan çok Detroit'te vakit geçirdiği için ne yapacaklarını bilemediklerinden şüpheleniyordu ama eninde sonunda yola geleceklerdi. Bu Detroit ofislerini ve yönetimini gözlemleme fırsatı buldu, çünkü performanslar daha düşüktü Geçen yıl istediğinden daha fazla. Gerçekten, bu her açıdan iyi bir şeydi.

Birlikte yaşamaya başladıklarından beri Jonathan, Violet'i bir neşe kaynağı olarak görüyordu. Her sabah uyandığında onu yatağında bulabilmek inanılmazdı. Anlaşılan Violet uykusunda ona sarılıyordu ve sanki bırakırsa kaybolacağından endişeleniyormuş gibi ona sarılma eğilimindeydi. Böylece Violet'in önü sırtına, soğuk ayakları baldırlarına bastırılmış bir şekilde uyanmaya meyilliydi.

Her anına bayılıyordu.

Cesaretle seviştiler, gelecek hakkında konuştular, Kızın aklına esen her yerde ayakkabılarını çıkarma eğiliminde olmasını umursamıyordu bile. kirli kıyafetleri yatak odasına geri götürüyorlardı. Ne de olsa her zaman bir hizmetçi tutabilirlerdi.

Önemli olan tek şey, gece yatağa girdiğinde Violet'in kollarının ona sarılmasıydı. Ve uyandığında

kalkıp bakar ve onun güzel yüzünü kendi yastığının yanında görürdü.

Jonathan'ın kalbi hiç bu kadar dolu olmamıştı.

Koridorda Jonathan ve Violet'in yeni dairelerine doğru ilerlerken Cade rahat bir konuşma sürdürüyordu ama Jonathan onu dinlemiyordu. O gitmişti

Violet'ten neredeyse tam bir gün boyunca ayrı kalmıştı; o sabah şafak sökmeden ayrılmıştı ve ertesi sabah ikiden sonra geri dönecekti. Bu, ayrı kaldıkları en uzun süreydi ve onu çok özlemişti.

"Uyandığından emin misin?" Cade esnemesini bastırarak sordu.

Jonathan ona, "Olacağını söyledi," dedi ve çatı katındaki dairenin ağır ahşap kapısını açtı.

Hemen burnuna baharatlı bir kızartma kokusu geldi ve ağzı sulandı. Asya yemeklerini çok severdi.

Seyahatlerinde bu tadı geliştirmişti ve Violet bunu hatırlamıştı.

Violet, onun kendisini düşündüğünü biliyormuş gibi, eski tişörtlerinden birini ve cömert kıvrımlarını sıkıca saran bol uyku pantolonunu giyerek mutfaktan dışarı fırladı. Koyu renk saçları dağınıktı ve gözleri uykulu görünüyordu ama elinde bir spatula vardı ve ona gülümsüyordu. "Eve gelebilmişsin! Senin için endişelendim." Bakışları Cade'in yanına gitti ve ısındı. "Ve bir arkadaş getirmişsin. Merhaba, Cade! Seni görmek çok güzel."

"Violet," dedi Cade, ona hızlıca sarılmak için öne doğru adım atarak. "Çok güzel görünüyorsun."

Kısa bir süre sarıldılar ve Cade onu bırakır bırakmaz Jonathan güzel kadının kollarının arasına aldı, onu tutkuyla öpüyordu. Kız da onun öpücüklerine karşılık verdi. nefes nefese, sonra geri çekildi. "Bana yemeği yaktıracaksın."

"Yemek yapmak zorunda değildin," dedi kısık bir sesle.

"İyi ki yapmış. Harika kokuyor," dedi Cade, yakındaki tezgâhlardan birine yaslanarak.

Violet kızararak ve özlem dolu bir bakışla Jonathan'ın kollarından ayrıldı ve sonra gaz ocağındaki wok'a döndü. "Hayatta kalmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Seni beklerken uyanıktım. Kahve?" Tezgâhın üzerindeki yarısı dolu kahve fincanını işaret etti.

"Böyle iyiyim," dedi Cade. "Yemek için beklerken etrafa bakabilir miyim?"

"Elbette," dedi Violet ve yüzünü buruşturdu. "Sadece ... dağınıklığın kusuruna bakmayın. Toparlanmadım."

Cade sırtarak, "Tek kelime etmeyeceğim," dedi ve oturma odasında gözden kayboldu.

Jonathan hemen Violet'i yakaladı ve onu tekrar öpmeye başladı, onu yakındaki bir tezgaha doğru bastırdı ve ereksiyonunu kalçalarının beşiğine sürüyordu. "Tanrım, seni özledim."

Karşılık öpücükleri de aynı şekilde çılgıncaydı, elleri gömleğini pençeliyordu. "Seni özlediğimin yarısı kadar bile değil."

Adamın eli kızın pantolonunun kemerine kaydı ve kız inleyerek adamın elini çekti. "Hayır, Jonathan, bekle-"

"Beklemek istemiyorum," diye hırladı. Bütün gün ona tekrar dokunmak için beklemişti. O tatlı kaygan havuzu hissetmek için

bacaklarının arasında sadece onun için. Violet olmadan yirmi saat çok uzundu. On yılı nasıl geçirmişti?

Cade oturma odasından, "Vay canına, buranın tavanı muazzam," diye seslendi. "Misafir banyosu koridorun sonunda mı?"

"Evet," diye seslendi Violet, Jonathan'ın parmakları uyku pantolonunun önünden aşağı inerken nefessiz kalmıştı. Tezgâha yaslanmıştı ama onunla mücadele etmiyordu. Bunun yerine ona sarıldı, kalçaları daha fazlası için sessiz bir yalvarışla onun eline doğru itti. Ah, işte oradaydı. Klitorisi çoktan dışarı çıkmış, ihtiyaçtan kaskatı kesilmişti ve kıvrımlarına dokunur dokunmaz ıslaklığı parmaklarına çarptı. Tanrım, onun için her zaman çok ıslaktı. Ovalamaya başladı ve elini sürmeye başlarken bile verdiği küçük iniltileri sevdi.

Jonathan'ın ağzı onunkini yakaladı ve onu sert ve

şiddetli bir şekilde öperken, onu hızlı, acımasız bir orgazma kadar ovuşturdu.

Dakikalar sonra boşaldı, destek için ona yapıştı, avuç içi sularıyla doldu, küçük çığlığı dili tarafından boğuldu. Bu görüntüyü ve elini çektiğinde kızın ona attığı sırlı, bitkin ve doygun bakışı çok sevmiştir. Ona sarıldı, başını göğsüne yasladı. "Mmm, evde olmana çok sevindim."

Kıkırdadı ve spatulayı onun elinden alıp tezgâhın üzerine koydu. Kızartma yanıyordu, bu yüzden kız esnerken ve ona sokulurken bile ocağı kapattı. "Hadi seni yatağa götürelim, aşkım."

"Peki ya yemek-" diye uykulu bir şekilde başladı. "Yarın yiyeceğim."

"Peki ya Cade-"

Onu kollarına aldı ve yatağa doğru taşımaya başladı. "Gidip bir otel odası tutabilir."

Violet'in itiraz edeceğini düşündü ama Violet sadece yüzünü onun boynuna gömdü ve oradaki derisini yalayıp emmeye başladı. Adam ihtiyaçla inledi. "O zaman acele et ve onu dışarı at," diye mırıldandı Violet, odanın kapısını iterek açarken.

yatak odasına götürdü ve onu buruşuk yatağa yatırdı.

Jonathan Violet'in alnına bir öpücük kondurdu. "Uzun sürmeyecek."

Jonathan yatak odasının kapısını kapattıktan sonra Cade gizlice çatı katının arkasından çıktı.

ve kendini ayarladı. "Biliyor musun," dedi Cade, "senin için de aynı şey geçerliyse, sanırım ben çıkacağım."

"Mükemmel." Jonathan ona anlayışla sırtıttı. "Sen iyi bir arkadaşsın."

"Birkaç gün içinde Lyons ofislerine uğrayabilirim," dedi. düşünceli bir şekilde. "Bir arkadaşım için özel bir araba almayı düşünüyorum."

"Benden olsun," dedi Jonathan. Önümüzdeki birkaç dakika içinde git.

Cade başını salladı, görünüşe göre dikkati dağılmıştı.

"Birkaç gün sonra görüşürüz o zaman dostum."

Jonathan'ın omzuna vurdu.

"Ödünç alabileceğim anahtarların var mı?"

"Roadster'ımın anahtarları kapının yanındaki kancada. Bu senin."

Cade sıırttı. "Ben kendim çıkarım o zaman. Violet'e iyi geceler dilediğimi ve onu görmenin çok güzel olduğunu söyle."

"Olur," dedi Jonathan ve Cade'in gitmesini bekledi. Birkaç dakika sonra sarışın adam gitmişti ve Jonathan daireyi dolaştı, ışıkları söndürdü ve Violet'in ayakkabılarını topladı, böylece sabah onlara takılıp düşmeyecekti. Onları yakındaki bir sandalyeye fırlattı ve sonra ceketini çıkararak yatak odasına yöneldi.

Violet çoktan uykuya dalmış, yanağını bir avucunun içine sıkıştırmıştı. Sorun değildi; kadının uyurken kucaklamaktan son derece mutlu olurdu. Ona dokunmak bile yeterince zevkliydi. Jonathan giysilerini çıkardı, ışıkları söndürdü ve yatağa tırmandı.

Violet otomatik olarak ona doğru döndü ve adam onu göğsüne doğru çekti. Adam alnına bir öpücük kondurduğunda esnedi ve tekrar uykuya daldı.

En azından onun uyuduğunu düşünüyordu. Uykulu bir ses yükseldi karanlıktan. "Bu hafta sonu sanırım babamın mezarını ziyaret etmek istiyorum."

"Sen nasıl istersen," dedi Jonathan onu kendine doğru çekerek. Kendi kendine yaşlı adamın mezarında ne olduğunu merak ettiğini itiraf etti ve eğer değerli steli ve Dr. DeWitt'in günlükleri orada saklıysa, harika. Ama onları bulmak daha az önemliydi.

Violet'i geri getirmekten daha önemli bir şey yoktu ve Violet göreve yeniden başlamaya hazır olana kadar beklemekten memnundu.

İyi şeyler bekleyenlerin başına gelirdi ve on yıllık sabır ona en güzel ödülü kazandırmıştı. Violet'in alnını tekrar öptükten sonra kendi gözlerini kapattı, son derece memnundu.

EPİLOG



T Cumartesi günü gökyüzü masmaviydi ve güneş açtı, Hava çok güzeldi. Piknik yapmak ve parkta yürümek için yaratılmış bir gündü, bir mezarı ziyaret etmek için değil. Ama artık Violet'in hayatındaki diğer her şey bir şekilde sıraya girdiğine göre, hâlâ cevaplanmamış tek soru buydu ve Violet bu sorunun kapanmasını istiyordu.

Bu hazine avının sonundaki ödül sadece babasının aptal notlarından biri ya da bir araştırma günlüğü olsa bile, en azından bunu geride bırakabilecekti. Umarım Jonathan'ın ve o da yoluna devam edebilirdi. Mezarın ötesinden Dr. DeWitt'in manipülasyonu artık olmayacaktı. Bu düşünce hoşuna gitmişti.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Jonathan ona düz siyah bir kazak giyerken.

Violet siyah düz ayakkabılarını giydi ve ona tuhaf bir bakış attı. Babasının mezarı başında duygulanırsa diye o sabah makyaj yapmamıştı. Üstelik tamamen siyah giyinmişti. Dudakları gergin bir gülümsemeyle kıpırdadı; Tanrım, neden gergindi? "Güzel, ha? Nedenmiş o?"

"Kesinlikle." Siyah bir ceket giyerek onun yanına doğru ilerledi. Normalde giydiği tişört ve kot pantolon yerine, babasının mezarına duyduğu saygıdan dolayı yakalı siyah bir gömlek ve pantolon giymişti. Eliyle bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve yüzüne baktı. "Yüzündeki ifade

Bu sabah. Gözlerimi senden alamıyorum. Güçlüsün, kararlısın ve bana her baktığında gözlerinde aşkı görüyorum. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Duygusal bir düğüm Violet'in boğazını tehdit etti ve yüzünü geriye yatırdı, sessizce bir öpücük istedi. Rahatlamak için.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Gidelim mi?" Başını salladı, sesine güvenmiyordu.

El ele kapalı otoparka gittiler ve Jonathan roadster'ını sürerken Violet tableti ve bir harita uygulamasıyla yönünü belirledi. Mezarlığın tamamı Kasabayı boydan boya geçtiler ve görece bir sessizlik içinde yol aldılar, tek ses Violet'in sessiz sürüş talimatlarıydı.

Jonathan sonunda park yerine döndüğünde Violet'in kalbi acı dolu bir şekilde sıkıştı. "Geldik," dedi Jonathan sessizce.

Başını salladı, donakalmıştı.

"Nereye gömüldüğünü biliyor musun?"

Sıra sıra dizilmiş mezar taşlarına ve çiçeklere baktı, sonra Jonathan'a sessizce yalvaran bir bakış attı.

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Burada bekle, aşkım.

Gidip sorayım."

Tablet bilgisayarı göğsüne bastırarak arabada bekledi. Gün muhteşemdi ve mezarlık da oldukça güzeldi. Uzakta, yaşlı bir çift sıralarda yürüyordu.

Nedense bu Violet'i inanılmaz derecede germişti. Bu ölümün kendisi değildi; annesi Violet yirmi bir yaşındayken, son anına kadar zavallı bir sarhoş olarak vefat etmişti.

Violet, babasının mezarında ve çöpçü avının sonunda bulacakları şeyden çok korkuyordu.

O ve Jonathan son birkaç haftadır mutluluk içinde yaşıyorlardı. Elbette bazı program hokkabazlıkları vardı - ikisinin de işi vardı. Birlikte yeni bir yere taşınan iki insanın olağan büyüme sancıları vardı. Ama Tanrım, o mutluydu. Çok, çok mutluydu. Ve her ne olursa olsun Babasının mezarında buldukları şey, bu kırılgan mutluluğu bir şekilde mahvedecek ve sonsuza dek yok edecekti.

Dr. Phineas DeWitt'ten daha azını beklemiyordu.

Jonathan elleri cebinde, cenaze evinden çıkıp arabasının kapısına geldiğinde boğazı kurumuştı ve açtı. "Gidelim mi?"

"Elbette." Ama sesi pek emin gelmiyordu. Sesi korkmuş gibiydi. Ama arabadan indiğinde Jonathan'ın parmakları onunkilere dolandı ve kendini biraz daha iyi hissetti.

Sıra sıra dizilmiş mezar taşlarının arasından geçerek mezarlığın arka tarafına doğru ilerlediler. Orada, bir sıranın sonunda, bir ağaca yakın, ünlü bir dikilitaş-Kleopatra'nın İğnesi şeklinde uzun, dar bir taş işaret vardı. Bunu gören Violet gülmeye başladı. "Şaka yapıyorsun."

Jonathan ona gülümsedi. "Babanızın şık bir şekilde gideceğine güvenin. Bak," dedi, tepeyi göstererek. "Adını bir kartuşa bile yazdırmış."

Babasının adı İngilizce yazılıydı, altında da Mısır hiyerogliflerinin bulunduğu bir kartuş vardı. "Bunlar sadece kraliyet ailesi için değil mi?" Violet eğlenerek sordu.

"Sanki bu babanı hiç durdurdu mu?"

Haklıydı. Dünyanın sunduğu her şeye hakkı olduğunu düşünen biri varsa, o da Dr. Phineas'tı.

DeWitt. Violet gülümseyerek dikilitaşın ön yüzünü inceledi. Dikilitaş

Üzerinde doğum ve ölüm tarihleri vardı ve aile güzellemesi yerine yine "Sevgi Bahçesi" şiiri yazıyordu:

Aşk Bahçesi'ne gittim,
Ve daha önce hiç görmediğim
bir şey gördüm: Ortada bir
şapel inşa edilmişti,
Eskiden yeşil alanda oynadığım yer.

Ve bu Şapel'in kapıları kapalıydı, Ve
kapının üzerinde "Yapmayacaksın"
yazıyordu; Ben de Aşk Bahçesi'ne
döndüm,
O kadar çok tatlı çiçek taşıyordu

ki. Ve mezarlarla dolu olduğunu

gördüm,

Ve çiçeklerin olması gereken yerde mezar taşları:
Ve siyah cüppeli rahipler etrafta dolaşıyorlardı,
Ve sevinçlerimi ve arzularımı çalılarla bağladım.

"Bunun onun için özel bir anlamı olmalı," dedi Violet usulca.

Jonathan'ın eli sempati ile onun elini sıktı. "Tüm hatalarına rağmen, DeWitt'in hiç belli etmek istemediği kadar derin suları vardı. Herkesin her şeyin kontrolünün kendisinde olduğunu düşünmesini isterdi, ama bazen merak ediyorum." Violet'e döndü. "Nasıl hissediyorsun?"

Babasının mezar taşını düşündü. Onun burada gömülü olduğunu düşünmek garip geliyordu. Babasının yanına bile gelmemiştir.

Cenaze çünkü ona karşı çok büyük bir kızgınlıkla doluydu. Şimdi bu bencilce görünüyordu. "Gerçekten bilmiyorum. Bir yanımda hala onun kötü bir adam olduğunu düşünüyor ve bir yanımda da ..."

"Onu hâlâ baban olduğu için mi seviyorsun?"

"Sanırım." Sesi kalındı.

Jonathan bir kolunu onun omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Gidebiliriz, biliyorsun. Başımızın üstünde tuttuğu şey her neyse buna değmez. Geri dönüp arabaya binebiliriz."

Başını adamın göğsüne gömdü ve onun sıcaklık ve güç sundu. "Ama stelin? Ya günlükler? İkisini de istediğini biliyorum."

Violet onun omuz silktiğini hissetti. "Başka steller, başka günlükler de olacak."

İkisi de bunun yalan olduğunu biliyordu ama teklif etmesi çok hoştu. İsteksizce Jonathan'dan uzaklaştı rahatlatıcı bir şekilde kucakladı ve başını salladı. "Buraya kadar geldik, değil mi? Bari sonuna kadar gidelim."

Onun sırtını okşadı. "Pekâlâ. Bu şerefe nail olmak ister misin?"

"Hayır. Yapabilirsin." Yapabileceğinden emin değildi. Nedense kendini çok duygusal hissediyordu.

Jonathan onu bir kez daha sıktı ve sonra babasının dikilitaş mezar taşının arkasına doğru yürüdü. Etrafına bakındı ve ona acıyan bir bakış attı. "Gözcülük yapmanın bir sakıncası var mı? Birinin peşimden gelip ne yaptığımı merak etmesini hiç istemem."

Jonathan'ın babasının mezarına bir şey yaparken suçüstü yakalanacağı düşüncesi Violet'in boğazında histerik bir kıkırdamaya yol açtı. İtaatkâr bir şekilde ona sırtını döndü ve etrafı taradı. Yakınlarda kimse yoktu. Bir bekçi uzakta bir kenar düzeltme makinesiyle uğraşıyordu ve daha önce gördüğü yaşlı çift otoparkta.

Jonathan'ın giysilerinin hışırtısını duydu ve sonra nefesinin altında mırıldandı. "Burada tabanın altında küçük bir çıkıntı var ve küçük bir kaldıraç hissedebiliyorum."

İçini bir heyecan kapladı. Şaşırtıcı değildi ama yine de heyecan vericiydi. Etrafına bakındı ama yakınlarda kimse yoktu, bu yüzden Jonathan'a döndü ve onun yanında diz çöktü.

Elleri dikilitaşın kaidesi boyunca ilerliyordu. "Açabilir misin?"

"Evet. Sadece üzerinde çok fazla kir var. Bana bir dakika verin. . . İşte." Yüksek bir klik sesi duyuldu ve küçük bir Kompartıman yarım santim dışarı fırladı, sonra kalın yeşil çimlere saplandı. Dehşet içinde inledi. "Sanırım bu gizli bölme olayını o kadar da iyi düşünmemiş. Biraz kazmam lazım."

Violet etrafına bakınarak, "Acele et," diye fısıldadı. "Acele et! Mezarlık hâlâ boştu ama sanki yakalanıp yaramaz çocuklar gibi azarlanma tehlikesiyle karşı karşıyaymışlar gibi kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu.

"Neredeyse oldu," diye mırıldandı Jonathan. Dikilitaşın dibindeki otları söktü ve küçük rafı biraz daha öne doğru oynatana kadar parmaklarını toprağa gömdü. İç kısmı bir mücevher kutusu gibi parlak kırmızıydı ve

plastik bir torbanın içine sıkıştırılmış iki krem rengi zarf görebiliyordu.

Violet nefesini içine çekti. "İşte oradalar."

Jonathan ellerini çimlere sildi ve sonra plastik torbaya uzanarak onu yavaşça gizli bölmeden çıkardı. Onları Violet'e uzattı ve parmaklarını tekrar bölmenin içine kaydırıldı. "Başka bir şey yok."

"Stel yok mu?" Bir hayal kırıklığı acısı hissetti. Zavallı Jonathan. Babasının adını, uzun süre birlikte çalıştığı ve sonunda ihanet ettiği adamlara iade etmekten başka bir şey için olmasa bile, bunu çok istemişti.

"Stel yok," dedi Jonathan. "Önemli değil."

Dalgınca başını salladı ve koruyucu çantadan iki zarfı kucağına aldı. Her ikisi de babasının tanıdık balmumu sembolüyle mühürlenmişti ve ön yüzlerinde isimleri yazılıydı. Her zamanki gibi, ama bu kez Violet'in zarfı daha kalındı, sanki içinde birden fazla kâğıt parçası varmış gibiydi. Tuttu

Jonathan ona doğru uzandı, parmakları titriyordu. İşte bu kadar. Babası onları başka bir boş iş peşinde koşturmakla göndermediği sürece, bu onunla kuracağı son iletişim olacaktı.

Bu düşünce onu tuhaf bir şekilde boşlukta hissettirdi.

"Önce seninkini aç, aşkım." Jonathan zarfı aldı ve kucağına koyup beklemeye başladı.

Nefes nefese başını salladı ve mührü kırdı. İçinde birkaç sayfa el yazısıyla yazılmış çizgili kâğıt vardı. Daha önce kalın, kremsi bir parşömen üzerine yazılmış notların aksine, bu, babasının bir defterden koparıp, kâğıt yumuşayana kadar tekrar tekrar katladığı, sanki sevgiyle defalarca elden geçirmiş gibi gevşek, dağınık yazılarından oluşan sayfalardı öldükten sonra bulması için zarfa koymuş.

Violet kağıdı açtı ve okumaya başladı.

Sevgili Violet Isolde DeWitt,

Buna bir klişeyle başlayabilir ve siz bunu okuduğunuzda benim ölmüş olacağımı söyleyebilirdim.

Ama ben asla bir erkek olmadım

Bunu okuduğunuza göre tahmin edebileceğiniz gibi, bariz olana düşkünüm. İzimi tarzımla bırakmayı tercih ediyorum. Size minnettarım (ve umarım

Jonathan) son dinlenme yerime kadar izimi takip ettiler.

Kalbinde bana karşı bir kin beslediğini biliyorum. Aramızda çok fazla husumet var. Duygularımız ve geçmişimiz sözlerimizin önüne geçmeden konuşmamız mümkün olmadığından, sana şunu söylemek istedim Size her şeyi benim bakış açımdan anlatmak ve sevgili yaşlı babanızı belki biraz daha anlayabileceğinizi ummak istiyorum.

Annen ve ben hiç evlenmemeliydik. Ben onun öğretmeniydim, o da benim öğrencimdi. ama ona karşı koyamadım. Ona hiç karşı koyamadım, gerçekten. Bunun belki bir yetişkin olarak çok açık olduğunu biliyorum, ancak çocukken anne ve babanızın birbiriyle bu kadar çelişkili olmasının sizin için zor olduğunu biliyorum. Ben her zaman işime gömülmüştüm, annen ise her zaman Onu kendinden kurtaracak birini. Bunu çok geç olana kadar fark etmedim ve o zaman sana hamileydi. İkimiz de seni istiyorduk -hiç değilse zaten başarısız olan ilişkimizi kurtarmak için- ve bu yüzden evlendik. Ama ben Annenin onun için işimi bırakmamı istediğini ve onu memnun etmenin mümkün olmadığını anladım. Çünkü ilk birkaç yıl, gerçekten denedim. Okuldan sonra evde kaldım.

önemli kazılar, başka düzenlemeler yaptım ve günün benim olmadığım her saatinde onun yanıdaydım. üniversitede çalışıyordu. Bu onun için hala yeterli değildi ve annenin ruhundaki tüm mutluluğu emen kara deliğin, eğer izin veririm bana da uzanacağını fark etmeye başladım. Bir seçim yapmam gerekiyordu ve ben de işimi seçtim çünkü ya bu olacaktı ya da ikimiz de sonsuza dek mutsuz olacaktık.

Seçimimin senin için doğru olmadığını biliyorum ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Eve gelmeye çalıştığım zamanların yarısında, annen kalmam için ısrar ederdi.

Uzaklarda. Birkaç doğum gününü kaçırdım. anaokulu mezuniyeti . . . ama denemek için yaptım ve Anneni memnun etmek. Onu hiçbir zaman memnun edemeyeceğimi anladığımda artık çok geçti ve sen ve ben birbirimizden o kadar uzaklaşmıştık ki aramızda aşılamaz bir uçurum olduğunu hissettim.

Violet sertçe yutkundu. Annesi istediği için mi o büyürken uzak durmuştu? Her zaman onun kendisi için çok meşgul, çok ilgisiz olduğunu düşünmüştü. Acınası annesinin, onun için

Violet'in yalnızlığından eşit derecede sorumlu olması şaşırtıcı değildi ama yürek parçalayıcıydı. İki bin yıllık bir vazoyu nasıl özenle kullanacağını bilen, ama kızıyla nasıl vakit geçireceğini ya da onu nasıl idare edeceğini bilmeyen yaşlı Phineas DeWitt'i kaç kez yanlış anlamıştı Çok genç ve çok dengesiz bir eş mi? Birdenbire her şey o kadar da siyah ve beyaz olmaktan çıkmıştı.

Sen her zaman çok parlak bir çocuktun ve en iyi baba olmasam bile seninle gurur duyuyordum. Benim olmadığım yerde akıllı ve mantıklı, güçlü ve Annenin olmadığı yerde bağımsızdım. Hem annen hem de ben özümüzde gerçekten zayıf iki insandık, ama seni yarattığımızda özel bir şey yarattığımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Mezun olduğunda, Akrotiri'deki yaz tatili için yanımda olmanı istedim. Annen gitmeni istemedi. Sanırım kıskanıyordu ve yalnızdı. Yine de ben ısrar ettim. Kazı için orada olmanı çok sevdim. O yaz. Birlikte istediğimiz kadar zaman geçiremediğimizi biliyorum ama seninle gurur duyuyordum. Hâlâ da duyuyorum.

Şimdi, muhtemelen sizi neden her yere sürüklediğimi ve sizi bir araya getirmeye zorladığımı merak ediyorsunuzdur.

Jonathan Lyons bir kez daha. Yapılacak her şey var Akrotiri ile, çünkü o yaz . . . Büyük bir hata yaptım.

Başınızın nasıl bir belada olduğunu anlamak için fazla araştırmaya gerek yoktu. Birisi sana bir şey anlatırken kulak misafiri olmuş.

Jonathan bir aile kurmak istediğini söyledi ve seninle aynı ranzada kalan diğer kızlardan biri bunu itiraf etti.

çok ağlıyordun. Aslında bu bana annenle nasıl bir araya geldiğimizi hatırlattı. Hamile olduğunu ve Jonathan'ı eve getirmeye çalıştığını tahmin etmiştim.

Ve bencilleştim. Jonathan'ı hiç sahip olamadığım oğlum olarak gördüm ve seninle bir bebek büyütmek için hayallerini kaybettiğini düşündüm. . . sanki tarih tekerrür ediyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

Annenle yine sert bir tartışmadan çıkmıştık ve Akrotiri'de gerçekten harika atılımlar yapmanın eşiğindeydik ve kızım en sevdiğim asistanımı elimden almak istedi. Ben de bencilce davrandım, Jonathan'a mektubunu bıraktığında onu aldım ve sakladım.

Mesajını hiç almadı, Violet. Bu benim hatam. Yine de sana aşık olduğu belliydi. Sen gider gitmez, bambaşka biri oldu: Asık suratlı, Mutsuz. Sanki ışık sönmüş gibiydi ve ışığın sen olduğunu biliyordum. Bu yüzden ona seni unutturmak için elimden geleni yaptım, böylece asistanımı geri alabilecektim. Eve döner dönmez ona biriyle evlendiğini söyledim. Evlendi.

Sanırım kalbini kırdı ama işe yaradı. Kendini tekrar işe verdi ve ben de suçluluğumu sakladım.

Biliyordum ki ilişkinizi mahvetmişti ama aptalca bir şekilde bunun ikiniz için de en iyisi olacağını ummuştum. Annenden bebeği kaybettiğini duyduğumda, suçluluk duygum çok ağır bastı. O zamana kadar, yolumu seçmiştim.

Jonathan'la vakit geçirmeye devam ettiğim için bana içerlemiştin ve ben de küçük kızımın olan tüm bağımı kaybetmiş gibi hissediyordum ve bu benim hatamdı. Ben seçmiştim Son kez arkeolojiyi aileden üstün tuttum ve çalışmaktan başka bir şeyim kalmamıştı ... ben de çalıştım. Bu değildi. Özür dileyebileceğim bir şey değildi, bu yüzden olanları unutmaya çalıştım.

Tabii ki, çalışamayacak kadar hastalandığımda bu bana geri döndü. O zamana kadar yolumu seçmiştim. Yalnız ve yaşlı bir adamın başucunda oturup elini tutacak ve ona arkadaşlık edecek kimse yoktu. İş arkadaşlarım dışında herkesi hayatımdan çıkarmıştım ve eğer çalışmıyorsanız, onlara bile sahip olamıyorsunuz.

Sizi bu uzun, çılgın kovalamacaya gönderdim, böylece zaman içinde beni biraz daha sevgiyle hatırlayabilirsiniz. Ben Bu "çöpçü avını" Jonathan ile barışmanız ve en azından arkadaş olarak ayrılmanız umuduyla düzenledim. İkinizin on yıl önce bir araya gelmemiş olması benim hatamdı; en azından sizi bir araya getirebilirim. ölümünden sonra birlikte.

Muhtemelen siz de şiiri merak etmişsinizdir. Benim tatlı Violet'imın bir zamanlar şiiri çok sevdiğini hatırlıyorum. Kendini ifade etmekte zorlanan biri için bir ifade biçimiydi. Umarım seçtiğim parçaları beğenmişsinizdir. Benimle konuştular ve aşk ve kayıp temalarının benim de hissettiklerime uygun olduğunu düşündüm. Belki de kendini ifade edememeni sevgili yaşlı babandan almışsındır, ha?

Lütfen Jonathan'a steli çaldığımı söyle. kasıtlı olarak elini zorlamak için. Bir yerde tutuluyor. Detroit Kredi Birliği'ndeki kiralık kasada sizin adınız ve doğum tarihiniz şifreyi oluşturuyor. I Hasta olduğumu öğrendiğimde günlüklerimi çöpe

attım. Bu yaşlı piç bile birkaç sır saklayabilir.

Hepsinden önemlisi, korkunç ve eksik bir baba olmama rağmen, seni hala çok sevdiğimi bilmeni istedim.

Küçük, bencil kalbimin tüm kapasitesini kullandın ve seninle gurur duyuyorum.

Baban, Dr.
Phineas DeWitt

Gözyaşları Violet'in gözlerini bulanıklaştırdı. Seni hâlâ küçük, bencil kalbimin tüm kapasitesiyle seviyorum ve seninle gurur duyuyorum. Genç bir kızken babasının ona bunu söylemesini kaç kez istemişti? Ve yine de, eğer ona bir yetişkin olarak yaklaşırdı, küçümseyerek ona sırtını dönerdi.

kalbi hayal kırıklığıyla katılaşmıştı. Mektubu dikkatlice yeniden katladı, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Sonra mektubu okuyabilmesi için Jonathan'a uzattı.

Jonathan mektubu karıştırırken tamamen sessizdi, gözleri titrek bir elle yazılmış kelimeleri tarıyordu. Kadın sinirli bir şekilde gözyaşlarını sildi ama gelmeye devam ettiler.

Şu anda o kadar çok şey hissediyordu ki: yalnız ve kopuk bir şekilde ölen babası için üzüldüğü, ilişkilerinde yaptığı seçimlerin onu mahkum ettiğini biliyordu. babasını kaybettiği için kendine acıması; babasının seçimlerinin ardındaki nedenleri bilmenin çaresiz hayal kırıklığı

hayatının içine etmişti. Ve babasına, onu hayal kırıklığına uğratmış olsa bile, onu her zaman sevdiğini söyleyememiş olduğu için üzgün, tatlı bir acı.

En çok da babası olabileceğinin farkına vardığı için ağladı.

İlişki üstüne ilişkide başarısız olmuş, incinmek için kendini açmak istememişti. Jonathan hayatına tekrar girmeden önce yalnızdı, iş yerinde arkadaşları vardı ama hafta sonlarının çoğunu tek başına geçiriyor ve kendini işine adanarak zaman geçiriyor. Tıpkı babası gibi.

Jonathan mektubu yeniden katladı ve zarfın içine geri koydu. Bakışları ona yöneldi. "İyi misin, Violet?"

Hıçkırıklarını tutarak titredi. "Ben sadece ... Ona dönüşüyordum, anlıyor musun? Ona tutunuyordum.

O kadar uzun süre kin güttüm ki, hastalandığında onu görmeyi reddettim. Neredeyse seni de kendimden uzaklaştırıyordum. Ve bu olaydan sonra seni hala sevdiğimi bildirecek bir mektup da olmayacaktı, çünkü artık çok geç olacaktı." Tüm vücudu bastırılmış hıçkırıklarla titredi.

"Keşke onunla bir kez daha konuşabilseydim."

Jonathan onu kendine doğru çekti ve ağlarken ona sarıldı, elleri omuzlarını yatıştırdı. "O anladı, Violet. Baban seni tanıyordu ve incindiğini biliyordu. Sanırım bu yüzden seni bu çılgın mektup avına gönderdi. Engellerini yıkmanın tek yolu buydu. Ne olursa olsun, olayların bu şekilde sonuçlanmasına sevindim."

Koklarken parmakları adamın ceketinin kolunu çekiştiriyordu. "Sonunda birlikte olduğumuz için mi?"

"Çünkü sonunda birlikte olduk," diye kabul etti. "Geri kalan her şeye değdi. Tüm kalp kırıklıklarına, acılara, yalnız gecelere. Eğer bir şeyi değiştirebilseydik, yine de değiştirmezdim,

Çünkü bugün burada birlikte olmamızı sağladı."

Ona sarıldı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Violet bir kez daha sulu sulu kokladı. "Zarfını açtın mı?"

"Henüz değil." Kolları hâlâ kızın boynundayken, parmaklarıyla mührü yırttı ve mektubu salladı.

Bir parça sararmış defter kağıdı, katlanmış Violet'in lisede öğrendiği karmaşık tasarımlar çimlerin üzerine düştü. Üzerinde küçük bir Santorini Posta pulu ve ön kapakta JONATHAN-URGENT'E!!! yazıyordu.

Violet mektubu görünce nefesi kesildi. "O ... o benim mektubumdu. Bebek hakkında."

"Hâlâ mühürlü," dedi Jonathan, sesindeki acıyla. Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Bir yanımda bunun için babandan nefret etmek istiyor."

"Ve bir parçanız onun için üzüldü. Biliyorum," diye mırıldandı. O da aynı şeyi hissediyordu. "Ama artık birlikteyiz."

Başını salladı.

"Sanırım gidip stelini almalıyız."

"Şu anda kimsenin kafasında kıramayacağıma göre? Evet, sanırım yapmalıyız."

Violet aklına gelen görüntü karşısında titrek bir kıkırdama geçirdi. "Sen zaten bunu yapmazdın."

"Yapmaz mıydım?" Onu göğsünden çekti ve ciddi bir bakış attı. "Violet, şu anda benim için her şey, değil mi? Bu dünyadaki hiçbir şey benim için senden daha önemli değil. Hiçbir şey. Eğer seni mutlu edecekse buradan Smithsonian'a kadar bütün taşları kırabilirim."

"Bu beni mutlu etmez," dedi Violet. "Ama teklif etmeniz çok hoş."

"O zaman seni ne mutlu eder Violet?"

Ona, onun yakışıklı ve endişeli yüzüne baktı. Onun için endişelendi. Ve bu sert, yoğun adama karşı büyük bir sevgi patlaması hissetti. "Ben sadece senin hayatında olmak istiyorum. "Hayatında olmak istiyorum. hayatının her parçası. Sonsuza kadar." Yanağını onun omzuna koydu. "Seni uyarmalıyım, muhtemelen son derece yapışkan bir kız arkadaş olacağım."

"Senin aşırı derecede yapışkan olduğun düşüncesi beni son derece mutlu," dedi Jonathan. "İstediğin kadar yapış. Hayatımın geri kalanına gelince, sen olmadıktan sonra benim için hiçbir anlamı yok. orada, yanımda."

Violet büyük bir memnuniyetle iç çekti. Bunu duymak hoşuna gitmişti.

Jonathan onun şakağını öptü ve sonra mırıldandı, "Lafı açılmışken, önümüzdeki Perşembe ne yapıyorsun? Benimle New York'a uçmanı istiyorum."

"Oh?"

"Tanışmanı istediğim bazı arkadaşlarım var."

O Perşembe, Violet son zille birlikte Jonathan Lyons Ortaokulu'ndan dışarı fırladı. Çantasını omzuna attı ve öğrencilerle birlikte kapıdan dışarı fırladı.

Uzun bir günün ardından dersten çıktıkları için başları dönüyor ve heyecanlanıyorlardı.

Okulun önünde park etmiş, tanıdık bir araba vardı. gündelik ceket ve tişört, parlak kırmızı bir Lyons roadster'a yaslanmıştı. Jonathan, Violet kapıdan hızla çıkarken ona gülümsedi ve yanına geldiğinde ona bir öpücük verdi. "Hazır, Aşk mı?"

"Hazır."

Adam onun için arabanın kapısını açtı ve kadın yolcu koltuğuna kayd. Bir dakika sonra, alev alev yanıyorlardı. okuldan uzaklaşarak Jonathan'ın en sevdiği turboprop Socata'nın beklediği özel bir havaalanına doğru ilerliyordu.

Güneş batmak üzereyken New York'a uçtular ve Jonathan onu bir sedana bindirip şoförü bilmediği bir adrese doğru yönlendirirken Violet birkaç esnemeyi bastırdı.

Şoför bir kulübün dışındaki sokağa park ettiğinde Violet Jonathan'a meraklı bir bakış attı. Bu, daha önce onu limuzinde beklettiği zaman "iş" yaptığı kulüptü. Buraya tekrar gelmeleri tuhaftı. O değildi

uygun bir şekilde giyinmişti. Normal öğretmen kıyafetini giymişti; kalem etek ve uzun kollu, yüksek yakalı bir bluz.

"Şehirde bir gece geçirmek için giyinmedim Jonathan."

"Endişelenme," diyerek ona güvence verdi, yanına gitti ve sahiplenici bir kolunu beline doladı. "Orası son durağımız değil."

Jonathan onu içeri, kulübün içine, sonra da arka koridora götürürken Violet şaşkınlıkla düşüncelerini kendine sakladı. Koridorda bir koruma vardı.

Violet, Jonathan'ın ona yaptığı tuhaf el hareketini neredeyse kaçırıyordu. Adam homurdanarak kenara çekildi ve Jonathan dönüp ona baktı. "Bana söz ver Bunu kimseyle paylaşmayacak mısın?"

"Söz veriyorum," dedi ona, artık yorgun olmaktan çok meraklıydı.

Onun elini tuttu ve arkasından öptü. Sonra parmaklarını onunkilerle birleştirerek önden gitti ve kulübün mahzenine inen merdivenlerden indi. Violet puro kokusunu aldı ve kapı açıldığında seslerin yumuşak mırıltısını duydu. arkalarından kapandı.

"Çocuklar," diye duyurdu Jonathan merdivenlerden inip odaya girerken. "Bu gece yanımda birini getirdim."

Violet, Jonathan'la birlikte bodrumdaki odaya girdiğinde beş çift göz şaşkınlıkla ona bakıyordu. Orada bir Ortada büyük bir iskambil masası vardı ve etrafında beş adam oturuyordu, en uçta da Jonathan'ı beklediğine şüphe olmayan boş bir sandalye vardı. İçkiler ve kâğıtlar etrafa saçılmıştı ve havada bir puro dumanı bulutu asılı duruyordu.

"Merhaba?" Violet merakla Jonathan'a bakarak, "Merhaba," dedi.

"Violet'i kardeşlerimle tanıştırmaya getirdim," dedi Jonathan, Violet'i öne doğru çekerken yüzünde gururlu bir ifade vardı.

"Kardeşler mi?" diye sordu merakla. Jonathan'ın hiç erkek kardeşi yoktu, değil mi? Bir zamanlar bir ağabeyi olduğunu sanıyordu ama o da çoktan ölmüştü. Masanın etrafındaki yüzlere baktı ve Cade Archer'ın yüzünde bilmiş bir sırıtışla erkeklerin arasında oturduğunu görünce şaşırdı.

"Oh, kahretsin," dedi keçi sakallı bir adam. "İşte yine başlıyoruz."

Yeni Milyarderler ve Nedimeler serisinin ilk kitabından özel bir alıntı için okumaya devam edin

MİLYARDER ve VİRGİN

Berkley'den çok yakında!



Marjorie Ivarsson arkasındaki yayı ayarladı ve boynunu bükerek aynadaki görüntüsüne bakmaya çalıştı.

elbisesinin arkasından. "Bu nasıl?"

"Berbat," dedi yanındaki benzer bir elbise giymiş kızıl saçlı kadın. "Nedimeden çok cupcake'e benziyoruz."

"Elbiselerden gerçekten nefret mi ediyorsunuz?" Kadınlar sıraya girip aynadaki yansımalarını incelerken Brontë ellerini ovuşturarak sordu.

"Hiç de değil," dedi Audrey, Marjorie'nin de bildiği gibi son derece hamile, güzel olan. Yanındaki pek de güzel olmayan kızıl saçlıya dirsek attı. "Bence çok güzel elbiseler. Sen ne düşünüyorsun, Marj?"

"Bayıldım," diye yalan söyledi Marjorie. Gerçek şu ki, tüm o kırmızı ve beyaz onu biraz fiyonklu bir berber direğine benzetiyordu, ama Brontë elbiseleri seçmek için uzun ve sıkı çalışmıştı ve her şeyin parasını ödemişti, Marjorie nasıl olur da şikayet edebilir miydi? Bu şeyin fiyat etiketini görmüştü. Görünüşe göre bir moda tasarımcısı tarafından özel olarak dikilmişlerdi ve sadece bir elbisenin fiyatı Marjorie'nin aylar içinde yapacaktı. Brontë düğünü için çok para harcıyordu ve Marjorie yaygara koparan kişi olmak istemiyordu.

O da arkasındaki yayı tekrar düzeltti ve başını salladı. "Bu çok güzel. Kendimi prenses gibi hissediyorum."

Gretchen, "Ah, çok saçmalıyorsun," diye söze başladı ama hamile olan tarafından yine dirseklendi.

"Sanırım bunun yanlardan biraz daha dışarı çıkmasına ihtiyacım var."

Audrey terziye el sallayarak şöyle dedi. "Kalçalarım yayılmaya devam ediyor."

Marjorie Brontë'nin nedimelerinin sırasına bakarken, ağzında iğnelerle bir kadın koşarak Audrey'nin yanında diz çöktü. Kendisi de vardı, 1.80 boyunda Nordik bir sarışın. Gretchen vardı, daha kısa boylu, daha kıvrımlı bir kadındı ve kızıl saçları neredeyse elbisesiyle çatışıyordu, Baş nedime olması dışında, denizkızı kesim elbisesi kırmızıdan çok beyazdı. Gretchen'in kız kardeşi Audrey vardı; solgun, çilli, kızıl saçlı ve ağır bir hamileydi. Ve bir köşede oturmuş sanki kendi düğünüymüş gibi, Maylee adında kıvrıcık saçlı bir sarışındı ve şu anda nedime elbisesine dikiliyordu. Görünüşe göre o bir son- ve bu yüzden elbisesinin anında giydirilmesi gerekti.

Gretchen, dekoratif kırmızı dantellerle dizlerde sıkıca toplanmış, uçuşan tülle uğraştı. "Düğünüm siyah beyaz olacak, yemin ederim, çünkü bu boktan şey gülünç-"

"Destinasyon düğünü yapmaya karar vermene ne sebep oldu Bron?" Marjorie uzlaştırmacı olmaya çalışarak sordu. Gretchen'in gelinliklerle ilgili oldukça açık sözlü fikirlerinden biraz rahatsız olmuştu ve konuyu değiştirmeye çalıştı.

Brontë Marj'a gülümseyerek baktı, eski haline dönmüştü. "Burası Logan'la tanıştığım yer, hatırladın mı? Radyodan o geziyi kazandığımda ve kasırga vurduğunda burada mahsur kalmıştık." Maylee'nin ellerini tuttu ve başka bir terzi etek uçlarıyla uğraşırken diğer kadının ayağa kalkmasına yardım etti. "Logan adayı satın aldı ve oteli yenilemeye karar verdi. O Burada evlenebilmemiz için bu hafta halletmeleri için baskı yaptı. Ne kadar tatlı, değil mi?"

"Tatlı," diye yankılandı Marjorie, yakasının derin kıvrımını ayarlarken. Doğrusunu söylemek gerekirse, beyni işlemeyi bırakmıştı.

Brontë "adayı satın aldım" dediğinde. Marj hâlâ Brontë'nin -sorgulayıcı, felsefeci

Brontë bir milyarderle çıkmıştı ve şimdi evleniyorlardı.

Onun gözünde Brontë her zaman tıpkı kendisi gibi bir

garsondu. Son bir ya da iki yıldır 50'lerin çorapçı

lokantasında birlikte çalışıyorlardı... en azından

Brontë, Logan'la birlikte olmak için New York'a taşınmıştı.

Bu bir peri masalından ya da bir filmden fırlamış gibiydi,

hangisini tercih ettiğinize bağlı olarak değişir. Her iki durumda da

Sanki normal insanların başına gelen bir şeymiş gibi. "Çok şanslısın, Brontë. Umarım ben de senin gibi harika bir adamla tanışabilirim.

Logan bir gün."

"Umut uyanırken görülen bir rüyadır," dedi Brontë yumuşak bir gülümsemeyle. "Aristoteles."

Gretchen homurdandı, ancak kız kardeşi tarafından tekrar tokatlandı.

"Hepimiz burada seninle birlikte olalım diye her şeyin parasını ödediğin için Tanrı seni korusun Brontë," diye bağırdı Maylee.

Diğer nedimelerle aynı hizaya gelmek için ileri atıldı. "Bize bakın.

Hepimiz çok sevimliyiz, değil mi?" Dostça bir kolunu Marjorie'nin beline doladı ve ona gülümsedi. "Geçit törenine hazırlanan bir demet gül gibi."

Gretchen sert bir sesle, "Sanırım onlar bir geçit törenindeki şamandıralar, Maylee," dedi. "Şimdi sen söyleyince-"

Marjorie kıkırdadı, sesini elinin arkasında bastıramadı.

"Peki kimi kaçırıyoruz?" Audrey kafaları sayarak sordu. "Jonathan ve Cade'in de sağdıç olduğunu biliyorum, değil mi?

Beş sağdıç var ve ben burada sadece dört nedime mi sayıyorum? Peki ya Jonathan'ın sevgilisi? Onun adı ne?"

"Violet," diye ekledi Brontë. "Ona düğünde yer almasını teklif ettim ama o kabul etmedi, çünkü birbirimizi tanımıyoruz. Birbirimizi gerçekten. Logan, Jonathan'ı mutlu etmek için onu nedime kadrosuna eklememi istedi ama

Violet sadece katılmak için ısrar etti." Öne doğru
yürüdü ve
Marjorie'nin göğsünün altındaki dantel bandı düzelitti. "Bu

Sence çarpık mı görünüyor? Her neyse, Angie geliyor ama çocuğu bugün dış ameliyatı olacakmış, o yüzden gelemiyor.

yarına kadar."

Marjorie, Bronte'ye uysalca gülümsedi. Angie buradayken kendini çok daha iyi hissedecekti. O, Brontë ve Angie'nin hepsi

Lokantada birlikte garsonluk yapıyorlardı (Sharon'la birlikte, ama kimse Sharon'ı sevmiyordu). Angie kırklı yaşlarındaydı, anaçtı ve yanında olmak harikaydı. Sık sık birlikte bingo oynamaya giderlerdi.

Gretchen Marjorie'yi dürttü. "Düğün için bir tarih belirledin mi? Jartiyeri yakalar umuduyla kendine bir erkek mi buluyorsun?"

"Bir randevum var," dedi Marjorie. "Adı Dewey. Onunla shuffleboard oynarken tanıştım."

"Dewey mi? Kulağa çok eski geliyor."

Marjorie sırtarak, "Sanırım seksen yaşlarında," dedi. "Çok tatlı bir adam."

"Ah. Anladım seni." Gretchen Marjorie'ye abartılı bir göz kırptı. "Şeker baba, değil mi?"

"Ne? Hayır! Dewey sadece iyi biri. Tatilde çünkü karısı yeni öldü ve dikkatini dağıtmaya ihtiyacı var. O O kadar yalnız görünüyordu ki onu düğünde benimle çıkması için davet ettim. Bundan daha fazlası değil. Çok tatlı bir adam."

"Onu rahat bırak, Gretchen," dedi Brontë, araya girerek. "Marjorie her zaman üzerine titreyeceği tatlı bir yaşlı adam bulur." Brontë ona spekülatif bir bakış attı. "Onu yetmiş yaşın altında biriyle gördüğümü hiç sanmıyorum."

Brontë onu iyi tanıyordu. Marjorie buna gülümsedi. "Sanırım oldukça açık biriyim. Ben sadece ... bilirsin. Dewey gibi adamlarla çoğu insandan çok daha fazla ortak yönüm var."

Bu doğrudu. Kendinden büyük erkeklerle çıkmazdı. Zamanını arkadaşlarıyla bingo oynayarak geçirirdi. shuffleboard, örgü gruplarına katılıyor ve fırsat buldukça huzurevinde gönüllü olarak çalışıyordu. Anne ve babası, Marjorie onların yüzlerini hatırlayamadan çok önce

ölmüştü.

Büyükannesi ve büyükbabası tarafından büyütülmüştü.
Marjorie yorgan örerek, konserve yaparak, The Price Is
Right'ı izleyerek büyümüştü,

ve etrafı kendisinden dört kat yaşlı insanlarla çevriliydi. Bu, onun da asla alışamadığı bir şeydi. Okulda bile Yirmi dört yaşındayken, yirmili yaşlardaki birinden çok seksenli yaşlardaki birinin yanında kendini daha rahat hissediyordu. Onun yaşındaki insanlar hiçbir zaman bir Cumartesi sabahı oturup bir fincan kahve ve bir bulmaca. Asla sadece oturup konuşmadılar. Selfie çekerler, zil zurna sarhoş olurlar ve bütün gece parti yaparlardı.

Ve bu Marjorie değildi. Gerçekten uzun, sırık gibi bir bedende yaşlı bir ruhtu.

Bu da yaşlıların ona hiç hissettirmediği bir şeydi. Garip hissediyordum. Marjorie uzundu. Bir buçuk metre boyuyla her kadından ve çoğu erkekten uzundu. Kimse onunla Bu kadar uzun boylu biriyle tanıştığında çoğu kadın ona bir tür hilkat garibesiymiş gibi bakardı. Büyükannesi ve büyükbabası değil. Onlar boyuna rağmen ona her zaman güzel olduğunu hissettirmişlerdi.

Yani, evet. Brontë hariç, Marjorie'nin tüm arkadaşları huzurevinde yaşıyordu.

Terziler ölçülerini tamamlarken Brontë, "Sanırım şimdilik prova için hazırız," dedi. "Herkes elbiselerini çıkarsın. Günün tadını çıkarın ve bu akşam bekârlığa veda partisinde görüşmek üzere hanımlar?"

Maylee kıkırdadı ve Gretchen herkese beşlik çaktı. Audrey sadece yuvarlak karnını okşadı. "Sanırım belirlenen sürücü benim."

Giydikleri elbiseleri dikkatlice çıkardılar ve kıyafetlerini değiştirdiler. Marjorie her ihtimale karşı plaj kıyafetlerini yanında getirmişti ve puantiyeli tek parça mayosunu giydi, ardından kalçalarına bir şal sararak giysilerini bir çantaya doldurdu.

Sahilde yürümek için çok güzel bir gündü ve öğleden sonra shuffleboard başlamadan önce birkaç saati vardı.

"Bak! Bak! Bak! Memeler ya da defol! Değil mi?" Robert Cannon'ın şamandırasının yanındaki suda yüzen kadın üstünü çıkardı ve son derece sahte konservelerini ona doğru salladı.

İçinden gitmesini ve arkadaşını da yanında götürmesini dileyerek içkisini ona doğru kaldırdı. İçkisine dokundu

bluetooth kulaklıkla ona bir uçuşta olduğunu hatırlatmak için Elinde karışık bir içkiyle sahilde bir salda yüzmesine rağmen konferans görüşmesi. "Ne demek reytingler Aşağı mı?"

"Sadece bu," dedi asistanı. "Raporlar geldi ve yeni programlara rağmen The Man Channel'in reytingleri yüzde iki puan düştü."

Rob küfretti ve içkisinden bir yudum daha aldı. Salının yakınında, plaj tavşanlarından biri bronzlaşmış başka bir kızı yakaladı. Rob'a bakarak dikkatini çekmeye çalışmak için öpüşmeye başladılar.

Çok tipik.

"Yeni şov ne olacak?" Rob sordu. Yeni diziye rağmen iki puan düşüyse, çok daha sert bir içkiye ihtiyacı vardı. Bu içki keyfini pek yerine getirmiyordu.

"Memeler ya da GTFO? Yoğun pazarlamaya rağmen, hedeflediğimiz 18-40 demografisine istediğimiz kadar ulaşamıyoruz gibi görünüyor. Anlaşmanın ne olduğundan emin değilim."

Robert yine küfretti. "Peki ya reklamcılar?" "Şimdiden mutsuz sesler çıkarmaya başladılar."

Harika. Tam da ihtiyacı olan şey buydu. O içkisini yudumladı, bardağı boşalttı ve plaj tavşanlarından birine doğru salladı. İşaret üzerine kadınlardan biri bardağı aldı ve

küçük bikinisinin içinde göğüsleri zıplarken, ona bir bardak daha getirmek için kıyıya yöneldi. "Döndüğümde birkaç telefon görüşmesi yapacağım, tamam mı? Bu hafta kaleyi sen koru, ben de Buradaki işlerle ilgilen."

"Hawkings'le ilgili bir

gelişme var mı?"

"Henüz değil, ama biraz ilerleme kaydetmeyi umuyorum," dedi Rob ona dalgınca, iki kadının maskaralıklarını izlerken.

Tekrar öpüştüler ve sonra dikkatini verip vermediğini görmek için ona baktılar. İçlerinden biri elinde içkisiyle salına geri döndü. Rob başını salladı. Saçma yaratıklar. İnsanlardan uzun zaman önce bıkmıştı ve Bu ikisinin onun fikrini değiştirmeyeceği kesindi. "Sizi haberdar edeceğim. Bu arada, tam bir tüm gece reytinglerini ve reklam gelirlerinin karşılaştırmasını yaz. Sabaha kadar bana ulaştırın."

"Yapacağım."

"Ve bu reytinglerin hangi noktada düştüğünü öğrenin. İşlerin kötüye gitmesine ne sebep oluyor? Beni ara." "Ararım."

Telefonu kapattı ve başını sala yaslayarak Bugatti güneş gözlüklerinin arasından güneşin vurmasına izin verdi. Lanet olsun. Reytingler düştükçe, Logan Hawkings'i şu konuda ikna etmesi çok zor olacaktı

Beyaz yakalı işadamları ve yöneticilere yönelik yeni bir kablolu kanal kurmak için harcadığı zamana değecekti.

Rob'un kendi başına finanse edemeyeceğinden değil. Banka hesabındaki milyarlar farklı şeyler söylüyordu. Ama Hawkings'in damgasını vurmasını istiyordu, çünkü Hawkings New York'taki herkesi tanıyordu ve Rob'un sahip olmadığı pek çok itibara sahipti. İnsanlar ona ve işine saygı duyuyordu.

Ona ne kadar para kazandırırorsa kazandırısın Rob'unkine saygı duymadılar.

Çoğu zaman umurunda bile değildi. Şöhret ona her şey kadar para kazandırmıştı. Ve eğer servetini kablolu kanallardan ve sıradan insanlar için tasarlanmış radyo ağları, çok daha iyi. Yani bazı programları tam olarak kurallara uygun değildi. Ne olmuş yani? Memeler ya da GTFO hala popülerdi. Kameraya çıkmak isteyen özgüveni düşük kızlar olduğu sürece para kazanacaklardı.

Ve bu konuda kendini kötü hissetmezdi.

Bu onun sosyal hayatını mahvetti, ama o sadece yığınlarına ağlardı.

para. Onunla biraz olsun ilgilenen her kadın cüzdanını ya da programlarından birinde yer almak istiyordu. O da Artık ilgisini çekiyormuş gibi görünen tek kız, şu anda önündeki suda sırf onun dikkatini çekmek için oynayan ve öpüşen iki kız gibi kof aptallardı. Gerçekten umurumda değildi.

Rob bir numaralı sarışının uzattığı içkiyi aldı ve yudumladı. Sertti, tam da sevdiği gibi. "Teşekkürler, şekerim."

"Ee," dedi, dikkatini çekmek için vücudunu biraz oynatarak. "Programlarınızdan birine çıkmak için gereken özelliklere sahip olduğumu düşünüyor musunuz?"

"Belki," dedi dalgınca, içkisinden bir yudum alarak. Tanrım, bu çok sertti. Bir yudum daha aldı, çünkü neden olmasındı? İyice sarhoş olması gerekiyordu. İki reyting puanı. Tanrım.

Diğer kız onun yanına yüzdü. "Cannes'da Tiffany West'in midesinden çizgiler yaptığını duydum," dedi boğucu bir gülümsemeyle.

"Öyle mi? Ne güzel," dedi düz bir sesle. Tiffany West'in kim olduğunu bile bilmiyordu ve uyuşturucu kullanmadığı da kesindi. Alkol kolaydı. Uyuşturucu sadece birinin hapisane sürtüğü olmanıza neden olurdu.

"Karnımdan çizgi yapmak ister misin?"

"Meşgulüm." Her an başka bir telefon gelebilirdi.

İçkisinin kalanını yere attı ve onu umutla izleyen kızlardan birine uzattı. Onlar gitmeyince tekrar onlara baktı. "Peki ya

Sen ve sen," dedi ikisini de işaret ederek, "gidin birlikte replik yapın ve beni rahat bırakın?"

Sarışınlardan biri ona öfkeli bir bakış attı ve hışımla uzaklaştı. Diğeri o kadar nazik değildi. Öfkeyle kalktı. sahte göğüslerini kaldırdı ve sonra salını acımasızca itti.

Rob takla atarak suya düştü ve kafası suya gömüldü. Mükemmeldi. Başı dönüyordu ve başını suyun üstüne çıkararak giden kadınlara baktı. Bir tanesi o ikisi ona yeni bir Bluetooth kulaklık alacaktı, bu yüzden ona yardım et-

Bacaklarından birine kramp girdi ve kaslarına acı yayıldı. Rob çırpınarak suyun altına geri döndü. Sanki bacağı kilitlenmiş gibiydi. Bunu başının dönmesiyle birleştirince yönünü tam olarak bulamadı. Akıntı onu kıyıda daha da uzağı sürükleyerek parçaladı. Huh. Riptide. Daha uzakta olman gerektiğini düşündü. bu tür şeyler. Ciğerleri ağrıyordu ve başını tekrar suyun üstüne çıkarmaya çalıştı, ama giderek daha da ulaşılmaz görünüyordu.

Lanet olsun, Seaturtle Cay adında bir yerin sahilinde mi boğulacaktı? Gerçekten mi?

Ama hava bulamadı. Refleks olarak boğazı çalıştı ve ciğerlerine, ağzına, burnuna tuzlu su doldu. Boğuldu ve dünya kararmaya başladı. Gerçekten ama gerçekten ölüyordu. Son düşüncesi, bir an önce Sahilde birkaç metre suda boğulduğu için efsaneleşti.

Görüşünü daha fazla siyahlık doldurdu, sonra kırmızı ... ve puantiyeler.

Puantiye mi?

Güçlü bir kol onu kavradı ve aniden Rob'un yüzü bir çift göğse doğru çekildi. Gerçek göğüslere. Zar zor Aklından daha fazla karanlık geçmeden önce bunu düşünecek zamanı vardı ve onu takip etti.

"Nefes al," diye bağırdı kulağına bir ses ve sonra dudaklar ağzına bastırdı. Hava ciğerlerine doldu -ve lanet olsun, bu çok acıtıyordu- ve aniden boğazından ve burnundan su gelmeye başladı ve başını yana çevirerek tuzlu su kustu. Başı korkunç bir şekilde ağrıyordu ve o kırmızı benekler

tekrar yüzmeye başladı. Ama sırtının altında kum vardı ve yavaşça, gözlerini odakladı.

Sahilde ona doğru eğilmiş bir melek. Burnunun üzerinde belli belirsiz çilleri olan bir melek, güçlü bir çene

Dağınık, ıslak sarı saçları vardı ve hayatında gördüğü en çirkin puantiyeli mayoyu giymişti. Ve kadın ona gülümsüyordu.

Onu kurtarmıştı. Ve kızın ona bakışı o kadar utangaç ve gururluydu ki, kalbinin kabardığını hissetti.

Vay be. Rob aşık olmuştu.

NEW YORK TIMES'İN ÇOK SATAN YAZARINDAN

JESSICA CLARE

BEAUTY
and the
BILLIONAIRE

Bir Milyarder Erkekler Kulübü Romanı

Emlak kralı Hunter Buchanan'ın karanlık bir geçmişi vardır ve bu geçmiş onu yaralamış, ailesinin malikânesinde münzevi bir hayat sürmesine neden olmuştur. Hunter aşktan vazgeçmeye hazırdır; ta ki esrarengiz bir güzelliği fark edip onunla tanışmak için ayrıntılı bir plan yapana kadar.

Gretchen Petty'nin bir maaş çekine ve bir değişikliğe ihtiyacı vardır. New York'un taşrasında bir malikâne de iş fırsatı çıkınca kabul eder. Ve yeni işinin tuhaf bağlarını görmezden gelebilse de, yeni patronunun nefis vücudunu ya da zorlukla dizginlenen öfkesini görmezden gelemez.

Hunter, planının henüz başlamadan çözülebileceğinden endişelenmektedir ama Gretchen ona hayatın sürprizlerle dolu olabileceğini göstermek üzeredir...

jessica-clare.com
facebook.com/AuthorJessicaClare
facebook.com/LoveAlwaysBooks
penguin.com

FROM NEW ZAMANLARIÇİNDEBELLİRLENMESİ

Jessica Clare

STRANDED
with a
BILLIONAIRE

A BILLIONAIRE BOYSCUB NOVEL

Bilyoner Logan Hawkings, Bahamalar'daki Özel bir ada tatil köyünü ziyaret ederek kırık kalbini onarma şansı yakalar. Sonra bir kasırga, kaybolan bir pasaport ve durmuş bir asansör, çok sıra dışı bir kadınla karşılaşmasına neden olur.

Bront Dawson gerçekçi, inanılmaz derecede şehvetli ve hatta Platon'dan alıntı yapıyor. Ayrıca Logan'ın otelin otoriter ama seksi müdürü olduğunu düşünmektedir. Ve onun kollarında geçirdiği birkaç buharlı ada gecesinden sonra, Bront kalbini sorumlu adama vermeye hazırdır. İşte Logan'ın ona söylediklerinden daha fazlası -milyarlarca kez.

jessica-clare.com
facebook.com/AuthorJessicaClare
facebook.com/LoveAlwaysBooks
penguin.com



VSITPEXGULXCOM

Okuduğunuz kitap
hakkında daha fazla bilgi
mi arlıyorsunuz?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, ' ' ideolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

